RANÉ SPISY

New Covenant Publications International Ltd. Czech

Autorská práva © 2020. Mezinárodní Publikace Nové Smlouvy.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmkoli způsobem bez výslovného písemného souhlasu autora, s výjimkou krátkých citací uvedených, kritických článcích, odkazů a recenzích.. Veškeré dotazy směřujte na Nakladatelství.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmkoli způsobem, elektronickými nebo mechanickými, včetně kopírování, záznamu nebo systémem ukládání a vyhledávání informací - s výjimkou recenzenta, který může citovat krátké pasáže v recenzi, která má být vytištěna v časopise nebo novinách - bez písemného souhlasu vydavatele.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogizaci v publikačních datech

Upravil a Navrhl: Mezinárodní SkupinaNové Smlouvy.

Vytištěno ve Spojeném království.

První tisk 26 května 2020

Vydalo New Covenant Publications International

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Navštivte webové stránky: www.newcovenant.co.uk

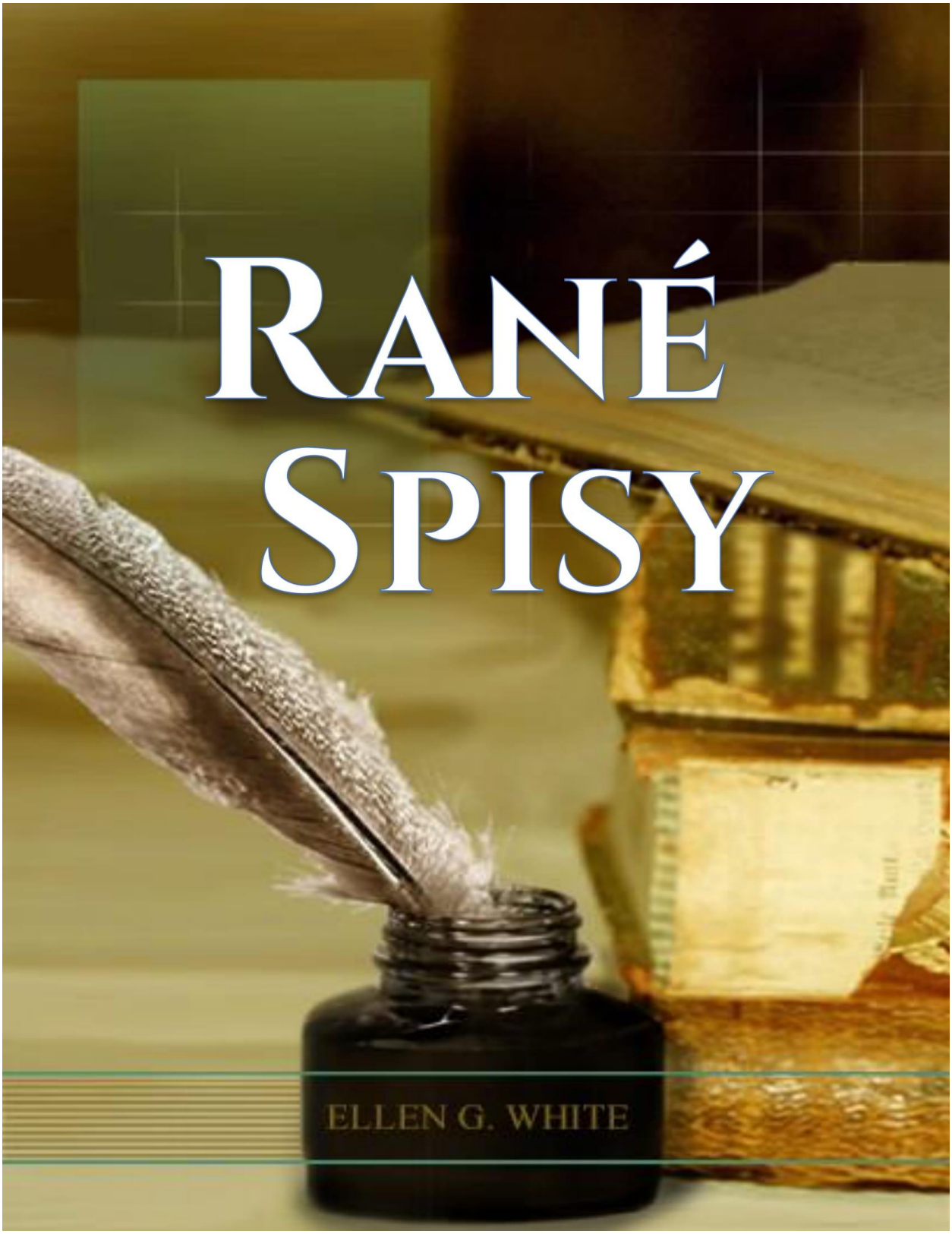
RANÉ
SPISY
ELLEN G. WHITE

17 ‚V posledních dnech, praví Bůh, vyliji svého Ducha na všechny lidi. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši mladíci uvidí vidění, vaši starci budou mít sny. 18 Jistěže na své služebníky a služebnice v těch dnech vyliji svého Ducha a budou prorokovat. 19 Ukážu zázraky na nebi a znamení na zemi, krev a oheň a oblaka dýmu.

Skutky Apoštolské 2:17-19

Tato stránka je záměrně prázdná

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformované Knihy, Přetvořené Mysle

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Poděkování

Věnováno Bohu.

Předmluva

Nová mezinárodná publikovaná smlouva znovu spojuje čtenáře s božským plánem, který váže nebe a zemi a posiluje věčnost zákona lásky. Erb archy smlouvy představuje intimitu mezi Ježíšem Kristem, jeho lidem a ústřední význam božího zákona. Jak je psáno: „Bude to smlouva, kterou učiním s domem Izraele, řekl pán, vložím svůj zákon do jejich vnitřních částí a zapíšu je do jejich srdcí a oni budou mými lidmi, a zas já budu jejich Bůh. “ (Jeremiah 31: 31-33; Židům 8: 8-10). Nová smlouva skutečně svědčí o vykoupení, které vzniklo nezmírněným sporem a bylo zapečetěno krví.

Po mnoho staletí mnozí snášeli otřesné trápení a nepochopitelný útlak, navržen tak, aby vymazal z povrchu zemského pravdu. Zejména v temném období bylo toto světlo dobře zahaleno a zakryto lidskými tradicemi a lidskou nevědomostí, protože obyvatelé světa pohrdali moudrostí a porušovali smlouvu. Zkáza zpronevěření s množícím se zlem vyvolal velikou pohromu nespoutané degenerace a diabolského nelidství, že mnoho životů bylo nespravedlivě obětováno a odmítalo se vzdát svobody svědomí. Nicméně ztracené znalosti byly obnoveny, konkrétně v období reformace.

Reformační období 16. století vyvolalo okamžik pravdy, zásadní změny a následné turbulence, které se odráží v protireformaci. Jenom že prostřednictvím tohoto svazku však jeden znovu objevuje nepopiratelný význam této jedinečné revoluce z pohledu reformátorů a dalších odvážných průkopníků. Z jejich účtů lze pochopit strhující bitvy, důvody tohoto fenomenálního odporu a nadpřirozených zásahů.

Naše motto: „Reformované Knihy, Přetvořené Mysle“, zdůrazňuje odlišný žánr literatury, vytvořený v kritickém období a jeho dopad. Rezonuje také naléhavost osobní reformace, znovuzrození a transformace. Protože gutenbergský tisk, spojený s překladatelskou agenturou, šířil principy reformované víry, asi před 500 lety, digitalizovaný tisk a online média budou komunikovat v každém jazyce světla pravdy v těchto posledních časech.

Obsah

Obsah 3

I. Předmluva 8

II. Předmluva K Prvnímu Vydáni Zkušeností a Viděni 10

III. Zkušenosti a Vidění 11

Kapitola 1. Mé První Vidění 13

Kapitola 2. Další Vidění 19

Kapitola 3. Zapečeťování 21

Kapitola 4. Láska Boží k jeho lidu 23

Kapitola 5. Otřesy nebeských mocností 25

Kapitola 6. Otevřené a zavřené dveře 26

Kapitola 7. Zkouška naší víry 28

Kapitola 8. Malému stádci 30

Kapitola 9. Poslední rány a soud 32

Kapitola 10. Konec 2300 dní 34

Kapitola 11. Povinnosti před dobou soužení 35

Kapitola 12. Tajemné klepání 37

Kapitola 12. Poslové 38

Kapitola 13. Znamení šelmy 40

Kapitola 14. Slepí vůdcové slepých 42

Kapitola 15. Příprava na poslední dobu 43

Kapitola 16. Modlitba a víra 45

Kapitola 17. Čas shromažďování 47

Kapitola 18. Sny paní Whiteové 50

Kapitola 19. Sen Williama Millera 52

Kapitola 20. Dodatky - vysvětlující poznámky 54
Kapitola 21. Církevní pořádek 61
Kapitola 22. Obtíže v církvi 65
Kapitola 23. Naděje církve 67
Kapitola 24. Příprava na Kristův příchod * 69
Kapitola 25. Věrnost při společném shromáždění 71
Kapitola 26. Nezkušeným 74
Kapitola 27. Sebezapření 76
Kapitola 28. Neuctivost 77
Kapitola 29. Nepraví pastýři 78
Kapitola 30. Boží dar člověku 80
Kapitola 31. Duchovní dary 82
Kapitola 32. Pád satana 88
Kapitola 33. Pád člověka 90
Kapitola 34. Plán spasení 92
Kapitola 35. Kristův první příchod 95
Kapitola 36. Kristova služba 98
Kapitola 37. Proměnění 100
Kapitola 38. Zrazení Krista 102
Kapitola 39. Ukřižování Krista 106
Kapitola 40. Kristovo vzkříšení 110
Kapitola 41. Kristovo nanebevstoupení 115
Kapitola 42. Kristovi učedníci 116
Kapitola 43. Štěpánova smrt 119
Kapitola 44. Saulovo obrácení 121
Kapitola 45. Židé se rozhodli zbavit Pavla 123

Kapitola 46. Pavel navštívil Jeruzalém 125
Kapitola 47. Veliké odpadnutí 127
Kapitola 48. Tajemství nepravosti 129
Kapitola 49. Smrt není věčný život v mukách 132
Kapitola 53. Reformace 135
Kapitola 50. Spojení církve se světem 138
Kapitola 51. Spojení církve se světem 140
Kapitola 52. William Miller 142
Kapitola 53. První andělské poselství 144
Kapitola 54. Druhé andělské poselství 148
Kapitola 55. Popis adventního hnutí 150
Kapitola 56. Jiné znázornění 153
Kapitola 57. Svatyně 156
Kapitola 58. Třetí andělské poselství 158
Kapitola 59. Pevné základy 161
Kapitola 60. Spiritismus 163
Kapitola 61. Lakomství (Žádostivost) 166
Kapitola 62. Tříbení 168
Kapitola 63. Hříchy babylona 171
Kapitola 64. Hlasité volání 173
Kapitola 65. Ukončení poselství třetího anděla 175
Kapitola 65. Doba soužení 177
Kapitola 66. Vysvobození svatých 179
Kapitola 67. Odměna Svatých 181
Kapitola 68. Odměna Svatých 182
Kapitola 69. Zpustošená země 183

Kapitola 70. Druhé vzkříšení 185

Kapitola 71. Druhá smrt 187

I. Předmluva

V současné době je opravdu vzácností, když zájem o knihu, III starší více než jedno století, stále roste a čtenáři si pro ni vždy najdou místo vedle knih, které se dnes běžně čtou. Právě takovou knihou je záviděníhodná památka Prvních spisů Ellen. G. Whiteové. Během svého trvání vyšla ve velkých nákladech v několika vydáních. Nyní se objevuje v podobě pátého amerického vydání.

Jak již vyplývá ze samotného názvu, tento malý populární svazek obsahuje první tři knihy Ellen G. Whiteové - Křesťanské zkušenosti a vidění E.G.Whiteové, poprvé vydané v r. 1851, Dodatek ke Zkušenostem a viděním, který vyšel v r. 1854 a Duchovní dary, svazek I., který vyšel v r. 1858.

Příčinou velké popularity Prvních spisů může být nevadnoucí přání vlastnit a studovat poučné a povzbuzující poselství, které církev již dávno obdržela skrze dar proroctví.

Podruhé byla tato kniha vydána v roce 1882 ve dvou malých svazcích, první svazek obsahoval Zkušenosti a vidění a Dodatek a druhý svazek Duchovní dary. V tomto vydání byly provedeny jisté doplňky a nakladatelské změny, o nichž vydavatelé v předmluvě napsali:

"Poznámky, poskytující data a vysvětlení, a dodatek, obsahující dva velmi zajívavé sny, o nichž byla zmínka, ale nebyly uváděny v původním díle, dodaly hodnotu tomuto vydání. Jinak v tomto vydání nebyly provedeny žádné změny původního díla, s výjimkou opravy pravopisu nebo změny ve skladbě věty pro lepší vyjádření myšlenky. Přitom nebyla vynechána žádná část díla. IV Nebyla změněna žádná myšlenka původního díla a stylistické změny byly učiněny pod autorčiným dohledem a s jejím souhlasem."

V roce 1882 byly obě knihy také vydány jako jeden svazek pod názvem První spisy. V r. 1906 byla kniha znovu vysázena pro třetí americké vydání, které bylo velice rozšířeno a stále se setkávalo s rostoucí poptávkou. Stránkování tohoto vydání se stalo standartním pro všechny odkazy i v později publikovaném indexu ke spisům paní Whiteové.

Počtvrté byly První spisy vydány v r. 1945. Kniha se tiskla po čtyři léta, a proto musela být vysázena znovu. V následujících vydáních se dodrželo původní stránkování. Bylo použito moderního pravopisu a nový úvod opět krátce posuzoval dějiny knihy.

Toto páté vydání je charakteristické historickým úvodem, který čtenáře seznamuje s dobou a okolnostmi, za nichž byly některé části knihy napsány. Dodatečné poznámky vysvětlují způsoby vyjadřování a situace, které dnes nejsou tak dobře pochopitelné, jak tomu bylo v době, kdy byla kniha napsána. Není zde žádná změna textu E. G. Whiteové, stránkování je shodné se čtvrtým vydáním, aby bylo v souladu s Podrobným indexem ke spisům Ellen G. Whiteové.

Ve Zkušenostech a viděních je představen první bibliografický náčrt paní Whiteové, stručně popisující její zkušenosti v adventním hnutí v období let 1840 - 1844. Pak následuje několik prvních vidění, z nichž mnohá byla již dříve zveřejněna v jednom celku nebo ve formě článků na pokračování.

Dodatek vysvětluje některé body dřívějšího díla, které V nebyly pochopeny nebo byly mylně vyloženy, a přináší církvi další rady. Byl publikován jeden rok před vydáním čísla Svědectví pro církev.

Duchovní dary, svazek I., jsou první publikací, vysvětlující dlouhotrvající spor mezi Kristem a Jeho anděly a satanem a jeho anděly. Tento spor je zde vylíčen živě a souvisle, přičemž jsou vysvětlovány pouze nejdůležitější body. V následujících letech byl tento stručný popis sporu důkladně rozpracován ve čtyřech svazcích Ducha proroctví, které vycházely v letech 1870 - 1884. Tento soubor čtyř knih se velmi rozšířil a pak byl nahrazen dobře známou a velmi zajímavě psanou sérií Drama věků, kde je detailně popsán celý spor podle toho, jak byl paní Whiteové představen v mnoha zjeveních. Všechny tyto knihy - Patriarchové a proroci, Proroci a králové, Touha věků, Skutky apoštolů a Velký spor věků- které komplexně vysvětlují průběh tohoto sporu, jsou velmi rozsáhlé. Naproti tomu prvotní spisy jsou psány stručně, přesně a jednoduše, právě proto budou spolu se Zkušenostmi a viděními vždy velmi žádané.

Správní rada publikací Ellen G. Whiteové

Washington, D.C.,

Březen 1963

II. Předmluva K Prvnímu Vydání Zkušeností a Vidění

Jsme si dobře vědomi skutečnosti, že mnozí, kteří upřímně hledají pravdu a svatost Bible, mají předsudky vůči viděním. Tyto předsudky vznikly ze dvou příčin. První příčinou je fanatismus, doprovázený falešnými viděními a projevy, jež jsou ve větší nebo VI menší míře rozšířeny téměř všude. Tím byli mnozí upřímní přivedeni k pochybování o jakémkoliv druhu vidění. Druhou příčinou je působení mesmerismu, ale to, co je běžně nazýváno "tajemným klepáním", je úmyslným podvodem, jež vzbuzuje nevěru vůči darům a působení Božího Ducha.

Ale Bůh se nemění. To, co vykonal skrze Mojžíše v přítomnosti faraona, bylo dokonalé, ale James a Jambres byli satanovými nástroji k vykonání zázraku, který byl pouze podobný Mojžíšovu zázraku. I v době apoštolů se objevily některé podvody, zatímco dary Ducha se projevovaly skrze Kristovy následovníky. Ani v této době Bůh nechce, aby Jeho lid byl vystaven bezmezným podvodům bez darů a projevů Jeho Ducha.

Úmyslný padělek je napodobeninou existující reality. Proto dnes falešný duch vzdoruje skutečnosti, že Bůh se svým dětem zjeví v moci Ducha Svatého a chce slavně splnit své slovo:

"A budeť v posledních dnech, (dí Bůh), vyleji z Ducha svého na všeliké tělo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vídati budou, a starci vaši sny míti budou." (Sk.2,17. sr. Jl 2,28.)

Vždy jsme si byli vědomi nebezpečí mesmerismu, proto jsme s tím nechtěli mít nic společného. Nikdy jsme neviděli osobu v mesmerickém spánku a sami s tím nemáme žádné zkušenosti.

Toto malé dílo vydáváme s nadějí, že bude útěchou svatým.

James White

Saratoga Springs, N.Y., srpen 1851

III. Zkušenosti a Vidění

Abych vyhověla prosbám milých přátel, rozhodla jsem se podat krátký nástin mých zkušeností a vidění, v naději, že to pokorné a oddané dítky Boží potěší a posílí.

V jedenácti letech jsem byla duchovně probuzena a když mi bylo dvanáct let, byla jsem pokřtěna a stala jsem se členkou církve metodistů. (Sestra E.G.White se narodila 26.listopadu 1827 v Gorhamu, ve státě Maine, Spojené státy severoamerické.) V mém třináctém roce jsem slyšela druhou řadu přednášek, které měl bratr Miller v Portlandu, Maine. Cítila jsem, že nejsem svatá, že nejsem připravena setkat se s Pánem Ježíšem. Když pak byla dána výzva členům církve a hříšníkům, aby šli dopředu a modlili se, chopila jsem se první příležitosti, nebo jsem věděla, že musí být pro mne vykonáno veliké dílo, abych byla připravena pro nebe. Moje duše žíznila po dokonalém spaseni, ale nevěděla jsem, jak bych toto spasení mohla získat.

V roce 1842 jsem se v Portlandě, Maine, pravidelně zúčastňovala shromáždění, v němž byla řeč o druhém příchodu Kristově a pevně jsem věřila, že Pán brzy přijde. Lačněla jsem po pravém posvěcení a úplné shodě s vůlí Boží. Ve dne i v noci jsem zápasila, abych získala tento drahocenný poklad, který nelze koupit ani za všechny poklady světa. Když jsem byla v modlitbě skloněna před Bohem a prosila o toto požehnání, cítila jsem povinnost, abych se modlila ve veřejném modlitebním shromáždění. Ještě jsem se ve shromáždění nikdy nahlas nemodlila a lekla jsem se této povinnosti, neboť jsem se obávala, že bych se mohla splést, když bych se zkusila pomodlit. Vždy, kdykoli jsem v tiché modlitbě předstoupila před Pána, ukázala se před mým zrakem nevyplněná povinnost, až jsem v modlení ochabla, upadla do sklíčenosti a nakonec do hluboké beznaděje.

V tomto duševním stavu jsem po tři týdny zůstala bez paprsku světla, které by rozptýlilo ta hustá mračna kolem mne. Potom jsem měla dva sny, které mi daly trochu světla a naděje. (Obsah těchto snů viz EW 78-81.) Později jsem se s tím, co naplňovalo mou mysl, upřímně svěřila své zbožné matce. Ta mi řekla, že nejsem ještě ztracena a radíla mi, abych šla k bratru Stockmanovi, který v té době kázal adventistům v Portlandu. Měla jsem k němu velikou důvěru, protože byl oddaným a milým Kristovým služebníkem. Jeho slova na mne zapůsobila a povzbudila mne k opětnému doufání. Když jsem se vrátila domů, sklonila jsem se opět před Pánem a slíbila jsem, že všechno vytrpím a udělám, jen když budu mít vědomí Ježíšovy přízně. Byla mi však představena tatáž povinnost.

Toho večera bylo opět modlitební shromáždění, kterého jsem se zúčastnila a když všichni klečeli na svých kolenou i já jsem se s rozechvěním sklonila s nimi. Jakmile se dva nebo tři pomodlili, otevřela jsem svá ústa k modlitbě, dříve než jsem si stačila uvědomit co činím. Zdálo se mi, že zaslíbení Boží jsou drahé perly, k jejichž získání postačí pouze o ně

žádat. Když jsem se modlila, opustila mne všechna tíseň a trýzeň mé duše, kterou jsem tak dlouho trpěla a požehnání Boží přišlo na mne jako tichá rosa. Vzdala jsem za to vše, co jsem cítila, Pánu čest, avšak toužila jsem ještě po něčem větším. Nemohla jsem být spokojena, dokud jsem nebyla naplněna plnosti Boží. Nevypravitelná láska k Pánu Ježíši naplňovala mou duši. Vlna za vlnou Jeho slávy se na mne rozlévala, až mé tělo bylo ztrnulé. Všechno přede mnou zmizelo, kromě Ježíše a Jeho slávy a nevěděla jsem nic o tom, co se kolem mě dělo.

V tomto tělesném i duševním stavu jsem zůstala delší dobu a když jsem si uvědomila, co mne obklopuje, zdálo se mi všechno změněné. Všechno vypadalo nové a velmi krásné, jako by chválilo a oslavovalo Boha. Potom jsem byla ochotna Pána Ježíše všude vyznávat. Šest měsíců nezatemnil mou mysl žádný mráček. Má duše se denně napájela hojnými doušky spasení. Domnívala jsem se, že ti, kteří Pána Ježíše milují, budou také milovat Jeho příchod, a proto jsem šla do třídního shromáždění a vyprávěla jsem tam, co Pán Ježíš pro mne učinil a jakou plnost požehnání jsem obdržela skrze víru v brzký příchod Páně. Vedoucí třídy mne však přerušil slovy: "Skrze metodismus", ale já jsem nemohla vzdát čest metodismu, protože jen Kristus a naděje na Jeho brzký příchod mne osvobodila.

Skoro celá naše rodina věřila v příchod Páně a kvůli vydávání svědectví o tomto překrásném učení, nás bylo sedm najednou vyloučeno z metodistické církve. V této době nám byla zvlášť drahocenná slova prorokova: "...Říkávají bratři vaši, v nenávisti majíce vás, a vypovídajíce vás pro jméno mé: Nechť se zjeví sláva Hospodinova. Ukáže se zajisté ku potěšení vašemu, ale oni zahanbeni budou." Iz.66:5

Od té doby až do prosince roku 1844 byly mé radosti, zkoušky a zklamání podobné zkušenostem mých milých přátel adventistů. V této době jsem navštívila jednu naši sestru adventistku a ráno jsme se skláněly u rodinného oltáře. Nebylo to žádné vzrušující shromáždění - bylo nás tam jen pět sester. Během modlitby na mne přišla moc Boží jako nikdy předtím. Byla jsem ve vidění vtržena ke slávě Boží, a zdálo se mi, že stoupám od země stále výš a výše, a viděla jsem něco o putování adventního lidu do svatého města, což je vyprávěno níže.

Kapitola 1. Mé První Vidění

Protože mi Bůh ukázal putování adventního lidu do svatého města a bohatou odměnu, kterou obdrží ti, jež očekávají návrat svého Pána ze svatby, je mou povinností, abych podala krátký nástin toho, co mi Pán zjevil. Milí svatí musí projít mnohými zkouškami. "Neboť toto nynější lehoučké soužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí. Když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Neboť ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné."(2Kor.4:17.18) Pokusila jsem se přinést z nebeského Kanaánu dobrou zprávu a několik vinných hroznů, za což by mne mnozí rádi ukamenovali, jako tehdejší shromáždění chtělo kamenovat Kálefa a Jozueho za jejich zprávu. (4Moj 14:10) Ale ujišťuji vás, milí bratři a sestry v Pánu, že je to krásná země a že nám bude dáno právo ji obdržet a do ní vejít.

Zatímco jsem se u rodinného oltáře modlila, sestoupil na mne Duch svatý a zdálo se mi, že stoupám výš a výše, daleko nad tento temný svět. Ohlédla jsem se, abych se podívala na adventní lid ve světě, ale nemohla jsem jej najít, když tu mi řekl hlas: "Podívej se ještě jednou, ale dívej se o něco výše!" Nyní jsem pozvedla oči a uviděla jsem přímou, úzkou stezku, která vedla vysoko nad světem. Na ní putovali adventisté do svatého města, které leželo na druhém konci této stezky. Za nimi, na začátku této stezky, zářilo jasné světlo, což bylo půlnoční volání, jak mi řekl anděl. Ono zářilo podél cesty a bylo světlem jejich nohám, aby neklopýtali. Když měli své oči upřeny na Pána Ježíše, který byl přímo před nimi a vedl je do města, tehdy byli bezpečni. Avšak brzy byli někteří z nich unaveni a říkali, že město je příliš daleko a oni očekávali, že tam přijdou dříve. Potom je Pán Ježíš povzbuzoval, zdvihl svou slavnou pravici, ze které vycházelo světlo, jež se rozlévalo na adventisty a oni zvolali: "Haleluja!" Jiní pohrdali nerozvážně světlem za nimi a říkali, že to nebyl Bůh, který je tak daleko vedl. Za takovými zašlo světlo a zanechalo jejich nohy úplné tmě, a oni klopýtli, ztratili z očí cíl i Ježíše a spadli s cesty dolů do tmavého, zlého světa pod nimi. Brzy jsme slyšeli Boží hlas, podobný mnohým vodám, který nám oznamoval den i hodinu Ježíšova příchodu. Žijící svatí, počtem 144.000, znali a rozuměli tomu hlasu, zatímco bezbožní jej považovali za hřmění a zemětřesení. Když Bůh zvěstoval ten čas, vylil na nás svatého Ducha a naše obličeje začaly zářit a třpytily se slávou Boží jako Mojžíšovi, když sestupoval s hory Sinai.

Těch 144.000 byli všichni zapečetěni a dokonale sjednoceni. Na jejich čelech bylo napsáno: Bůh, Nový Jeruzalém a nádherná hvězda, která obsahovala Ježíšovo nové jméno. Na náš šťastný, svatý stav byli bezbožní rozzuřeni a chtěli se prudce na nás vrhnout a vztáhnout na nás ruce, aby nás uvrhli do vězení, když jsme však naše ruce pozdvihli ve jménu Páně, padli bezmocně k zemi. Pak satanova škola věděla že Bůh nás miloval - kteří jsme si jedni druhým nohy umývali a bratři svatým políbením pozdravovali - a oni se klaněli k našim nohám.

Brzy byly naše oči obráceny na východ, kde se objevil malý, temný obláček, asi poloviční velikosti lidské dlaně všichni jsme věděli, že je to znamení Syna člověka. Všichni jsme se ve slavnostním mlčení upřeně dívali na tento obláček, jak se přibližoval a byl stále jasnější, zářivější a krásnější, až to byl veliký, bílý oblak. Dolní okraj vypadal jako oheň, nad oblakem byla duha a byl obstoupen deseti tisíci anděly, kteří zpívali nejlíbeznější píseň, a na něm seděl Syn člověka. Jeho vlasy byly bílé a kadeřavé a splývaly přes ramena a na Jeho hlavě bylo mnoho korun. Jeho nohy měly podobu ohně, ve své pravici měl ostrý srp a v levici stříbrnou trubku. Jeho oči, které prohlédly Jeho dítky skrz naskrz, byly jako plamen ohně. Potom byly všechny obličeje bledé a ti, kteří Bohem opovrhovali, byli smrtelně zsinalí. Pak jsme všichni zvolali: "Kdo může obstát? Je můj oděv bez poskvrny?" Potom andělé přestali zpívat a po nějakou dobu panovalo jakési hrůzné ticho, když Pán Ježíš zvolal: "Ti, kteří mají čisté ruce a nezkažené srdce, obstojí - má milost je pro vás dostačující" Tu naše obličeje zářily a radost naplnila každé srdce. Andělé zpívali opět ve vyšším kůru, zatímco oblak se přiblížil ještě více k zemi.

Pak zazněla Ježíšova stříbrná trubka, když On sestoupil na oblace, zahalen do plamenů ohně. Upřeně pohleděl na hroby zesnulých svatých, potom pozdvihl své oči i ruce k nebi a zvolal: "Prociťte! Prociťte! Prociťte! - vy, kteří spíte v prachu země a povstaňte!" Potom nastalo veliké zemětřesení, hroby se otvíraly a mrtvi z nich vyšli oděni nesmrtelnosti. Když těch 144.000 poznali své přátele, které jim smrt odňala, zvolali: "Haleluja" a v téže chvíli jsme byli proměněni a byli jsme vzati vstříc Pánu do vzduchu.

Všichni jsme společně vstoupili do oblaku a byli jsme sedm dní neseni vzhůru ke skleněnému moři, kde Pán Ježíš přinesl koruny a svou vlastní rukou je položil na naše hlavy. Dal nám zlaté harfy a palmy vítězství. Zde, na skleněném moři, stálo těch 144.000 v dokonalém čtyřúhelníku. Někteří z nich měli velmi zářivé koruny, jiní ne tak zářivé. Některé koruny se jevily bohaté na hvězdy, zatímco jiné jich měly málo. Všichni byli úplně spokojeni se svými korunami. Všichni byli oděni od ramen až k nohám nádherným bílým pláštěm. Andělé byli všude kolem nás, když jsme šli přes skleněné moře k bráně města. Pán Ježíš pozvedl své mocné, slavné rámě, uchopil perlovou bránu na lesknoucích se stěžejích, odsunul ji stranou a pravil k nám: "Umyli jste své roucho v mé krvi, pevně jste se zastávali mé pravdy, vstupte!" Všichni jsme vešli a cítili, že jsme měli plné právo do města.

Tam jsme viděli strom života a trůn Boží. Z tohoto trůnu vytékala řeka čisté vody a na obou stranách této řeky byl strom života. Na každé straně té řeky byl kmen stromu, oba z čistého, průhledného zlata. Z počátku jsem se domnívala, že vidím dva stromy. Podívala jsem se znovu a viděla jsem, že u vrcholu byly tyto dva kmeny spojeny v jeden strom. Tak stojí strom života na každé straně řeky života. Jeho větve se skláněly k místu, kde jsme stáli a to ovoce bylo nádherné, vypadalo jako ze zlata, smíšeného se stříbrem.

Všichni jsme vešli pod strom a posadili jsme se, abychom se rozhlédli po slávě tohoto místa, když bratři Fitch a Stockman, kteří kázávali evangelium království a které Bůh uložil do hrobu, aby je zachránil, k nám přišli a ptali se nás, co jsme prožívali, zatímco oni spali. Pokoušeli jsme se vylíčit naše největší těžkosti, ale viděli jsme, že v přirovnání k té slávě nás obklopující vypadaly tak malé, že jsme o tom ani nemohli mluvit a všichni jsme zvolali: "Haleluja, nebe lze dosáhnout velice lacino!" a dotýkali jsme se našich nádherných harf až se to rozléhalo nebeskou klenbou.

S Ježíšem v čele jsme všichni sestupovali od města k zemi na velikou a mohutnou horu, která nemohla Ježíše unést a rozestoupila se tak, že se utvořila veliká rovina. Potom jsme pohlédli vzhůru a uviděli jsme velké město s dvanácti základy 18 a s dvanácti branami, tři na každé straně a anděla u každé brány. Všichni jsme zvolali: "Město, to veliké město, ono sestoupilo od Boha z nebe" a ono přišlo a sneslo se na místo, kde jsme stáli. Potom jsme pozorovali ty nejnádhernější věci z vnější strany města. Viděla jsem tam neobyčejně krásné domy, které vypadaly jako ze stříbra, podepřené čtyřmi sloupy, posázenými perlami, nejnádhernějšími na pohled. Tyto domy byly obydleny svatými. Na každém domě byla zlatá římsa. Viděla jsem některé svaté vcházet do domu, smekat své třpytící se koruny a klást je na římsu, potom šli na pole při těch domech a trochu pracovali, ne jak musíme obdělávat půdu my zde na zemi, ne, ne. Jakési neobyčejně krásné světlo zářilo nad hlavami všech a oni stále jásali a oslavovali Boha.

Viděla jsem jiná pole se všemi druhy květin a když jsem je utrhla, zvolala jsem: "Ony nikdy neuvadnou!" Dále jsem viděla pole s vysokou trávou, na pohled neobyčejně krásnou, byla živě zelená a když se vznešeně vlnila na počest Krále Ježíše, leskla se jako stříbro a zlato. Pak jsme vstoupili na louku, kde byly všechny druhy zvířat - lev, beránek, levhart a vlk - všechny společně v dokonalé jednotě. Prošli jsme mezi nimi a ona nás vzadu pokojně následovala. Pak jsme vstoupili do lesa, ne do takového tmavého lesa, jaký máme tady na zemi, ne, ne - nýbrž do jasného, v němž bylo plno lesku. Větve stromů se pohybovaly sem i tam a všichni jsme zvolali: "Budeme bezpečně přebývat na poušti a spát v lesích." Prošli jsme lesy, neboť jsme byli na cestě k hoře Sion.

Když jsme šli dále, potkali jsme jednu skupinu, která také pozorovala neobyčejnou krásu tohoto místa. Povšimla jsem si červeného okraje na jejich oděvech; jejich koruny zářily, jejich šaty byly čistě bílé. Když jsme je pozdravili, tázala jsem se Ježíše, kdo jsou ti lidé. On mi řekl, že to jsou mučedníci, kteří položili pro Něho své životy. U nich byl nesčíslný zástup dětí, které měly taktéž červený okraj na svých oděvech. Hora Sion ležela nyní před námi a na hoře byl neobyčejně krásný chrám; kolem něho bylo sedm jiných hor, na nichž rostly růže a lilie. Viděla jsem ty děti vystupovat nahoru, nebo když chtěly, mohly použít svá malá křídla a letět k vrcholu hory, kde trhaly nikdy nevadnoucí květiny. Kolem chrámu byly všechny druhy stromů, aby okrašlovaly toto místo: buky, smrky, jedle, olivy, myrty, granátové jabloně a fíkovníky se skláněly pod tíhou množství fíků - to vše činilo

toto místo velmi nádherným. Když jsme se chystali vstoupit do svatého chrámu, Pán Ježíš pozvedl svůj líbezný hlas a řekl: "Jen 144.000 vstoupí na toto místo," a my jsme jásali: "Halelujah!"

Tento chrám byl podepřen sedmi sloupy, všechny byly z průhledného zlata, zdobené přeskvostnými perlami. Nemohu tyto neobyčejně krásné věci, které jsem tam viděla, ani dost vylíčit. Ó, kéž bych mohla mluvit řečí Kanaánu, pak bych mohla poněkud vyprávět o slávě tohoto lepšího světa. Viděla jsem tam kamenné stoly, v nichž jména těch 144.000 byla vyryta zlatými písmeny. Když jsme viděli tu slávu chrámu, vyšli jsme ven a Pán Ježíš nás opustil a šel do města. Brzy jsme opět uslyšeli Jeho líbezný hlas, říkající: "Pojďte lide můj, přišli jste z velikého soužení, činili jste mou vůli, trpěli jste pro mne, pojďte k večeři a opáši se a budu vám sloužit." Jásali jsme: "Haleluja, sláva," a vstoupili jsme do města. Tam jsem viděla stůl z čistého stříbra, dlouhý mnoho mil,ale naše oči jej přesto mohly přehlédnout. Viděla jsem tam ovoce ze stromu života, mannu, mandle, fíky, granátová jablka, vinné hrozny a mnohé jiné druhy ovoce. Prosila jsem Pána Ježíše, aby mne nechal jíst z tohoto ovoce, ale On řekl: "Nyní ještě ne. Ti, kteří jedí ovoce této země, nejdou už zpět na zem. Avšak budeš-li věrná, budeš zanedlouho jíst ze stromu života a pít vodu z pramene života." Dále mi řekl: "Musíš jít opět zpátky na zem a vyprávět jiným, co jsem ti zjevil." Potom mne anděl nesl něžně dolů na tento temný svět. Někdy si myslím, že zde nemohu déle zůstat, protože všechny věci na této zemi mají takový ponurý vzhled. Cítím se zde velmi osamocena, neboť jsem viděla lepší zem. Ó, kéž bych měla křídla jako holubice, abych odletěla a vešla do odpočinutí!

Když jsem vyšla z toho vidění, zdálo se mi všechno změněné; jakýsi temný závoj byl rozprostřen přes všechno, co jsem viděla. (jak tmavý mi vypadal tento svět. Plakala jsem, když jsem se zde opět ocitla a naplnil mě stesk po domově. Viděla jsem lepší zemi a to mi tuto zem znechutilo. Vypravovala jsem toto vidění v našem malém shromáždění v Portlandu a všichni věřili, že je to od Boha. Byla to významná doba, slavnostní ráz věčnosti na nás spočíval. 0 týden později mi Pán dal jiné vidění a ukázal mi těžkosti, kterými budu muset projít, a že musím jít k jiným a vyprávět jim, co mi Pán zjevil, že se však setkám s velkým odporem a budu prožívat duševní trýzeň. Ale anděl řekl: "Milost Boží bude pro tebe dostačující, Pán tě bude podpírat."

Když jsem z toho vidění vyšla, byla jsem mimořádně znepokojena. Mé zdraví bylo velmi slabé a bylo mi teprve sedmnáct let. Věděla jsem, že mnozí padli, protože se povyšovali a věděla jsem, že když se i já budu nějakým způsobem povyšovat, Bůh mne opustí a budu bezpochyby ztracena. Šla jsem v modlitbě k Pánu a prosila jsem Ho, aby toto břímě odpovědnosti vložil na někoho jiného. Zdálo se mi, že bych to nemohla vydržet. Dlouhou dobu jsem skláněla svou tvář v modlitbě, ale jediné světlo, kterého jsem dosáhla, bylo: "Obeznamuj jiné s tím, co jsem ti zjevil!"

V mém následujícím vidění jsem vážně prosila Pána,aby mě uchoval od sebevyvyšování, mám-li jít a vypravovat, co mi ukázal. Potom mi Pán ukázal, že má modlitba je vyslyšena, a budu-li v nebezpečí, že bych se vyvyšovala, vloží na mne svou ruku a budu postižena nemocí. Anděl mi řekl: "Vyřídíš-li věrně všechna poselství, setrváš-li až do konce, pak budeš jíst ovoce ze stromu života a pít vodu z řeky života."

Brzy nato byla všude rozšiřována zpráva, že tato vidění jsou výsledkem mesmerismu, neboli hypnózy. Mnozí adventisté byli hotovi těmto pověstem věřit a dále je rozšiřovat. Jeden lékař, vyhlášený hypnotizér, mi řekl, že má vidění způsobuje mesmerismus, že je snadné mě hypnotizovat a že by mi mohl dát vidění. Řekla jsem mu, že mi Pán ve vidění ukázal, že mesmerismus je od zlého, z bezedné propasti, v kteréžto také brzy skončí i se všemi těmi, kteří se jím zabývají. Pak jsem svolila, aby mne hypnotizoval, může-li to udělat. On se o to všelijakým způsobem pokoušel přes půl hodiny, potom však se toho vzdal. Vírou v Boha jsem mohla jeho vlivům odolat, tak, že mi to ani v tom nejmenším neuškodilo.

Když jsem měla ve shromáždění vidění, tak někteří říkali, že je to jen rozčilení a že jsem hypnotizována. Potom jsem šla sama do lesa, kde mě nikdo, kromě Boha, nemohl vidět ani slyšet, modlila jsem se k Němu a On mi tam někdy dával vidění. Tehdy jsem se radovala a vypravovala jsem, co mi Bůh zjevil, když na mě žádná lidská bytost nemohla mít vliv. Ale potom někteří říkali, že se sama hypnotizuji. Ó, pomyslela jsem si, tak to dospělo až tam, že ti, kteří s upřímným srdcem přijdou k Pánu, aby se odvolávali na Jeho zalíbení a žádali Jej o Jeho spasení, jsou obviňováni, že se nacházejí pod vlivem ohavného a do zatracení uvádějícího mesmerismu? Prosíme-li našeho dobrotivého nebeského Otce o chléb, obdržíme na tuto prosbu kámen nebo štíra? Tyto věci ranily mého ducha a naplňovaly mou duši palčivou trýzni, která hraničila se zoufalstvím. Mnozí mne chtěli přimět k tomu, abych věřila, že neexistuje žádný Duch svatý a že všechny zkušenosti, které svatí Boží lidé zažili, jsou pouze působením mesmerismu, nebo satanských podvodů.

V té době v Maine zavládl fanatismus. Někteří se úplně zdržovali práce a distancovali se od všech těch, kteří nechtěli přijmout jejich názory v tomto bodě, a v některých jiných věcech, které oni pokládali za náboženské povinnosti. Bůh mi zjevil tyto bludy v jednom vidění a poslal mne tam, abych Jeho bloudící dítky poučila; avšak mnozí z nich zcela to poselství zavrhli a obvinili mě, že se přizpůsobuji světu. Na druhé straně adventisté podle jména mne obviňovali z fanatismu a byla jsem neprávem označována jako vůdkyně fanatismu, který jsem ve skutečnosti usilovala odstranit. Příchod Páně byl opakovaně stanoven na různou dobu a to bylo bratřím vnucováno, ale Pán mi ukázal, že všechny tyto stanovené termíny se ukáží mylné, neboť před Jeho příchodem musí nastat doba souženi. Každá doba, která bude stanovena a nakonec selže, bude jen oslabovat víru lidu Božího. Za to jsem byla obviňována, že jsem ten zlý služebník, který ve svém srdci říká: "Můj Pán prodlévá se svým příchodem."

Všechny tyto věci tížily mou mysl a v tom zmatku jsem byla někdy pokoušena, abych pochybovala o svých vlastních zkušenostech. Jednoho rána u rodinné pobožnosti přišla na mne moc Boží; tu mi přišla myšlenka, že je to mesmerismus a vzepřela jsem se. V tom okamžiku jsem byla stižena němotou a nějakou dobu jsem vůbec nevnímala své okolí. Tehdy jsem poznala, že jsem zhřešila, když jsem pochybovala o Boží moci a že následkem toho jsem oněměla; že však můj jazyk bude opět rozvázán dříve než uplyne dvacetčtyři hodin. Pak byla přede mnou držena nějaká kartička, na níž byly napsány zlatými písmeny kapitoly a verše padesáti biblických textů. Když jsem pak vyšla z vidění, prosila jsem kývnutím ruky o tabulku, na niž jsem napsala, že jsem němá, i to co jsem viděla, a že bych prosila velkou Bibli. Vzala jsem Bibli a otevřela všechny ty texty, které jsem viděla na té kartičce. Celý den jsem nemohla promluvit jediného slova. Příští den však od časného rána byla má duše naplněna radostí a můj jazyk byl rozvázán k hlasitému chválení Boha. Potom jsem se již neodvážila pochybovat o moci Boží nebo se jí vzpírat, ať si jiní o mně myslí cokoliv.

V roce 1846, když jsme byli ve Fairhavenu, Massachusetts, plavili jsme se, má sestra Sarah (která mne v té době obyčejně doprovázela), sestra A., bratr Gurney, a já na plachetním člunu, abychom navštívili jednu rodinu v Západním Islandu. Už se skoro stmívalo, když jsme vypluli a plavili jsme se teprve krátký kus cesty, když se najednou strhla bouře. Hřmělo, blýskalo se a déšť na nás lil proudy vody. Bylo zřejmé, že bez zvláštní pomoci Boží jsme určitě ztraceni.

Poklekla jsem ve člunu a začala volat k Bohu o vysvobození. A zde, nad hučícími vlnami, zatímco voda přes okraj člunu na nás dorážela, měla jsem vidění. Viděla jsem, že spíše vyschne každá kapka vody v oceánu, než bychom měli zahynout, protože mé dílo teprve začalo. Když jsem vyšla z vidění, všechna má bázeň zmizela a náš malý člun byl pro nás plovoucím Bethelem. Vydavatel časopisu The Advent Herald říkal, že má vidění byla uznána za "výsledek působení mesmerismu". Avšak ptám se, jaké příznivé podmínky pro působení mesmerismu byly za takových okolností, jaké byly tyto? Bratr Gurney měl dost co dělat s řízením člunu. Pokoušel se o zakotvení, ale kotva se nechtěla zachytit. Náš malý člun byl zmítán vlnami sem i tam, hnán větrem, a přitom byla taková tma, že jsme neviděli od jednoho konce člunu na druhý. Brzy nato se kotva zachytila a bratr Gurney volal o pomoc. Na tom ostrově byly pouze dva domky a ukázalo se, že jsme nablízku jednomu z těchto domků, avšak ne byl to ten, který jsme hodlali navštívit. Celá rodina se již odebrala k odpočinku, kromě jednoho malého dítěte, které uslyšelo volána o pomoc na vodě. Jeho otec nám přišel brzy na pomoc a v malém člunu nás dopravil na břeh. Větší část oné noci jsme strávili díkučiněním Bohu za Jeho podivuhodnou dobrotivost, jakou nám prokázal.

Kapitola 2. Další Vidění

Následující vidění mi Pán dal v roce 1847, když bratři v Topshamu, Maine, byli v sobotu shromážděni.

Cítili jsme neobyčejného modlitebného ducha, a když jsme se modlili, sestoupil na nás Duch svatý. Byli jsme velmi šťastni. Zakrátko jsem byla odpoutána od pozemských věcí a uvedena ve vidění do slávy Boží. Viděla jsem anděla hbitě letícího ke mně. On mne rychle nesl od země ke Svatému městu. Ve městě jsem viděla chrám, do něhož jsem vstoupila. Prošla jsem jednou branou a přišla k první oponě. Tato opona byla odhrnuta a já jsem vstoupila do svatyně. Zde jsem viděla kadidlový oltář, sedmiramenný svícen a stůl, na němž byly chleby předložení. Když jsem si prohlédla slávu svatyně, odhrnul Pán Ježíš druhou oponu a vstoupila jsem do svatyně svatých.

Ve svatyni svatých jsem viděla truhlu; byla shora i po stranách z jemného zlata. Na každém konci truhly stál jeden překrásný cherubín, který měl nad ní rozprostřena svá křídla. Jejich obličeje byly obráceny k sobě, a hleděli dolů na truhlu. Mezi anděly byla zlatá kadidelnice. Shora na truhle, kde stáli andělé, byla patrná překrásná zářící sláva, jež vypadala jako trůn, na kterém přebývá Bůh. Pán Ježíš stál u truhly a když modlitby svatých k Němu vystupovaly, začal se z kadidelnice šířit dým kadidla a On přinášel v oběť jejich modlitby s dýmem kadidla svému Otci. V truhle bylo zlaté vědro s mannou, hůl Aronova, která vykvetla a kamenné desky, složené jako kniha. Pán Ježíš rozevřel tyto desky a já jsem uviděla Desatero přikázání, napsané prstem Božím. Na jedné desce byla čtyři, na druhé šest. Ta čtyři na první desce zářila jasněji než těch ostatních šest, ale čtvrté, sobotní přikázání se skvělo nad všechna ostatní. Sobota má výsadní postavení, neboť má být zachovávána svatému Božímu jménu na počest. Viděla jsem, jaká sláva je připisována sobotě - kolem ní byl vidět nádherný zářící kruh. Viděla jsem, že sobotní přikázání nebylo přibito na kříž. Kdyby tomu tak bylo, pak by to platilo rovněž i pro ostatní devatero přikázání a my bychom je mohli zrovna tak dobře všechna porušovat jako to čtvrté. Viděla jsem, že Bůh nezměnil sobotu, protože On se nikdy nemění. Avšak bylo to papežství, které ji změnilo ze sedmého na první den týdne, protože ono mění časy i zákony.

Kdyby Bůh přeložil sobotu ze sedmého na první den, pak by změnil i zápis o sobotním přikázání, které je napsáno na kamenných deskách, jež jsou v truhle ve svatyni svatých v nebeském chrámu, a znělo by takto: První den je sobota Hospodina, Boha tvého. Ale já jsem viděla, že ono dosud zní přesně tak, jak bylo napsáno prstem Božím na kamenné desky, když je Mojžíš obdržel na hoře Sinai. "Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina, Boha tvého." Bylo mi ukázáno, že svatá sobota je a bude oddělovací zdí mezi pravým Božím Izraelem a nevěřícími a že tato sobota je tou velikou otázkou,která bude sjednocovat srdce Božích milých, očekávajících svatých.

Viděla jsem, že Bůh má dítky, které ještě sobotu nepoznaly a ji nezachovávají. Ony světlo o tom nezavrhly. Na počátku doby soužení budeme naplněni Duchem svatým tak, že vyjdeme a sobotu budeme zvěstovat ještě plněji. To rozzuří církve i adventisty podle jména, protože nebudou moci vyvrátit pravdu o sobotě. V té době všichni vyvolení Boží jasně uvidí, že jsme měli pravdu a vyjdou a vytrpí s námi pronásledování. Viděla jsem násilí, hlad, morovou nákazu a veliký chaos na zemi. Bezbožní měli za to, že jsme to my na ně uvalili tento soud; povstali a radili se, jak by nás ze země vyhladili, protože se domnívali, že potom ono zlé přestane.

V době soužení jsme všichni utekli z měst i vesnic, byli jsme však pronásledováni bezbožnými, kteří násilně vtrhli s mečem do domů svatých. Pozdvihli meč, aby nás zabili, avšak meč se zlomil a bezmocně spadl dolů jako stéblo slámy. Pak jsme volali dnem i nocí o vysvobození a naše voláni přišlo před Boha. Slunce vyšlo a měsíc se zastavil, řeky přestaly téct. Vyvstaly temné těžké mraky a narážely proti sobě. Avšak jedno místo bylo jasné - tam, kde byla soustředěna neobyčejná krása a odkud přicházel z nebe hlas Boží, jenž se podobal zvuku mnohých vod a jež pohyboval nebem i zemí. Nebe se otevíralo a zavíralo a bylo v neustálém pohybu. Hory se zachvívaly jako třtina ve větru a metaly kolem sebe veliké kusy skal. Moře vřelo jako v hrnci a vyhazovalo na pevninu kameny. Když Bůh zvěstoval den a hodinu Ježíšova příchodu a oznamoval svému lidu věčnou smlouvu, mluvil ve větách a za každou větou ustal, zatímco slova se po zemi rozléhala. Izrael Boží stál s pozdviženýma očima a naslouchal slovům, jež vycházela z úst Hospodinových a pronikala zemí jako hlasité hřmění. Bylo to velmi slavnostní. Na konci každé věty svatí volali: "Sláva! Halelujah!" Jejich obličeje byly osvíceny slávou Boží a zářily podobně jako tvář Mojžíšova, když sestupoval z hory Sinai. Bezbožní se nemohli na ně dívat pro tuto slávu. A když byla pronášena neskonalá požehnání nad těmi, kteří Boha ctili svěcením soboty, povstalo hlasité radostné pokřikování, protože zvítězili nad šelmou a jejím obrazem.

Potom nastalo milostivé léto, kdy měla země odpočívat. Viděla jsem zbožného služebníka vítězně vstát a setřást ze sebe řetězy, které ho tak dlouho poutaly, zatímco jeho bezbožný pán nevěděl co si má počít, protože bezbožní nemohli rozumět slovům hlasu Božího. Brzo se pak objevil velký bílý oblak. Vypadal krásněji než kdy předtím a na něm seděl Syn člověka. Zpočátku jsme nemohli vidět Pána Ježíše na oblaku, ale když se přiblížil k Zemi, viděli jsme Jeho neobyčejně krásnou postavu. Ten oblak, který se najednou objevil, byl znamením Syna člověka na nebi. Hlas Syna člověka vyvolal spící svaté, oděné nesmrtelností. Žijící svatí byli v jednom okamžení proměněni a byli s nimi vtrženi do oblakového vozu. Vypadalo to neobyčejně krásně, když vystupoval vzhůru. Na každé straně vozu byla křídla a pod nimi kola. A když se vůz vznášel vzhůru, kola volala: "Svatý" a když se pohybovala křídla, volala: "Svatý" a svatí andělé kolem oblaku provolávali: "Svatý, svatý, svatý Hospodin, Bůh Všemohoucí!" Vůz vystupoval ke

Svatému městu. Pán Ježíš otevřel bránu zlatého města a uvedl nás dovnitř. Zde jsme byli uvítáni, protože jsme zachovávali "Boží přikázání" a měli jsme "právo ke stromu života."

Kapitola 3. Zapečetťování

Na zahájení svaté soboty, dne 5. ledna 1849, jsme byli shromážděni k modlitbě s rodinou bratra Beldena v Rocky Hill, Connecticut, a Duch svatý na nás sestoupil. Byla jsem ve vidění vzata do svatyně svatých, kde jsem viděla Pána Ježíše konajícího službu Přímluvce za Izraele. Na okraji Jeho roucha byly střídavě rolničky a granátová jablka. Viděla jsem, že Ježíš neopustí svatyni svatých, dokud nebude rozhodnut každý případ ke spasení nebo zatracení, a že hněv Boží nemůže dříve přijít, dokud Pán Ježíš nedokoná své dílo ve svatyni svatých, neodloží své kněžské roucho a neoblékne se v oděv pomsty. Potom Pán Ježíš odstoupí ze svého místa mezi Otcem a lidmi a Bůh nebude déle mlčet, nýbrž svůj nesmíšený hněv vylije na ty, kteří pohrdli Jeho pravdou. Viděla jsem, že rozhněvání národů, hněv Boží a doba, v níž mrtví budou souzeni jsou různé události, které za sebou následují. Také jsem viděla, že Michal dosud nepovstal a že doba soužení, jakého dosud nebylo, ještě nenastala. Národy jsou nyní rozhněvány, avšak když náš Nejvyšší Kněz ukončí své dílo ve svatyni svatých, povstane, oblékne na sebe roucho pomsty a potom bude vylito sedm posledních ran.

Viděla jsem, že čtyři andělé budou držet čtyři větry, dokud Pán Ježíš ve svatyni svatých neukončí své dílo, a potom přijde sedm posledních ran. Tyto rány popudí bezbožné proti spravedlivým, protože budou mít za to, že my jsme na ně uvalili tyto Boží soudy, a že budou-li nás moci odstranit, tyto rány přestanou. Bylo vydáno nařízení, aby byli pobiti svatí, kteří dnem i nocí volali o vysvobození. To byla doba Jákobova soužení. Všichni svatí volali v úzkosti ducha a byli hlasem Božím vysvobozeni. Těch 144.000 dobylo vítězství. Jejich obličeje zářily slávou Boží. Potom mi byla ukázána společnost lidí, kteří naříkali ve velikém trápení. Na jejich oděvech bylo napsáno velikými písmeny: "Zvážen jsi na váze a nalezen jsi lehký." Ptala jsem se, kdo jsou tito lidé a anděl pravil: "To jsou takoví, kteří kdysi sobotu zachovávali, ale opět se jí vzdali." Slyšela jsem je hlasitě volat: "Věřili jsme v Tvé příští a s horlivostí jsme o něm učívali!" Avšak zatímco tak mluvili, utkvěly jim oči na jejich oděvech a když viděli ten nápis, hlasitě kvíleli. Viděla jsem, že pili z čisté vody a že ostatní vodu kalili svýma nohama - oni pošlapávali svýma nohama sobotu a že proto byli na váze nalezeni lehcí.

Potom mě můj doprovázející anděl vedl zpět do města, kde jsem viděla čtyři anděly, kteří přiletěli k bráně města. Právě v té chvíli, když andělu v bráně předložili zlatý lístek, viděla jsem jiného anděla, letícího směrem od největší slávy. Hlasitě volal na jiné anděly a něčím mával ve své ruce. Prosila jsem svého doprovázejícího anděla, aby mi vysvětlil to, co jsem viděla. On mi řekl, že nyní nemohu více porozumět, ale že mi brzy ukáže, co tyto věci znamenají.

V sobotu odpoledne jeden z našeho kruhu byl nemocen a prosil, abychom se modlili za jeho opětné uzdravení. Spojili jsme se všichni v modlitbě k tomu Lékaři, který ve svém léčení nikdy nechybil, a zatímco Jeho uzdravující moc sestoupila a nemocný byl uzdraven, sestoupil na mne Duch svatý a byla jsem vzata do vidění.

Viděla jsem čtyři anděly, kteří měli vykonat dílo na zemi a oni se již chystali k jeho provedení. Pán Ježíš byl oděn kněžským rouchem. Soucitně pohlížel na ostatky. Pak pozvedl svou ruku a zvolal hlasem nejhlubšího slitování: "Má krev, Otče, má krev, má krev, má krev!" Potom jsem viděla, jak od Boha, který seděl na velikém bílém trůnu, přišlo jasné světlo a rozlévalo se kolem Ježíše. Dále jsem viděla anděla, který rychle letěl s rozkazem od Ježíše ke čtyřem andělům, jež měli vykonat dílo na zemi. On něčím mával a volal zvučným hlasem: "Zadržte! Zadržte! Zadržte! Zadržte!, dokud služebníci Boží nebudou zapečetěni na svých čelích."

Tázala jsem se mého doprovázejícího anděla, co znamená všechno to, co jsem slyšela a co ti čtyři andělé mají vykonat. On mi řekl, že Bůh zadržuje moci a že dal těm andělům rozkaz ohledně záležitostí na zemi, že ti čtyři andělé měli od Boha moc držet čtyři větry země a oni ty větry chtěli rozpustit. Avšak jakmile své ruce uvolňovali a větry začínaly vát, pohlédlo Ježíšovo milostivé oko na ostatky, které ještě nebyly zapečetěny. Pán Ježíš pozvedl své ruce k Otci a prosil Jej, že za ně vylil svou krev. Potom bylo uloženo jinému andělu, aby rychle letěl k těm čtyřem andělům a přikázal jim zadržet větry, než budou služebníci zapečetěni pečetí živého Boha na svých čelích.

Kapitola 4. Láska Boží k jeho lidu

Viděla jsem tu něžnou lásku, kterou má Bůh ke svému lidu a ona je velmi veliká. Viděla jsem anděly, kteří měli rozprostřena svá křídla nad svatými. Každý svatý má jednoho doprovázejícího anděla. Když svatí ve svém zklamání plakali nebo byli v nebezpečí, tedy ti andělé, kteří se o ně starali, odletěli rychle vzhůru a zanesli tam o tom zprávu; pak andělé ve městě přestali zpívat. Potom dal Pán Ježíš rozkaz jinému andělu, aby k nim sestoupil a dodal jim odvahy, aby nad nimi bděl a pokusil se zabránit jim v tom, aby neopustili úzkou stezku. Jestliže však nedbali na bdělou péči andělů a nenechali se jimi povzbudit, ale stále šli na scestí, potom andělé byli smutní a plakali. Zanesli pak zprávu nahoru a všichni andělé ve městě plakali a hlasitě volali: "Amen." Jestliže však svatí měli své oči upřeny na odměnu před sebou, a chválili a oslavovali Boha, pak andělé s radostí přinášeli zprávy do města a andělé ve městě se dotýkali svých zlatých harf a hlasitě zpívali: "Halelujah!", a nebeskou klenbou se rozléhal jejich líbezný zpěv.

Ve Svatém městě panuje dokonalý pořádek a soulad. Všichni andělé, kteří jsou pověřeni, aby navštěvovali zemi, mají zlatý lístek, kterým se prokazují andělům u bran města při příchodu nebo odchodu. Nebe je dobré místo, toužím tam být a stále vidět svého laskavého Spasitele, který dal za mne svůj život, a být proměněna v Jeho překrásný obraz. Ó, kéž bych měla dost slov, jimiž bych vylíčila tu neobyčejnou krásu budoucího světa. Žízním po těch živých pramenech, které zpříjemňují město našeho Boha.

Pán mi také dovolil pohlédnout na jiné světy. Byla mi dána křídla a jeden anděl mne provázel z města k jednomu místu, kde bylo plno zářivého světla a krásy. Tráva tam byla svěží a zelená a ptáci tam zpívali líbezné písně. Obyvatelé toho místa byli různé velikosti; byli ušlechtilí, vznešení a půvabní. Nosili podobnost Ježíšova obrazu a jejich obličeje zářily svatou radostí, jež byla výrazem svobody a blaženosti tohoto místa. Tázala jsem se jednoho z nich, proč jsou mnohem půvabnější než obyvatelé země. Odpověď zněla: "Žijeme v přísné poslušnosti přikázání Božích, a nepadli jsme skrze neposlušnost jako obyvatelé země." Potom jsem viděla dva stromy, jeden vypadal jako strom života ve městě. Ovoce obou stromů bylo na pohled obdivuhodné - avšak z jednoho nesměli jíst. Bylo to v jejich moci jíst z obou stromů, ale z jednoho stromu jim bylo zakázáno jíst. Potom anděl, který mě doprovázel, mi řekl: "Niko na tomto místě nejedl ze zapovězeného stromu, ale když by jedli, padli by."

Pak jsem byla vzata na jednu planetu, kterou obíhalo sedm měsíců. Tam jsem spatřila starého dobrotivého Enocha, jenž byl vzat do nebe zaživa. Ve své pravici nesl krásnou palmu a na každém jejím listu bylo napsáno: "Vítězství". Kolem své hlavy měl bílý věnec se třpytícími se listy a uprostřed každého listu bylo napsáno: "Čistota". Kolem věnce byly drahokamy různých barev, které zářily jasněji než hvězdy a odrážely paprsky na napsaná písmena a tím zvětšovaly jejich krásu. Vzadu na jeho hlavě byla překrásná mašle, která

byla napojena na věnec a na té mašli bylo napsáno: "Svatost". Nad věncem byla překrásná koruna, která zářila jasněji než slunce. Tázala jsem se ho, je-li to totéž místo, na které byl vzat ze země. On řekl: "Ne, mým domovem je město, toto místo jsem jen navštívil." On se choval na tom místě, jako by tam byl doma. Prosila jsem mého doprovázejícího anděla, aby mě nechal na tomto místě. Ale on odpověděl: "Musíš jít nazpět, avšak budeš-li věrná, budeš se 144.000 mít tu přednost navštěvovat všechny tyto světy a prohlížet si dílo rukou Božích."

Kapitola 5. Otřesy nebeských mocností

Dne 16.prosince 1848 mi dal Pán vidění o zatřesení nebeskými mocnostmi. Viděla jsem, že když Pán při líčení znamení doby konce, jak je nalézáme v evangeliích Matouše, Marka a Lukáše, říká "nebe", míní nebe a když mluví "země", míní zemi. Nebeské mocnosti jsou slunce, měsíc a hvězdy. Ony vládnou na nebi. Mocnosti země jsou ty, které vládnou na zemi. Nebeskými mocnostmi bude zatřeseno hlasem Božím. Potom slunce, měsíc a hvězdy se pohnou ze svých míst. Ony nezaniknou, ale hlasem Božím budou otřeseny.

Vystoupily temné těžké mraky a seskupily se dohromady. Obloha se otevřela a svinula stranou; potom jsme mohli hledět do otevřeného prostoru v souhvězdí Orionu, odkud přicházel Boží hlas. Tímto otevřeným vesmírným prostorem sestoupí dolů i Svaté město. Viděla jsem, že se mocnosti pozemské budou otřásat a že události budou následovat jedna za druhou. Války a zvěsti o válkách, násilí, hlad a morové nákazy otřesou nejprve mocnostmi země - potom hlas Boží zatřese sluncem, měsícem, hvězdami a také touto zemí. Viděla jsem, že otřesy evropských mocností nejsou, jak někteří učí, otřesy nebeských mocností, ale jsou to otřesy rozhněvaných národů.

Kapitola 6. Otevřené a zavřené dveře

V sobotu, dne 24. března, roku 1849 jsme měli s bratřími v Topshamu, ve státě Maine, příjemné a velmi zajímavé shromáždění. Duch svatý byl na nás vylit a byla jsem v Duchu vzata do města Boha živého. Potom mi bylo ukázáno, že přikázání Boží a svědectví Ježíše Krista, v němž se praví o zavřených dveřích, nemohou být od sebe odděleny, a že doba, kdy přikázání Boží měla zazářit ve vší své důležitosti a kdy lid Boží měl být zkoušen pravdou o sobotě, nastal právě tehdy, kdy byly otevřeny dveře do svatyně svatých v nebeské svatyni, kde je truhla smlouvy, v níž je Desatero přikázání. Tyto dveře nebyly otevřeny, dokud prostřednictví Ježíšovo nebylo dokončeno ve svatyni nebeského chrámu v roce 1844. On potom zavřel dveře do svatyně a otevřel dveře do svatyně svatých, kam vešel přes druhou oponu, kde nyní stojí u truhly smlouvy a kam teď sahá víra pravého Izraele.

Viděla jsem, že Pán Ježíš zavřel dveře do svatyně a nikdo je nemůže otevřít a že otevřel dveře do svatyně svatých a nikdo je nemůže zavřít (Zj 3:7.8). Od té doby, co Ježíš otevřel dveře do svatyně svatých, která obsahuje truhlu smlouvy, jsou lidu Božímu zjevena přikázání a on bude zkoušen otázkou o sobotě.

Viděla jsem, že nynější zkouška v otázce soboty nemohla nastat dříve, dokud nebylo skončeno prostřednictví Ježíšovo ve svatyni a dokud nevešel za druhou oponu. Proto křesťané, kteří zemřeli dříve, než se otevřely dveře do svatyně svatých a než bylo ukončeno půlnoční volání v sedmém měsíci roku 1844, a kteří nezachovávali pravou sobotu, odpočívají nyní v naději, nebo se jim nedostalo světla o sobotě a nebyli jí zkoušeni jako my, kteří již to světlo máme od té doby, kdy byly dveře otevřeny. Viděla jsem, že satan mnohé z lidu Božího v té věci pokouší. Protože tak mnozí dobří křesťané ve vítězné víře zesnuli aniž by zachovávali pravou sobotu, oni pochybují, že by sobota mohla být nyní pro nás zkušebním kamenem.

Nepřátelé přítomné pravdy se pokoušeli otevřít dveře do svatyně, které Pán Ježíš zavřel a zavřít dveře do svatyně svatých, jež On v roce 1844 otevřel a kde se nachází truhla, která obsahuje dvě kamenné desky, na nichž je prstem Božím napsáno deset přikázání.

Satan nyní, v době zapečetťování, zkouší všelijakou lest, aby mysl lidu Božího odvrátil od přítomné pravdy a způsobil jeho klopýtnutí. Viděla jsem pokrývku, kterou Bůh rozprostřel nad svým lidem, aby jej ochránil v době soužení. Každá duše, která se rozhodne pro pravdu a má čisté srdce, bude přikryta touto přikrývkou Všemohoucího.

Satan to ví a on pracuje s velikou mocí, aby jich co nejvíce přivedl do nejistoty a učinil je neutvrzenými v pravdě. Viděla jsem, že ono tajemné klepání v Novém Yorku i na jiných místech, byla moc satanova a že takové věci se budou stále častěji projevovat. Jsou oděny do náboženského roucha, aby podvedené ukolébaly ve větší jistotě a aby myšlení lidu

Božího pokud možno obracely na takové věci, které by daly podnět k pochybování o učení a moci Ducha svatého.

Viděla jsem, že satan pracuje skrze své zástupce mnohými různými způsoby. Pracuje pomocí kazatelů, kteří opovrhli pravdou a byli velkými klamy pohnuti k tomu, aby věřili lži, která je vede na zatracení. Zatímco kázali nebo se modlili, někteří z nich klesli bezmocně k zemi, avšak ne mocí Ducha svatého, nýbrž mocí satanovou, která byla vdechnuta těmto nástrojům, aby se skrze ně šířila dále na lid. Během kázání, modlitby nebo rozhovoru někteří vyznávající adventisté, kteří pohrdli přítomnou pravdou, používali mesmerismu, aby získali přívržence. Lid se z toho radoval, protože měl za to, že je to Duch svatý. Mnozí z těch, kteří tuto moc používali, byli natolik pojati do tmy a klamu satanova, že se domnívali, že to, co mají k dispozici, je moc Boží. Oni pokládají Boha za sobě rovného a Jeho moc mají za nic.

Někteří satanovi agenti napadali těla mnohých svatých takových, které nebylo možno satanským vlivem odvrátit od pravdy. Ó, kéž by to všichni mohli vidět tak, jak mi to Bůh zjevil, aby mohli lépe poznat satanovu lstivost a měli se na pozoru. Viděla jsem, že satan pracuje těmito rozmanitými způsoby právě nyní, aby v čase zapečeťování lid Boží odvrátil, svedl a odvedl na scestí. Viděla jsem, že mnohým, kteří nebyli utvrzeni v přítomné pravdě, se třásla kolena a nohy pod nimi klesaly, protože nebyli pevně zakořeněni v pravdě a přikrývka Všemohoucího Boha nemohla být nad nimi rozprostřena, ačkoli se tolik chvěli strachem.

Satan se pokoušel vším svým uměním držet je tam, kde byli, až zapečeťování pomine a přikrývka nad lidem Božím bude rozprostřena, kdežto oni zůstanou vně a bez ochrany budou vydáni hněvu Božímu v sedmi posledních ranách. Bůh začal tuto přikrývku rozprostírat nad svým lidem a ona bude brzy rozprostřena nad všemi těmi, kteří v den boje mají mít ochranu. Bůh mocně působí ve prospěch svého lidu, ale satanu je rovněž dovoleno pracovat.
Viděla jsem, že tajemných znamení, divů a nepravých reformací přibývá a ještě se budou rozšiřovat. Reformace, které jsem viděla, nebyly žádnými reformacemi od bludu k pravdě. Můj doprovázející anděl mi poručil, abych se dívala, je-li pociťováno totéž vědomí odpovědnosti za hříšníky, jako dříve. Když jsem se pozorně dívala, tak jsem u nich nepozorovala to břímě starosti o hříšníky, neboť pro ně již pominula doba ke spasení.

Kapitola 7. Zkouška naší víry

V této době zkoušky je třeba, abychom se vespolek povzbuzovali a posilovali. Pokušení satanova jsou nyní větší než jindy, neboť on ví, že jeho čas je krátký a že brzo bude každý případ rozhodnut, buď k životu nebo k smrti. Teď není doba, abychom klesali pod tíhou zklamání a zkoušek, nýbrž musíme statečně snášet všechna naše trápení a cele důvěřovat mocnému Bohu Jákobovu. Pán mi ukázal, že Jeho milost je dostačující pro všechny naše zkoušky; a i kdyby byly naše zkoušky větší než předtím, tedy přece - budeme-li svou důvěru skládat v Boha - budeme moci překonat každé pokušení a dosáhnout vítězství skrze Jeho milost.

Překonáme-li naše těžkosti a zvítězíme-li nad satanovými pokušeními, obstojíme ve zkoušce naší víry, jež je dražší nad zlato, a budeme silnější i lépe připraveni snášet zkoušky nastávající Avšak klesneme-li a poddáme-li se pokušením satanovým, zeslábneme, neobdržíme žádnou odměnu za zkoušku a nebudeme tak dobře připraveni pro nastávající Tímto způsobem budeme slábnout a slábnout až se dostaneme do zajetí satanova, jak si to on přeje. Musíme obléknout celé odění Boží a v každé chvíli být připraveni k boji s mocnostmi temna. Přijdou-li na nás pokušení nebo zkoušky, jděme k Bohu a usilovně se modleme. On nás nepropustí prázdné, nýbrž udělí nám milost a sílu, abychom přemohli a zlomili moc satanovu. 0, kéž by všichni tyto věci viděli v pravém světle, a zmužile přetrvali všechny těžkosti jako dobří vojíni Ježíše Krista. Pak by Izrael spěl kupředu, posilněn jsa v Pánu a v moci síly Jeho.

Bůh mi ukázal, že svému lidu dal trpký nápoj, aby jej očistil a tříbil. Je to nápoj trpký, ale reptání, naříkání a nespokojenost jej může učinit ještě trpčím. Ti, kdo jej přijímají s naříkáním, musí dostat ještě další nápoj, protože ten první neměl takový účinek na srdce, jaký si Bůh přál. A jestliže ani druhý nebude účinkovat, musí mít jiný a jiný, až se ukáže takový účinek, jaký měl Pán v úmyslu - jinak zůstanou ve svém srdci nečistí a poskvrnění. Viděla jsem, že tento trpký nápoj může být oslazen trpělivostí, vytrvalostí a modlitbou a že bude mít zamýšlený účinek na srdce těch, kteří jej takto přijmou, a že Bůh bude uctěn a oslaven. Není to maličkost být křesťanem od Boha přijatým a potvrzeným. Pán mi ukázal některé, kteří se hlásili k přítomné pravdě, jejich život se však neshodoval s jejich vyznáním. Oni mají příliš nízkou úroveň zbožnosti a jsou daleko od biblického posvěcení. Mnozí se vydávají v neslušné a neužitečné zábavy a jiní se sami povyšují. Neočekávejme, že budeme žít pro své potěšení, žít a počínat si jako svět, mít účast na jeho zábavách a těšit se přízni světských lidí a potom že budeme také s Kristem kralovat ve slávě.

Chceme-li mít jednou účast na Kristově slávě, musíme se také účastnit Jeho utrpení. Jestliže usilujeme jen o své zájmy, jak bychom se mohli sami co nejlépe potěšit, místo abychom usilovali zalíbit se Bohu a napomáhali Jeho slavnému dílu tak utlačovanému, zneuctíváme Boha a Jeho svaté dílo, třebaže se tváříme, jako bychom je milovali. Zbývá

nám už jen málo času, ve kterém můžeme pracovat pro Boha, nic by nám tedy nemělo být tak drahé, abychom to nemohli obětovat pro spasení rozehnaného a rozptýleného stádce Ježíšova. Ti, kteří nyní při obětech činí smlouvu s Bohem, přijdou brzy domů, aby jako bohatou odměnu zdědili na věky nové království.

Žijme tedy zcela pro Pána a spořádaným životem a zbožným obcováním ukažme, že jsme byli s Ježíšem a jsme Jeho tichými a pokornými následovníky. Musíme pracovat, pokud je den, neboť až nastane tmavá noc soužení a úzkosti, pak bude pozdě chtít pracovat pro Boha. Pán Ježíš je ve svém svatém chrámě a chce nyní přijmout naše oběti, naše modlitby a naše vyznání chyb a hříchů. On chce odpustit a shladit všechna přestoupení Izraelova, dříve než opustí svatyni. Až Pán Ježíš opustí svatyni, pak ti, kteří budou svatí a spravedliví, zůstanou svatí a spravedliví, protože všechny jejich hříchy budou už smazány a oni budou zapečetěni pečetí živého Boha. Ale ti, kteří budou nespravedliví a nečistí, zůstanou nespravedliví a nečistí, protože pak již nebude žádný kněz ve svatyni, který by jejich oběti, vyznání a jejich modlitby přednesl před Otcův trůn. A proto, co má být učiněno, aby duše byly zachráněny od přicházející bouře hněvu, musí být učiněno dříve, než Pán Ježíš opustí svatyni svatých v nebeském chrámu.

Kapitola 8. Malému stádci

Drazí bratři, Pán mi dal 26. ledna 1850 vidění, které chci vyprávět: Viděla jsem, že mnozí z lidu Božího jsou bláhoví, podřimují a bdí jen polovičatě. Neuvědomují si v jaké době žijeme, že již přišel ten muž s "koštětem" (viz Sen bratra Millera - str.81), a že jsou v nebezpečí, že budou vymeteni ven. Prosila jsem Pána Ježíše o jejich vysvobození, aby jim ještě na chvíli dovolil, aby jim bylo dáno poznat své nebezpečné postavení, aby se mohli připravit dříve, než bude navždy pozdě. Anděl pravil: "Nastane zkáza, podobná smršti." Prosila [49] jsem anděla, aby se smiloval a vysvobodil ty, kteří milovali tento svět, kteří lpěli na svých majetcích a nebyli ochotni se těch věcí zříci a přinést oběti, aby mohli být rychle vysláni poslové, kteří by sytili hladovějící ovce, jež hynou nedostatkem duchovního pokrmu.

Když jsem viděla, že ubohé duše umíraly, aniž by slyšely přítomnou pravdu, a mnozí, kteří vyznávali, že pravdě věří, nechávali je umírat, třebaže měli možnost přispět peněžitou pomocí k pokroku díla Božího, byl mi tento pohled příliš bolestný a prosila jsem anděla, aby jej ode mne odňal. Viděla jsem, že když dílo Boží potřebovalo ke svému rozšíření něco z jejich majetku, oni zarmouceně odešli, jako ten mládenec, o kterém čteme v evangeliu Matouše 19:16-22. Brzy však přijdou ony vše zachvacující metly trestajícího soudu Božího a všechno jejich jmění bude smeteno. Pak už bude pozdě chtít obětovat zemské zboží a shromažďovat si poklad v nebesích.

Potom jsem viděla slavného Vykupitele, nádherného a půvabného, jak opustil království slávy a přišel na tento tmavý a nevlídný svět, aby vydal svůj drahocenný život a zemřel spravedlivý za nespravedlivé. Snášel krutý posměch, potupu a z trní spletenou korunu a v zahradě vycedil veliké krůpěje krvavého potu, protože na Něho byly vloženy hříchy celého světa. Anděl se tázal: "Pro koho?" Ó, viděla a věděla jsem, že to bylo kvůli nám - toto všechno On trpěl za naše hříchy, aby nás před Bohem ospravedlnil svou drahocennou krví.

Pak mi byli ukázáni ti, kteří nebyli ochotni věnovat světský majetek na vysvobození hynoucích duší tím, že by jim poslali pravdu dokud Pán Ježíš stojí před Otcem a odvolává se na svou krev, svá utrpení i smrt v jejich zájmu a dokud poslové Boží čekají a jsou hotovi přinést jim spasitelnou pravdu, aby [50] mohli být zapečetěni pečetí živého Boha. Některým, kteří se tváři, jakoby věřili přítomné pravdě, je zatěžko udělat i to málo a sice dát poslům Božím něco ze svých peněz, jež jim byly propůjčeny do správcovství.

Potom mi byl ukázán Pán Ježíš, Jeho utrpení a Jeho veliká láska, která Jej pudila, aby za lidstvo dal svůj život; rovněž mi byl ukázán život těch, kteří vyznávají, že jsou Jeho následovníky, kteří měli majetek, ale pokládali to za něco příliš velikého pomoci dílu spasení. Anděl se tázal: "Mohou takoví lidé vejít do nebe?" Jiný anděl odpověděl: "Ne,

nikdy, nikdy, nikdy! Ti, kteří nejsou osobně zainteresováni dílem Božím na zemi, nemohou nikdy v nebi zpívat píseň o vykupující lásce." Viděla jsem, že ono rychlé dílo, které Bůh koná na zemi, bude brzy spravedlivě ukráceno, a že poslové musí rychle vyjít na všechny cesty, aby shromáždili rozptýlené stádce. Jeden anděl se tázal: "Jsou všichni poslové?" Jiný odpověděl: "Ne, ne; Boží poslové mají poselství."

Viděla jsem, že dílo Boží bylo zdržováno a zneuctíváno mnohými, kteří cestovali, aniž by měli Boží poselství. Takoví lidé se musí Bohu zodpovídat za každý peníz, který spotřebovali na cestování, ač to nebylo jejich povinností - zatímco tyto peníze mohly napomáhat dílu Božímu. Kdyby se Bohem povolaným a vyvoleným poslům dostalo této peněžité pomoci, tak by žádná duše nezahynula nedostatkem duchovního pokrmu. Viděla jsem, že ti, kteří mají sílu pracovat svýma rukama a podporovat Boží dílo, jsou za tuto svou schopnost zrovna tak zodpovědní, jako druzí za svůj majetek.

Začalo mocné tříbení a bude pokračovat, a všichni, kteří nejsou ochotni neohroženě a rozhodně se zastávat pravdy a přinášet Bohu a Jeho dílu oběti, budou vytříbeni ven. Anděl pravil: "Myslíš, že někdo bude nucen k obětování? Ne, ne. Musí to být oběť dobrovolná. Všechno prodat musí být ochoten ten, kdo chce to pole koupit." Volala jsem k Bohu, aby ušetřil svůj lid, z něhož někteří byli slabí a duchovně umírající. Pak jsem viděla, že soudy Všemohoucího rychle přišly a já jsem prosila anděla, aby sám mluvil k lidu. On však pravil: "Všechno blýskání a hřmění z hory Sinai by nemohlo pohnout těmi, kteří se nenechají pohnout jasnými pravdami Slova Božího, ani by je nemohlo probudit poselství jakéhokoli anděla."

Potom jsem spatřila krásu a líbeznost Ježíšovu. Jeho oděv byl bělejší než nejčistší bělost. Žádný jazyk nemůže vylíčit Jeho velebnost a vznešený půvab. Všichni, kteří ostříhají přikázáni Boží, vejdou branami do města a budou mít právo ke stromu života a navždy budou v přítomnosti něžného Ježíše, Jehož obličej září jasněji, než slunce v poledne.

Byla jsem upozorněna na Adama a Evu v ráji. Oni jedli ze zakázaného stromu a byli vyhnáni ze zahrady. Potom byl strom života obstoupen cherubíny s plamenným mečem, aby nejedli jeho ovoce a nestali se tak nesmrtelnými hříšníky, protože strom života měl za úkol na věky zachovávat nesmrtelnost. Slyšela jsem, jak se jeden anděl ptá: "Kdo z rodiny Adamovy prošel přes plamenný meč a jedl ze stromu života?" A jiný anděl odpověděl: "Nikdo z rodiny Adamovy neprošel přes plamenný meč a nejedl ze stranu života; proto také není žádný nesmrtelný hříšník. Duše, která hřeší, umře věčnou smrtí, smrtí, která trvá na věky, z níž není žádné naděje, ani vzkříšení. Potom bude hněv Boží usmířen.

Svatí zůstanou ve svatém městě a tisíc let budou panovat jako králové a kněží. Pak Pán Ježíš sestoupí dolů se svatými na horu Olivetskou, tato hora se rozestoupí a promění ve velikou rovinu, aby na ní mohl spočinout ráj Boží. Zbytek země nebude 52 očištěn, dokud

na konci tisíce let bezbožní nebudou vzkříšeni a shromážděni kolem města. Noha bezbožníků nikdy neznesvětí obnovenou zemi, neboť přijde oheň od Boha z nebe a sežehne je, "takže neostaví jim ani kořene, ani ratolesti."(Mal 3:l9) Satan je kořenem a jeho dítky jsou ratolesti. Týž oheň, který zničí bezbožné, očistí také zemi."

Kapitola 9. Poslední rány a soud

Na generální konferenci věřících v přítomnou pravdu, která se konala v září roku 1850 v Suttonu ve státě Vermont, mi bylo ukázáno, že sedm posledních ran bude vylito, až Pán Ježíš opustí svatyni. Anděl pravil: "Zničení a smrt bezbožných bude způsobena hněvem Božím a Beránkovým. Hlasem Božím budou svatí učiněni silnými a hroznými jako vojsko s praporci, avšak tehdy oni nebudou vykonávat soud, o kterém je psáno. Vykonání soudu se uskuteční na konci tisíce let."

Když svatí budou oblečeni nesmrtelností a budou vzati k Ježíši, když obdrží své harfy, svá roucha i své koruny a když vejdou do města, zasednou spolu s Ježíšem k soudu. Budou otevřeny knihy, a to - kniha života a kniha smrti. Kniha života obsahuje dobré činy svatých a kniha smrti obsahuje zlé skutky bezbožných. Tyto knihy budou srovnávány s knihou zákona, s Biblí a podle toho budou lidé souzeni. Svatí společně s Ježíšem budou vynášet rozsudek nad bezbožnými mrtvými. "Pohleď," pravil anděl, "svatí zasedají s Kristem na soudu a soudí bezbožné [53] podle jejich skutků vykonaných v těle a trest, jenž mají dostat při vykonání soudu, bude zapisován vedle jejich jména." Viděla jsem, že tím se budou svatí s Ježíšem zabývat tisíc let ve Svatém městě, dříve, než ono sestoupí na zem. Na konci tisíce let Pán Ježíš s anděly a se svatými opustí Svaté město, a zatímco sestoupí s nimi na zem, mrtví bezbožní budou vzkříšeni. Vstanou z mrtvých i ti, kteří Ho bodli a budou kvůli Němu naříkat, až Jej v dálce uvidí ve vší Jeho slávě, spolu s anděly i se všemi svatými.(Zj 1:7) Oni uvidí stopy po hřebech na Jeho rukou i na Jeho nohou, i ránu v Jeho boku. Tyto jizvy od hřebů a kopí budou Jeho slávou. Na konci tisíce let se Pán Ježíš postaví na Olivetské hoře, která se rozestoupí a stane se velikou rovinou. Bezbožní, kteří právě vstali z mrtvých, budou v té době prchat. Nato sestoupí ono Svaté město na tuto rovinu. Satan potom naplní bezbožné svým duchem. Bude jim lichotit, že zástup ve městě je malý, zatímco jeho armáda je veliká, takže jsou schopni nad svatými zvítězit a zmocnit se města. **EW 24**

Zatímco satan bude seřazovat své vojsko, budou svatí ve městě obdivovat krásu a slávu ráje Božího. Pán Ježíš bude v jejich čele a povede je. Viděla jsem v duchu, jak nás najednou náš něžný Spasitel opustil a brzy jsme uslyšeli Jeho milostivý hlas, jak říkal: "Pojďte požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím připraveným pro vás od počátku světa!" Shromáždili jsme se kolem Pána Ježíše a právě, když zavřel brány města, byla nad bezbožnými vyslovena kletba. Brány byly zavřeny. Potom svatí použili svá křídla a vystoupili na městské hradby. Ježíš 54 byl také s nimi. Jeho koruna byla překrásná a

zářivá. Byla to vlastně jedna koruna v druhé, celkem jich bylo sedm. I koruny svatých byly z nejčistšího zlata a ozdobené hvězdami. Jejich obličeje zářily slávou, protože byly přesným obrazem Ježíšovým. Když povstali a všichni společně vystoupili na městské hradby, byla jsem tím pohledem uchvácena.

Bezbožní potom viděli, co ztratili; byl na ně vychrlen oheň od Boha a strávil je. To bude vykonání rozsudku. Tehdy bezbožní obdrží, co jim svatí ve shodě s Ježíšem během tisíce let přisoudili. Týž oheň od Boha, který zničí bezbožné, očistí také celou zemi. Příkré a rozeklané vrchy budou ve velikém žáru roztaveny. Rovněž zemská atmosféra a "živlové rozpustí se..." Potom jsme viděli naše dědictví, slavné a překrásné a stali jsme se dědici celé obnovené země. Všichni jsme zvolali zvučným hlasem: "Sláva, haleluja!"

Kapitola 10. Konec 2300 dní

Viděla jsem trůn, na němž seděl Otec a Syn. Upřeně jsem pozorovala Ježíšovu tvář a obdivovala jsem Jeho půvabnou postavu. Otcovu postavu jsem nemohla vidět, protože ji zakrýval oblak zářícího světla Tázala jsem se Pána Ježíše, má-li Otec postavu jako On. Řekl, že je tomu tak, avšak že Jej nemohu vidět, protože kdybych viděla slávu Jeho osoby, musela bych zemřít. Před trůnem jsem viděla lid adventní - církev Boží - a svět. Viděla jsem dvě skupiny lidu. V jedné se lidé skláněli před trůnem v hlubokém zaujetí, kdežto v druhé skupině stáli všichni lhostejně a bezstarostně. Ti, kteří se skláněli před trůnem, přinášeli Pánu Ježíši své modlitby a dívali se jen na Něho; potom On pohleděl na svého Otce a zdálo se, že za ně prosí. Světlo vycházelo od Otce na Syna a od Syna se rozlévalo na modlící se skupinu. Pak jsem viděla jak nesmírně jasné světlo vyšlo od Otce na Syna, a ze Syna proudilo na lid před trůnem. Avšak jen málo bylo těch, kteří přijímali toto veliké světlo. Mnozí vystupovali z dosahu světla a ihned je odmítali; jiní byli bezstarostní, vůbec nedbali na toto světlo a ono se od nich přesunulo pryč. Někteří ho však s láskou opatrovali a šli, aby se skláněli s tím malým, modlícím se zástupem. Všichni v tom malém zástupu přijali ono světlo a radovali se z něho a jejich obličeje zářily jeho slávou.

Viděla jsem Otce, jak povstal z trůnu a odjel v ohnivém voze do svatyně svatých za oponu a jak se posadil. Potom Pán Ježíš povstal z trůnu a většina těch, kteří se před Ním skláněli, povstali s ním. Když On povstal, neviděla jsem žádný paprsek světla, který by se rozléval nad tím bezstarostným davem lidí; oni byli ponecháni v úplné temnotě. Ti, kteří povstali současně s Ježíšem, měli stále své oči upřeny na Něj, když opustil trůn a vyvedl je kousek cesty. Potom pozvedl svou pravici a slyšeli jsme, jak mluvil laskavým hlasem: "Čekejte zde, jdu ke svému Otci, abych přijal království; zachovejte svá roucha čistá a já brzy opět přijdu ze svatby a vezmu vás k sobě." Pak se tam, kde byl Pán Ježíš, objevil oblakový vůz s koly, podobnými ohni, obklopen anděly. Pán Ježíš vstoupil do vozu a byl nesen do svatyně svatých, kde seděl Otec. Potom jsem viděla Pána Ježíše, toho pravého, Nejvyššího kněze, jak stál před Otcem. Na okraji Jeho roucha byly střídavě rolničky a granátová jablka. Ti, kteří povstali s Ježíšem, sledovali Jej ve víře do svatyně svatých a modlili se: "Otče, dej nám svého Ducha!" Pán Ježíš pak dechl na ně Ducha svatého. V tomto dechnutí bylo světlo, moc, hojnost lásky, radosti a pokoje.

Poohlédla jsem se po zástupu, který se ještě skláněl před trůnem a nevěděl, že Pán Ježíš jej opustil. Pak se zdálo, že u trůnu stojí satan, aby se pokusil provádět dílo Boží. Viděla jsem ten zástup, hledící k trůnu a modlící se: "Otče, dej nám svého Ducha!" Satan potom na ně dechl nesvatý vliv, v němž bylo světlo a mnoho moci, avšak žádná čistá láska, žádná radost, žádný pokoj. Záměrem satanovým bylo udržovat je v bludu, zaostalosti a klamat dítky Boží.

Kapitola 11. Povinnosti před dobou soužení

Pán mi znovu ukázal, že je to v rozporu s Biblí, jsou-li činěna nějaká opatření k zabezpečení našich časných potřeb během soužení. Viděla jsem, že i kdyby svatí měli nějaké potraviny uschovány, buď u sebe nebo na poli, pak v době soužení, až nastane na zemi násilí, hlad a mor, bylo by jim to násilně vzato a cizí lidé by posklízeli jejich pole. Tehdy bude pro nás doba, abychom Pánu plně důvěřovali a On nás bude živit. Viděla jsem, že v té době chléb náš a vody naše budou stálé a že nebudeme trpět nedostatek nebo hlad, protože Bůh je schopen prostřít nám stůl na poušti. Kdyby to bylo potřeba, pošle i krkavce, aby nás živili, jak to udělal pro Eliáše, nebo nechá padat mannu z nebe, jak to udělal pro Izraelské.

Domy a pozemky svatým v době soužení nic neprospějí, protože budou muset před zuřící lůzou utíkat. V té době již nebudou moci svůj majetek použít pro rozšíření přítomné pravdy. Bylo mi ukázáno, že je to vůle Boží, aby svatí byli hotovi se odříct všech pout ke svému majetku a aby udělali s Bohem smlouvu při obětech dříve, než přijde doba soužení. Položí-li svůj majetek na oltář a budou-li opravdově prosit Pána, aby jim zjevil jejich povinnosti, On jim ukáže, kdy tyto věci mají prodat. Potom v době soužení budou volní a nebudou mít žádné závaží, které by je tížilo dolů.

Viděla jsem, že když někteří lpěli na svém majetku a netázali se Pána ohledně svých povinností, On jim je také neukázal. Bylo jim dovoleno nechat si svůj majetek, ale v době soužení byl pro ně jako hora, která jim hrozila zadušením. Teprve pak jej usilovali odložit, ale už to nebylo možné. Slyšela jsem některé naříkat: "Dílo strádalo, lid Boží trpěl nedostatkem pravdy a my jsme se nepokusili tomuto nedostatku nějak odpomoci - nyní je náš majetek neupotřebitelný. Ó, kdybychom se jej vzdali a shromáždili si poklad v nebesích!" Viděla jsem, že obětí nepřibývalo, ale ubývalo a byly stráveny. Viděla jsem také, že Bůh nepožaduje od všech svých dítek, aby své majetky prodali v téže době, avšak chtějí-li o tom být poučeni, pak jim ukáže, kdy a kolik by měli prodat. V minulosti bylo od některých požadováno, aby svůj majetek dali na podporu adventního díla, zatímco jiným bylo dovoleno si majetek ponechat až do doby potřeby. Potom, když to dílo bude potřebovat, bude jejich povinnosti majetek prodat.

Viděla jsem, že poselství: "Prodejte, co máte a dejte almužnu", nebylo mnohými v jasném světle zvěstováno a smysl slov našeho Pána nebyl objasněn. Účel prodeje není dát těm, kteří mohou pracovat a sami se vydržovat, ale aby pravda byla rozšiřována. Je to hřích, jestliže se podporuje a pomáhá v zahálce takovým, kteří mohou pracovat. Někteří jsou horliví v navštěvování všech shromáždění - ne aby oslavovali Boha, nýbrž "pro chleby a ryby". Takoví lidé by udělali lépe, kdyby zůstali doma a "pracovali, dělaje rukama svýma což dobrého jest", aby uspokojili potřeby svých rodin a mohli něco dát na podporu slavného díla přítomné pravdy. Nyní je čas shromažďovat si poklady v nebesích a

uvést svá srdce do pořádku, aby byla připravena na dobu soužení. Jen ti, kteří jsou čistého srdce i rukou, budou moci obstát v oné době zkoušky. Nyní je doba, abychom měli zákon Boží napsán v naší mysli, na našem čele a v našem srdci.

Pán mi ukázal nebezpečí, je-li naše mysl naplněna pozemskými myšlenkami a pečováním. Viděla jsem, že čtením jiných, vzrušujících knih, byla mysl mnohých odvrácena od přítomné pravdy a od lásky ke svaté Bibli. Druzí jsou opět naplněni nepokojem a pečováním o to, co budou jíst, co pít a čím se budou odívat. Někteří pokládají příchod Páně ještě za velmi vzdálený. **27 EW**

Doba se prodloužila o několik let více, než oni očekávali, proto si myslí, že to bude trvat ještě mnohá léta - a tím způsobem jsou jejich myšlenky odvráceny od přítomné pravdy a přikloněny ke světu. Viděla jsem v těchto věcech velké nebezpečí, protože když je mysl naplněna jinými věcmi, je do ní znemožněn vstup přítomné pravdě a na našem čele už není místo pro pečeť živého Boha. Viděla jsem, že čas, ve kterém Ježíš má přebývat ve svatyni svatých je téměř naplněn a bude trvat ještě pouze o něco málo déle. Měli bychom naše volné chvíle trávit zkoumáním Bible, podle niž budeme v posledním dni souzeni.

Moji milí bratři a sestry! Kéž zákon Boží a svědectví Ježíše Krista stále naplňují vaši mysl a tak zapuzují světské myšlenky a pečování. Přemýšlejte o tom, když vstáváte i uleháte. Žijte a jednejte v úplné shodě s příchodem Syna člověka. Doba zapečeťování je velmi krátká a brzy pomine. Teď, když ještě čtyři andělé drží čtyři větry, je čas své povolání a vyvolení upevňovat.

Kapitola 12. Tajemné klepání

Dne 24. srpna 1850 jsme viděla, že ono "tajemné klepání" byla moc satanova - něco pocházelo přímo od něj, něco nepřímo pomocí jeho nástrojů, - ale všechno pocházelo od satana. Byla to jeho činnost, kterou prováděl různým způsobem, ale mnozí v církvi i ve světě byli zahaleni v tak hustou temnotu, že se domnívali a trvali na tom, že je to moc Boží. Anděl pravil: "Nemá-liž se lid na Bohu svém dotazovati? K mrtvým-liž místo živým má se utíkati?" Mají jít živí k mrtvým, aby se jim dostalo vysvětlení? Mrtví nevědí nic. Máme hledat živého Boha u mrtvých? Oni se odloučili od živého Boha a rozmlouvali s mrtvými, kteří nic nevědí. (viz Iz 8:19.20)

Viděla jsem, že brzy bude považováno za rouhání se Bohu, bude-li se mluvit proti klepání duchů, kteréžto se bude víc a více rozšiřovat a satanova moc se bude rozmáhat. Mnozí z jeho oddaných následovníků budou mít moc konat zázraky - dokonce způsobí, aby oheň padal z nebe před zraky lidí. Bylo mi ukázáno, že tito novodobí čarodějníci budou všechny divy našeho Pána Ježíše Krista přirovnávat ke klepajícím duchům a k magnetismu, a mnozí skutečně budou mít za to, že všechny ty veliké zázraky, které dělal Syn Boží na zemi, byly vykonány toutéž mocí. Byla jsem přenesena zpět do doby Mojžíšovy a viděla jsem znamení a divy, které Bůh dělal skrze Mojžíše před faraonem. Mnohé z nich byly napodobeny egyptskými kouzelníky. Před konečným osvobozením svatých bude Bůh mocně působit pro svůj lid, avšak i tomuto novodobému čarodějnictví bude dovoleno falešně napodobovat dílo Boží. **EW 28**

Tato doba brzy přijde a my se musíme přidržet pevného ramene Hospodinova. Všechna ta veliká znamení a mocné satanovy zázraky jsou určeny k tomu, aby lid Boží svedly a uvedly do záhuby. Naše myšlenky musí být obráceny k Bohu a nemáme se bát bázní bezbožných - to jest bát se toho, čeho se oni bojí a uctívat to, co oni uctívají, - ale máme věrně a zmužile stát na straně pravdy. Kdyby naše oči mohly být otevřeny, pak bychom viděli kolem sebe zástupy zlých andělů, kteří hledají stále nové způsoby, jak by nás zničili. Viděli bychom také anděly Boží, kteří nás chrání před jejich mocí, protože oko Boží stále bdí nad Izraelem a chce být svému lidu záštitou a vysvobozením, jestliže v Něj složí svou důvěru. Když nepřítel přitáhne jako povodeň, tehdy mu bude Duch Boží odporovat.

Anděl pravil: "Nezapomínej, že jsi na začarované půdě!" Viděla jsem, že musíme bdít, obléci celou zbroj Boží a vzít štít víry - pak budeme stát pevně a zlostníkovy ohnivé šípy nám nebudou moci uškodit.

Kapitola 12. Poslové

Pán mi dal často vidění o stavu a potřebách rozptýlených klenotů, které ještě nepřišly ke světlu přítomné pravdy a ukázal mi, že poslové by se měli tak rychle, jak je to jen možné, vydat na cestu k nim, aby jim přinesli toto světlo. U mnohých kolem nás je třeba jen odstranit jejich předsudky, ukázat jim ze Slova Božího důkazy pro naše současné postavení a oni rádi přijmou přítomnou pravdu. Poslové by měli bdít nad dušemi, jako ti, kteří se musí za svou činnost zodpovídat. Jejich život musí být životem námahy a úzkosti ducha, protože na nich spočívá břímě zodpovědnosti za slavné, ale často zanedbávané dílo Kristovo. Pozemské výhody a pohodlí musí pouštět ze zřetele a dát si jako svůj prvořadý úkol vykonat všechno, co je v jejich silách, aby byli nápomocni pokroku díla přítomné pravdy a vysvobozovali hynoucí duše.

Oni také obdrží bohatou odměnu. Ti, kteří byli jimi zachráněni, budou se skvít v jejich korunách slávy jako hvězdy na věky věků. Po všechny věky budou mít zadostiučinění, že učinili, co mohli v hlásání pravdy v její čistotě a kráse, aby duše, které si ji zamilovaly, byly touto pravdou posvěceny a aby využívaly té přednosti být umyty krví Beránkovou a být duchovně obohaceny a vykoupeny Bohem.

Viděla jsem, že pastýři, dříve než se chtějí zastávat nějakého nového důležitého učení, které podle jejich mínění Bible obsahuje, měli by se radit s těmi, k nimž by mohli mít [29] [EW] důvěru, s takovými, kteří prožívali zvěstování všech poselství a jsou pevně utvrzeni v celé přítomné pravdě. Pak budou pastýři dokonale zajedno a tato sjednocenost pastýřů bude v církvi pociťována. Viděla jsem, že takovým způsobem by bylo zabráněno nešťastnému rozštěpení a nebylo by žádné nebezpečí, že se drahé stádce rozdělí a že ovce budou rozptýleny a ocitnou se bez pastýře.

Viděla jsem, že Bůh měl posly, které chtěl ve svém díle použít, oni však na to nebyli připraveni. Byli příliš povrchní a neschopni k tomu, aby měli dobrý vliv na stádce a necítili důležitost díla, ani cenu duší, jak to poslové Boží musí cítit, mají-li mít dobrý úspěch. Anděl pravil: "Očisťte se vy, kteří nosíte nádobí Hospodinovo! Očisťte se vy, kteří nosíte nádobí Hospodinovo!" Oni mohou vykonat jen málo dobrého, dokud se zcela neoddají Pánu a nepocítí důležitost a svatost posledního poselství milosti, které je přinášeno rozptýlenému stádci. Někteří, kteří nejsou Bohem povoláni, jsou rozhodnuti jít s poselstvím, ale kdyby cítili důležitost díla a odpovědnost takového postavení, ustoupili by zpět a zvolali by podobně jako apoštol: "Ale k tomu kdo jest způsobný?" Jedna z příčin, proč by byli tak ochotní jít, je ta, že Bůh na ně nevložil vědomí odpovědnosti za dílo. Ne všichni, kteří zvěstovali první i druhé andělské poselství, mají zvěstovat i třetí - i kdyby je úplně přijali, neboť někteří jsou do té míry naplněni bludem a klamáním, že jen stěží mohou spasit své vlastní duše, a pokud by chtěli vést jiné, byli by jen prostředkem vedoucím do záhuby. Viděla jsem však, že někteří z těch, kteří předtím hluboce zabředli

do fanatismu, budou prvními, kteří spěchají dřív, než je Bůh posílá a než jsou očištěni od svých bludů minulosti. Smísili blud s pravdou, a kdyby jim bylo dovoleno jít, sytili by tím Boží stádce, až by onemocnělo a následovala by zkáza a smrt. Viděla jsem, že by museli být tříbeni a tříbeni, aby byli zbaveni všech svých bludů, neboť jinak by nikdy nemohli vejít do království Božího. Poslové nemohou důvěřovat úsudkům 63 a postřehům těch, kteří byli ovládnuti bludem a fanatismem, nýbrž těch, kteří chodí v pravdě a ne ve výstředních bludech. Někteří velmi nutí ty, kteří teprve nedávno přijali přítomnou pravdu, aby vyšli do pole, zatímco oni sami by se měli ještě mnoho a mnoho učit, aby si nejprve sami dobře stáli v očích Božích, a ne aby jiným ukazovali cestu.

Viděla jsem, že je nutné, aby poslové zvláště bděli a činili přítrž všelijakému fanatismu, kdekoli jej vidí vznikat. Satan nás svírá ze všech stran a jestliže nebdíme a nemáme otevřeny oči, abychom viděli jeho lest a jeho nástrahy a jestliže nejsme cele oblečeni Boží výzbrojí, budeme zasaženi ohnivými šípy zlostníkovými. Ve Slově Božím jsou obsaženy mnohé vzácné pravdy, ale je to "přítomná pravda", kterou teď stádce potřebuje. Viděla jsem nebezpečí, které nastane, když budou poslové opouštět důležité body přítomné pravdy a budou se zabývat takovými věcmi, které nepřispívají ke sjednocení stádce a posvěcení duší. Satan využije každou možnou okolnost, aby dílu uškodil. **EW 30**

Takové předměty, jako svatyně ve spojitosti s 2300 dny, přikázání Boží a víra Ježíšova, jsou určeny k tomu, aby objasňovaly minulé adventní hnutí a ukázaly, jaké je naše přítomné postavení, a tím aby byla upevněna víra těch, kteří pochybují, a aby jim byla poskytnuta jistota slavné budoucnosti. Mnohokrát jsem viděla, že to jsou nejhlavnější předměty, u nichž by měli poslové setrvávat.

Kdyby měli vyvolení poslové Boží čekat, až bude každá překážka z cesty odstraněna, pak by mnohý z nich nikdy nevyšel shromažďovat ovce. Satan jim bude našeptávat různé námitky, aby je zdržel od jejich povinností. Oni však mají ve víře vyjít a důvěřovat Tomu, který je povolal ke svému dílu a On před nimi otevře možnosti, pokud to bude k jejich dobrému a k Jeho oslavení. Pán Ježíš, ten velký Učitel a Vzor, neměl, kde by sklonil hlavu. Jeho život byl samá námaha, starost a utrpení - a nakonec dal sám sebe za nás. Ti, kteří na místě Kristově prosí duše, aby se smířily s Bohem a kteří se těší nadějí, že budou s Kristem kralovat, musí počítat s tím, že budou mít podíl na Kristových utrpeních. "Ti, kteří se slzami rozsévali, s prozpěvováním budou žnout. Sem i tam chodící lid s pláčem rozsévá drahé símě, ale potom přijda, s plesáním snášeti bude snopy své." (Žm 126:5.6)

Kapitola 13. Znamení šelmy

Dne 27. června 1850 jsem měla vidění, ve kterém mi můj doprovázející anděl řekl: "Čas je téměř naplněn. Vyzařuje z tebe obraz Ježíšův, jak by vyzařovat měl?" Potom má pozornost byla nasměrována k zemi a viděla jsem, že se musí připravit ti, kteří nedávno přijali poselství třetího anděla. Anděl pravil: "Připravte se, připravte se, připravte se! Musíte více umřít světu, než jste doposud umřeli!" Viděla jsem, že musí vykonat veliké dílo a že mají jen krátký čas, ve kterém může být toto dílo vykonáno.

Potom jsem viděla, že sedm posledních ran bude brzo vylito na ty, kteří nemají ochranu Boží, ale že svět na to nedbá, tak jako nedbá na kapky deště, které se chystají padat. Potom jsem byla posílena, abych mohla snést pohled na sedm posledních ran hněvu Božího. Viděla jsem, že Jeho hněv bude hrozný a strašlivý a že kdyby Bůh vztáhl ruku, nebo ji ve svém hněvu jen pozvedl, byli by obyvatelé země, jako by jich nebylo. Lidé budou trpět nezhojitelnými vředy a sžírajícími ranami, které na ně přijdou a nenajdou vysvobození, ale budou jimi zničeni. Pojala mne hrůza, padla jsem před andělem na svou tvář, a prosila jsem jej, aby ten pohled ode mne odňal, protože to bylo příliš hrozné. Potom jsem si uvědomila, jako nikdy předtím, důležitost pilného studování Slova Božího, abychom se dověděli, jak je možné ujít posledním ranám, které mají přijít na ty, kdož se klanějí šelmě a jejímu obrazu a mají znamení na svém čele nebo na své ruce. Velice jsem se divila, že někdo může přestupovat zákon Boží a znesvěcovat Jeho svatou sobotu, když ohledně toho byla dána tak velká výstraha a odsouzení.

Papež přeložil den odpočinku ze sedmého dne na den první. Změnil pravé přikázání Boží, které bylo dáno, aby lidem připomínalo jejich Stvořitele. Změnil nejdůležitější přikázání Desatera a učinil se tím roven Bohu, ba povýšil se ještě nad Boha. Pán se nemění, a proto i Jeho zákon je nezměnitelný. Papež se však povýšil nad Boha tím, že se pokusil změnit Jeho nezměnitelné pravidlo svatosti, spravedlnosti a dobroty. Pošlapal svatý Boží den svýma nohama a svou vlastní mocí ustanovil místo něho jiný den - jeden ze šesti pracovních dnů. Všechny národy následují šelmu a každý týden olupují Boha o Jeho svatý čas. Papež učinil ve svatém Božím zákoně mezeru, ale viděla jsem, že je blízko doba, kdy Boží lid tuto mezeru opět vyplní a ona pustá místa znovu vybuduje.

Úpěla jsem k Bohu před andělem, aby spasil svůj lid, který zbloudil a aby ho zachoval pro svou milost. Když začnou poslední rány, tedy ti, kteří stále pokračují v přestupování svaté soboty, neotevřou svá ústa k pronášení takových omluv, jaké mají nyní, aby se vyhnuli zachovávání soboty. Během těchto ran všechna ústa oněmí a veliký Zákonodárce bude požadovat spravedlnost od těch, kteří pohrdali Jeho svatým zákonem a nazývali jej "zlořečenstvím pro člověka", "ubohým" a "nedostatečným". Když lidé pocítí železnou ruku tohoto zákona, zjeví se jim ona rčení v pravém světle, a oni si potom uvědomí, jakým

hříchem je vysmívat se zákonu, který Slovo Boží nazývá "svatým, spravedlivým a dobrým".

Potom jsem byla vzata do nebeské slávy k těm pokladům, které jsou připraveny pro věrné. Všechno bylo půvabné a nádherné. Andělé zpívali líbezným hlasem a když potom přestali, sňali koruny se svých hlav, položili je k Ježíšovým nohám a volali líbezným hlasem: "Sláva, Haleluja!" Připojila jsem se k jejich zpěvu, ke cti a chvále Beránkově, a kdykoli jsem otevřela svá ústa k Jeho chvále, zaplavilo mně vědomí nevýslovné slávy, která mě obklopovala. Byla to veliká, neobyčejná a věčná sláva. Anděl pravil: "Malé ostatky, které milují Boha, ostříhají Jeho přikázání a zůstanou věrné až do konce, obdrží dědičně tuto slávu. Navždy budou přebývat v přítomnosti Ježíšově a zpívat se svatými anděly."

Potom mé oči byly odvráceny od slávy a bylo mi poukázáno na ostatky na zemi. Anděl jim pravil: "Chcete ujít sedmi posledním ranám? Chcete vejít do slávy a užívat všechno to, co Bůh připravil těm, kteří Ho milují a jsou připraveni pro Jeho věc i trpět? Pokud ano, musíte zemřít, abyste mohli žít. Připravte se, připravte se, připravte se! Musíte se lépe připravit, než jste nyní připraveni, protože "den Hospodinův přichází přísný a zuřivost a rozpálení hněvu, aby obrátil tu zemi v poušť a hříšníky její z ní vyhladil." Obětujte všechno Bohu. Položte vše na Jeho oltář - sebe, svůj majetek a všechno, jako živou oběť. Vejít do slávy lze jen za cenu všeho. Shromažďujte své poklady v nebi, kde zloději nekradou a rez neničí. Chcete-li mít podíl na slávě Kristově, musíte mít nyní podíl na Jeho utrpeních.

Získáme-li nebe utrpením, bude to velmi lacino. Musíme se stále zapírat, každý den umírat svému já, dovolovat Ježíši, aby se v nás zjevoval a mít Jeho slávu stále na zřeteli. Viděla jsem, že ti, kteří nedávno přijali pravdu, budou se muset dovědět, co to znamená pro Ježíše trpět - budou muset projít mnohými těžkostmi, aby byli otesáni a vybroušeni, aby byli utrpením očištěni a uzpůsobeni pro přijetí pečeti živého Boha. Budou muset projít dobou soužení, aby uviděli Krále v Jeho kráse a mohli přebývat v přítomnosti Boží a svatých, čistých andělů.

Když jsem viděla, jací musíme být, abychom zdědili onu slávu, a potom když jsem viděla, jak mnoho musel Ježíš trpět, aby nám získal to veliké dědictví, modlila jsem se, abychom mohli být pokřtěni v Kristovo utrpení, abychom se nestrachovali těžkostí, ale je trpělivě a radostně snášeli a pamatovali, co Pán Ježíš vytrpěl, abychom Jeho chudobou a utrpením zbohatli. Anděl pravil: "Zapřete sami sebe, musíte rychle spěchat vpřed." Někteří z nás měli čas na přijetí pravdy a na to, aby krok za krokem spěli vpřed, a každý učiněný krok nám dal sílu učinit další. Avšak nyní, když se čas brzy naplní, tedy to, co jsme se učili několik let, musí se jiní naučit během několika měsíců. Oni se musí mnoho odnaučit a mnoho se naučit. Ti, kteří nechtějí přijmout znamení šelmy a její obraz, když bude vydán výnos, musí mít dost síly, aby mohli říci: "Ne, my neuposlechneme nařízení šelmy."

Kapitola 14. Slepí vůdcové slepých

Viděla jsem, jak slepí vůdcové pracují, aby učinili duše tak slepé, jak jsou oni sami, a neuvědomují si, co na ně přijde. Sami se bouří proti pravdě, ale když ona vítězí, mnozí z těch, kteří pokládali tyto učitele za muže Boží a očekávali od nich světlo, budou znepokojeni. Táží se těchto vůdců ohledně soboty, ale protože ti se chtějí čtvrtého přikázání zbavit, odpovídají podle toho. Na základě toho, jaká různá stanoviska zaujímají proti sobotě, jsem viděla, že jim nezáleží na čestném jednání. Jejich hlavním cílem je vyhnout se sobotě Páně a místo ní světit jiný den, než ten, který je požehnaný a posvěcený Hospodinem. Jsou-li nuceni svůj názor změnit, zaujmou protichůdný postoj, a to třeba takový, který dříve prohlašovali za nesprávný.

Lid Boží však dosahuje jednoty víry. Ti, kteří zachovávají biblickou sobotu, jsou ve svých názorech o biblických pravdách zajedno. Ale ti, kteří se v lidu adventním staví proti sobotě, jsou nesjednoceni a rozděleni. Objevují se jednotlivci, kteří oponují sobotě a vysvětlují to tím nebo oním způsobem, a nakonec to pokládají za vyřešenou věc. Poněvadž však úsilím takového jednotlivce není tato otázka vyčerpána a poněvadž záležitost soboty dělá pokroky vpřed a dítky Boží sobotu chápou,' přichází někdo jiný, aby názory toho předcházejícího vyvrátil. A ten, když předkládá své námitky proti sobotě, ničí důkazy toho prvního, který vyvíjel úsilí proti pravdě - přináší však takové učení, které směřuje jak proti němu, tak i proti nám. Tak to dělá třetí i čtvrtý, ale nikdo z nich se neztotožňuje s tím, co je psáno ve Slově Božím: "Sedmý den je sobota Hospodina Boha tvého." Viděla jsem, že všichni takoví mají tělesné smýšlení, a proto nejsou poddáni zákonu Božímu. Nesnášejí se jeden s druhým, ale všemožně se snaží Písmo svaté svými úsudky překroutit a udělat v zákoně Božím trhlinu. Chtějí čtvrté přikázání změnit, zrušit nebo udělat cokoli jiného, aby je nemuseli zachovávat. Chtějí lid v této otázce umlčet a oddávají se naději, že se jim podaří jej uchlácholit, poněvadž ti, kteří je následují, zrovna tak málo studují Bibli jako jejich vůdcové a tudíž nevidí dále, než jejich vůdcové, takže jimi předkládaný blud, který má zdání pravdy, jako pravdu přijímají.

Kapitola 15. Příprava na poslední dobu

Dne 7. září 1850 v Oswegu, stát New York, mi Pán ukázal, že pro Jeho lid musí být vykonáno veliké dílo, aby mohl obstát v boji v den Páně. Bylo mi ukázáno na ty, kteří vyznávají, že jsou adventisty, ale zavrhují přítomnou pravdu - viděla jsem, že se navzájem tříští. Ruka Páně na ně dolehla, aby byli v době žní rozptýleni, a aby drahým klenotům, kteří jsou mezi nimi a byli svedeni, se otevřely oči a poznali svůj pravý stav. Nyní, když jim poslové Boží přinášejí pravdu, jsou připraveni jí naslouchat, vidět její krásu i soulad, opustit bludy a přijmout tuto drahocennou pravdu a kde je třeba postavit se na obranu svého postavení.

Viděla jsem, že ti, kteří vzdorovali pravdě o sobotě Páně, nemohli nám z Bible dokázat, že by naše postavení bylo chybné - proto pomlouvají ty, kteří této pravdě věří a vyučují, a napadají jejich mravní charakter. Mnozí, kteří kdysi byli svědomití a milovali Boha a Jeho Slovo, tím, že zavrhli světlo pravdy, se tak zatvrdili, že se nerozpakují bezbožným způsobem znevažovat a neprávem obviňovat ty, kteří milují svatou sobotu, mohou-li jen tím uškodit těm, kteří bez bázně zvěstují pravdu. Všechny tyto věci nebudou dílu Božímu na překážku. Naopak se stává, že postup, jaký volí ti, jež nenávidí pravdu, je často prostředkem k otevření očí jiným. Všechny drahé kameny budou vydobyty a shromážděny, protože ruka Páně je vztažena, aby osvobodila ostatky svého lidu a své dílo slavně dokonala.

My, kteří věříme pravdě, bychom měli být opatrní a nedat podnět, aby se o nás zle mluvilo. Měli bychom dbát na to, aby každý náš krok, který činíme, byl ve shodě s Písmem svatým, protože ti, kteří nenávidí Boží přikázání, se budou radovat z našich chyb a poklesků, tak jak to činili bezbožní v roce 1843.

Dne 14. května 1851 jsem viděla krásu a slávu Ježíšovu. Když jsem se dívala na Jeho slávu, nepřišlo mi ani na mysl, že bych mohla být od Jeho přítomnosti odloučena. Viděla jsem světlo, které vycházelo ze slávy, která obklopuje Otce, a když přišlo blíž ke mně, chvěla jsem se jako list na stromě. Myslela jsem, že kdyby světlo přišlo ještě blíže, že bych přestala žít, avšak světlo mne minulo. Tehdy jsem nabyla určitý pojem o tom, jak veliký a hrozný je Bůh, s Nímž máme co do činění. Viděla jsem také, jak nedostatečný přehled mají mnozí o svatosti Boží a jak často Jeho svaté a důstojné jméno berou nadarmo, aniž by si uvědomili, jak velký a hrozný je Bůh, o němž mluví. Při modlitbě používají mnozí nedbalé a neuctivé výrazy, které zarmucuji citlivého Ducha Páně, a proto jejich modlitby nejsou v nebesích přijímány.

Také jsem viděla, že mnozí nemají poznání o tom, jací musí být, aby v době soužení mohli žít před tváří Boží bez pravého Nejvyššího kněze ve svatyni. Ti, kteří obdrželi pečeť živého Boha a budou v době soužení chráněni, musí dokonale vyzařovat obraz Ježíšův.

Viděla jsem, že mnozí zanedbali nutnou přípravu a na dobu "rozvlažení" a "pozdního deště" se dívají jako na dobu, která je připraví, aby v den Páně obstáli a zůstali před Jeho obličejem živí. Ó, jak mnoho jsem viděla těch, kteří byli v době soužení bez jakékoli ochrany. Oni zanedbali potřebnou přípravu, a proto nemohli obdržet občerstvení, které musí všichni mít, aby je uzpůsobilo pro život před tváří svatého Boha. Ti, kteří se odmítli nechat proroky "otesat", kteří opomenuli očistit své duše poslušenstvím celé pravdy, a pokládali se za lepší, než ve skutečnosti byli, ti v době posledních ran pocítí a poznají, že bylo potřebné, aby byli pro stavbu otesáni a uhlazeni. Ale potom už nebude kdy něco podobného udělat, a nebude žádného Prostředníka, který by je před Otcem zastupoval. Před tou dobou bylo hlásáno velice slavnostní prohlášení: "Kdo škodí, škoď ještě, a kdo smrdí, smrď ještě, a kdo jest spravedlivý, ospravedlň se ještě, a svatý posvěť se ještě." Viděla jsem, že nikdo, kdo nezvítězil nad hříchem, pýchou, sobectvím, láskou ke světu, nepravým slovem a činem, nemůže mít podíl na "občerstvení". Měli bychom proto stále blíže a blíže přicházet k Pánu a opravdově se snažit o dosažení potřebné přípravy, která nás uschopní, abychom obstáli v boji ve veliký den Páně. Pamatujme všichni na to, že Bůh je svatý a že jen svaté bytosti mohou v Jeho přítomnosti věčně přebývat.

Kapitola 16. Modlitba a víra

Často jsem viděla, že dítky Boží všeobecně příliš zanedbávají modlitbu, zvláště modlitbu v komůrce; že se mnozí necvičí ve víře, jak je to jejich předností a povinností a často čekají na pocity, jaké jim může dát jenom víra. Pocit není víra; jsou to dva rozdílné pojmy. Cvičit víru je naší věcí, ale udělit radostné pocity a požehnání je věcí Boží. Milost Boží přichází do duše skrze živou víru a v naší moci je tuto víru cvičit.

Pravá víra uchopí a přijímá a dělá nárok na zaslíbená požehnání dříve, než jsou vyplněna a než je můžeme pociťovat. Své prosby musíme vírou vysílat vzhůru za druhou oponu; vírou se musíme chopit zaslíbených požehnání, jako kdyby byla naše vlastní. Potom můžeme věřit, že požehnání obdržíme, protože naše víra se jich zmocnila, jelikož na základě Písma jsou určena nám. "Všecko, zač byste koli prosili na modlitbě, věřte, že to obdržíte, a budete to mít." (Mk 11:24) Zde je potřeba víry, prosté víry, že obdržíme požehnání dříve, než je zpozorujeme. Když se zaslíbené požehnání uskuteční, a my je už zakoušíme, dospěla víra ke svému naplnění. Mnozí se domnívají, že jen tehdy mají mnoho víry, mají-li v hojné míře Ducha svatého, a že víru nemají, dokud necítí sílu Ducha. Tací lidé zaměňují víru za požehnání, které přichází skrze víru. Pravý čas k prokazování víry nastává tehdy, když se cítíme pozbaveni Ducha svatého. Když se zdá, že nad námi visí husté mraky temnoty, tehdy je ten čas, abychom živou vírou tuto temnotu prolomili, a rozptýlili tyto mraky. Pravá víra se opírá o zaslíbení, která jsou obsažena v Božím Slově, a jen ti, kteří tomu Slovu jsou poslušni, se mohou domáhat jeho slavných zaslíbení. "Zůstanete-li ve mně a slova má zůstanou-li ve vás, zač byste koli chtěli, proste a stane se vám." (Jn 15:7) "A zač bychom ho koli prosili, béřeme od něho, neboť p ř i k á z á n í jeho ostříháme, a to, což je libého před obličejem jeho, činíme." (1Jn 3:22)

Měli bychom se mnoho modlit v komůrce. Kristus je vinný kmen a my ratolesti. Chceme-li růst a přinášet ovoce, musíme stále čerpat šťávu a potravu z živého Kmene, neboť jsme-li od Něho odděleni, nemáme žádnou sílu. **EW 36**

Tázala jsem se anděla, proč v Izraeli již není víra a síla. On pravil: "Velmi brzy se přestáváte držet ramene Páně. Vysílejte své prosby vzhůru k trůnu a setrvejte v silné víře. Zaslíbení jsou jistá. Věřte, že věci, o které jste prosili, obdržíte a dostanete je." Potom mi bylo ukázáno na Eliáše. Byl to člověk týmž vášním poddaný jako i my a opravdově se modlil. Jeho víra vydržela ve zkoušce. Sedmkrát se modlil k Pánu a nakonec se ukázal mrak. Viděla jsem, že jsme pochybovali o jistých zaslíbeních a svou slabou vírou jsme Pána zraňovali. Anděl pravil: "Vezměte odění Boží, především pak uchopte štít víry, protože ten uchrání srdce i celý život před ohnivými šípy zlostníka." Podaří-li se nepříteli oči malomyslných následovníků odvrátit od Ježíše, aby hleděli na sebe a zabývali se svou nehodností, místo Ježíšovou vznešeností, Jeho láskou, Jeho zásluhami a Jeho velikou milostí, odejme jim tímto jejich štít víry, dosáhne svého účelu a oni budou vystaveni jeho

pokušením. Slabí ve víře by měli proto stále pohlížet na Ježíše a důvěřovat Mu; tehdy budou svou víru cvičit a rozvíjet.

Kapitola 17. Čas shromažďování

Dne 23. září mi Pán ukázal, že podruhé vztáhl svou ruku, aby znovu vydobyl ostatky svého lidu, a že úsilí v této době shromažďováni musí být zdvojnásobeno. V době rozptýlení byl Izrael poražen a zraněn, avšak nyní, v době shromažďování chce Bůh svůj lid uzdravit a obvázat. Úsilí rozšířit pravdu v době rozptýlení mělo jen malý úspěch; bylo možno udělat jen málo nebo nic, avšak v době shromažování, kdy Bůh shromažďuje svůj lid, budou mít ona úsilí zamýšlený účinek. Všichni by měli být v díle horliví a jednomyslní. Viděla jsem, že to bylo nesprávné, když se někteří odvolávali na události, které se staly v době rozptýlení, jako na důkaz, že by nám nyní v době shromažďování měly být vodítkem, protože kdyby Bůh nyní neučinil pro nás více než tehdy, pravý Izrael by nikdy nebyl shromážděn. Viděla jsem, že sestavení prorockého nástinu z roku 1843 bylo řízeno rukou Páně a nemá být změněno. Výpočty byly provedeny tak, jak je Pán chce mít; Jeho ruka však přikryla a skryla chybu v jednom číselném údaji, takže ji nikdo nemohl vidět, dokud svou ruku opět neodsunul.

Potom jsem měla vidění ohledně výrazu "ustavičná" z proroctví Dan. 8:12; a sice, že slovo "oběť" bylo přidáno lidskou moudrostí a nepatří k tomu textu, a že Pán dal o tom správné pochopení těm, kteří zvěstují hodinu soudu. Před rokem 1844, kdy vládla jednota, téměř všichni byli jednotní co se týká správného výkladu "ustavičné", ale když po roku 1844 nastal zmatek, byly přijaty jiné názory a to způsobilo temnotu a zmatení. Od roku 1844 není a nebude stanoven žádný čas jako zkušební kámen.

Pán mi ukázal, že třetí andělské poselství musí být zvěstováno Jeho rozptýleným dítkám, ale že nesmí být vázáno časem. Viděla jsem, že mnozí stanovováním času vyvolávali falešný rozruch; avšak poselství třetího anděla je mocnější než čas. Viděla jsem, že toto poselství stojí na vlastním základě a nepotřebuje stanovení určitého času ke svému posílení, že se šiří s mocí, koná své poslání a že ve spravedlnosti bude zkráceno.

Potom mi bylo poukázáno na ty, kteří jsou ve velikém omylu, neboť věří, že je jejich povinností jít do starého Jeruzaléma a domnívají se, že tam musí vykonat jakési dílo, než přijde Pán. Takovýto názor bude mít ten účinek, že odvrátí myšlenky a zájem lidu od současného Božího díla ve třetím andělském poselství, protože ti, kteří se domnívají, že musí jít do Jeruzaléma, budou tam ve svých myšlenkách prodlévat a budou zadržovat peněžní podporu díla přítomné pravdy, aby tam mohli jít a i jiné vzít s sebou. Viděla jsem, že taková misie nezpůsobí nic skutečně dobrého a že by to trvalo dlouhou dobu, než by jen několik Židů uvěřilo v první příchod Kristův, a tím déle by to trvalo, než by uvěřili v Jeho druhý příchod. Viděla jsem, že satan v této věci svedl mnohé a že kolem nich byly duše, jimž mohli pomoci a přivést je k zachovávání přikázání Božích; oni je však nechali jít na zahynutí. Viděla jsem rovněž, že starý Jeruzalém nebude nikdy znovu vystavěn, a že satan činí vše možné, aby myšlenky dítek Božích v této době shromažďování obrátil k této věci

a zabránil jim, aby všechen svůj zájem věnovali současnému dílu Božímu a působí na ně tak, aby zanedbali nezbytnou přípravu na den Páně.

Milý čtenáři , vědomí odpovědnosti k bratřím a sestrám, jakož i přání, aby krev duší nebyla nalezena na mém oděvu, daly podnět k tomu, abych napsala toto malé dílo. Znám nevěru, se kterou mnozí pohlížejí na tato vidění, znám i to, že mnozí ačkoli vyznávají, že očekávají na Pána a učí, že žijeme v "posledních dnech", všechno to přičítají satanu. Od takových očekávám silný odpor, a kdybych nevěděla, že to Pán ode mne žádá, pak bych svá vidění tímto způsobem neuveřejňovala, protože u mnohých vzbuzuje posměch a nenávist. Já se však více bojím Boha než lidí.

Když mi Pán dal poprvé poselství pro svůj lid, bylo to pro mne těžké je zvěstovat a ze strachu, abych někoho neranila, často jsme je zmírňovala, nakolik jen bylo možno. Bylo to pro mne velikou zkouškou zvěstovat poselství tak, jak mi je Pán dal. Neuvědomila jsem si, že jsem tím byla velice nevěrná a neviděla jsem nebezpečí a hříšnost takového počínání, dokud jsem v jednom vidění nebyla uvedena do přítomnosti Ježíšovy. On se na mne zamračeně podíval a odvrátil ode mne svou tvář. Nelze vylíčit hrůzu a úzkost, jakou jsem tehdy pocítila. Padla jsem před Ním na svou tvář, ale neměla jsem sílu, abych pronesla jediné slovo. Ó, jak jsem si přála být skryta před Jeho hrozným [38] pohledem. Tenkrát jsem poněkud pochopila, jaké budou pocity ztracených, když budou volat: "Hory a skály, padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, kterýž sedí na trůnu, a před hněvem Beránka!"

Hned potom mi anděl poručil vstát a pohled, jaký se mým zrakům naskytl, nelze vylíčit. Byl mi ukázán zástup, jehož vlasy i šaty byly rozervány a výraz jejich obličeje byl obrazem zoufalství a hrůzy. Oni přišli blíže ke mně, vzali svůj oděv a otírali jej o můj. Podívala jsem se na svůj oděv a viděla jsem, že je potřísněn krví, která rozežírala látku. Jako mrtvá jsem padla k nohám mého doprovázejícího anděla. Nemohla jsem na svoji obhajobu uvést žádnou výmluvu. Můj jazyk odmítal cokoli vyslovit a já jsem si jen přála, abych byla pryč z tohoto svatého místa. Potom mne anděl postavil na nohy a řekl: "To není tvůj případ, ale tato scéna ti byla ukázána proto, abys poznala, jaké bude tvé postavení, budeš-li se zdráhat jiným zvěstovat to, co ti Pán zjevil. Budeš-li však věrná až do konce, budeš jíst ze stromu života a pít živou vodu. Budeš muset mnoho trpět, ale milost Boží je dostačující." Potom jsem pocítila ochotu vykonat všechno, co Pán ode mne žádal, abych mohla dosáhnout Jeho souhlasu a nemusela už nikdy pocítit hrozný projev Jeho nelibosti.

Často jsem byla neprávem obviňována, že rozšiřuji zásady spiritismu. Avšak dříve než vydavatel časopisu "Day-Star" upadl do tohoto bludu, dal mi Pán vidění o smutných a neutěšených následcích, které by stádci byly způsobeny skrze něho i skrze jiné, když by dále učil spiritistickým naukám. Často jsem viděla půvabného Ježíše, že je osoba . Ptala jsem se Jej, zdali Otec je také osoba a má-li takovou postavu jako On. Na to mi Ježíš odpověděl:"Jsem přesným obrazem osoby mého Otce."

Často jsem viděla, že takové náhledy, jež všechno zduchovňují, odebírají nebesům všechnu slávu a že v mnoha myslích je trůn Davidův a půvabná osoba Ježíšova spálena v plameni spiritismu. Viděla jsem, že mnozí, kteří upadli do tohoto bludu, budou přivedeni k poznání světla pravdy, ale bude pro ně téměř nemožné úplně se vymanit z podvodné moci spiritismu. Takoví lidé by měli důkladně pracovat na tom, aby vyznali své omyly a navždy je zanechali.

Milý čtenáři, doporučuji Ti Slovo Boží jako pravidlo Tvé víry i Tvého jednání. Tímto Slovem budeme souzeni. V tomto Slově Bůh zaslíbil, že v "posledních dnech" dá vidění, ne jako nějaké nové pravidlo víry, ale k potěšení svého lidu a aby pomohl těm, kteří se odvrátili od biblických pravd. Takto Pán zacházel i s Petrem, když jej chtěl poslat k pohanům. (Sk l0.kap.)
Těm, kteří chtějí toto malé dílo rozšiřovat, chci říci, že je určeno jen pro lidi upřimné a nikoli pro ty, kteří by se věci Ducha Božího vysmívali.

Kapitola 18. Sny paní Whiteové

(o nichž byla zmínka na str. EW I2)

Zdálo se mi, že vidím chrám, ke kterému šlo mnoho lidí. Jen ti, kteří v tomto chrámě v době konce hledali své útočiště, byli zachráněni. Všichni ostatní, kteří zůstali venku, byli navěky ztraceni. Onen zástup venku, který chodil svými vlastními cestami, se posmíval těm, kteří vcházeli do chrámu a pravil, že takovýto plán záchrany je podvodným klamem, a že zde neexistuje nebezpečí, před kterým bychom museli utíkat. Oni dokonce zdržovali některé na cestě a zbraňovali jim, aby nevešli dovnitř za zdi chrámu.

Jelikož jsem se obávala hanění a posmívání, považovala jsem za nejlepší čekat, až se zástup rozejde, abych mohla nepozorovaně vejít dovnitř. Avšak zástup, místo aby se zmenšoval, stále rostl, a protože jsem se bála, že přijdu pozdě, opustila jsem svůj domov a tlačila se zástupem. Ve své úzkosti, abych 79 došla ke chrámu, nevnímala jsem tlačenici, která byla kolem mě. Když jsem vstoupila do budovy, viděla jsem, že prostorný chrám je podepřen silným sloupem, na kterém byl přivázán raněný a krvácející Beránek. My přítomní jsme věděli, že tento Beránek byl raněn a ubit kvůli nám. Všichni, kteří vstoupili do chrámu, museli přijít k němu a vyznávat své hříchy.

Přímo před Beránkem byly postaveny stolice, na kterých seděla skupina lidí, kteří vypadali velmi šťastni. Zdálo se, že na jejich obličejích spočívalo nebeské světlo; oslavovali Boha a zpívali písně chvály a díků, které zněly jako hudba andělů. To byli ti, kteří přišli k Beránkovi, vyznali své hříchy, dosáhli odpuštění a nyní šťastni očekávali nějakou radostnou událost.

Když jsem vstoupila do budovy, dostala jsem opět strach a pocit studu, že bych se měla před těmito lidmi pokořit. Zdálo se mi však, že mě něco pudí jít vpřed; šla jsem tedy zvolna kolem sloupu, abych mohla pohlédnout tváří v tvář na Beránka. V tu chvíli zazněla trouba, chrám se zatřásl, rozlehl se vítězoslavný křik shromážděných svatých a oslepující záře osvítila budovu; potom nastala hluboká temnota. Šťastní lidé zmizeli se světlem nádhery a já jsem zůstala sama v tiché hrůze noci.

Procitla jsem z duševní úzkosti a sotva jsem se mohla přesvědčit, že to byl jenom sen. Zdálo se mi, že moje odsouzení je jisté, že Duch Boží mne opustil, aby se už nevrátil. Moje malomyslnost se prohlubovala, když jsem jen pomyslila, že by to bylo možné. EW 40

Brzy potom jsem měla jiný sen. Zdálo se mi, že sedím a v zoufalství si zakrývám obličej rukama a přemýšlím: Kdyby byl Ježíš na zemi, šla bych k Němu, padla bych Mu k nohám a pověděla bych Mu o všech mých utrpeních. On by se ode mne neodvrátil. Měl by se mnou slitování a já bych Ho milovala a stále Mu sloužila. V tu chvíli se otevřely dveře a

vstoupila osoba vznešené postavy a vzezření. Soucitně na mne pohlédla a pravila: "Viděla bys ráda Ježíše? Je zde a jestli si přeješ, můžeš Jej vidět. Vezmi všechno co máš a pojď za mnou!"

S nevýslovnou radostí jsem uposlechla jeho slova, popadla svůj malý majetek a šla za svým průvodcem. On mne vedl k strmým, očividně chatrným schodům. Když jsem začala stoupat po schodech, napomínal mne, abych svůj zrak upírala vzhůru, jinak bych dostala závrať a spadla. Mnozí jiní, kteří stoupali vzhůru po těchto schodech, spadli dříve, než došli na vrchol.

Konečně jsme vystoupili na poslední schod a stáli před dveřmi. Můj průvodce mi řekl, abych odložila všechny věci, které jsem měla s sebou. S radostí jsem je položila na zem; potom otevřel dveře a zval mne, abych vstoupila. Za malou chvíli jsem stála před Ježíšem. Jak krásný to byl obličej! Zde nebylo možné nepochopení! Tak zářivý projev dobrotivosti a vznešenosti nemohl patřit nikomu jinému. Když na mě utkvěl Jeho zrak, okamžitě jsem věděla, že zná všechny okolnosti mého života, všechno moje myšlení i niterní pocity.

Chtěla jsem se skrýt před Jeho zrakem, protože nebylo možné snést Jeho zkoumavý pohled. On se však usmíval, přiblížil se ke mně a položil svou ruku na mou hlavu a pravil: "Neboj se!" Zvuk Jeho sladkého hlasu pronikl mé srdce a naplnil blažeností, jakou jsem nikdy neokusila. Byla jsem příliš šťastná, než abych mohla něco vyslovit a přemožena nevýslovnou blažeností padla jsem k Jeho nohám. Zatímco jsem bezmocně ležela, probíhaly kolem mne krásné výjevy a zdálo se mi, že jsem dosáhla pokoje a nebeské jistoty. Později se mi síla vrátila a já jsem vstala. Ježíšovy láskyplné oči stále ještě na mne hleděly a Jeho úsměv naplňoval moji duši potěšením. Jeho přítomnost mne naplnila svatou uctivostí a nevýslovnou láskou.

Můj průvodce potom otevřel dveře a oba jsme vyšli ven. Přikázal mi, abych si zase vzala všechny věci, které jsem nechala venku. Když jsem tak učinila, dal mi zelené, pevně navinuté klubko. Pravil mi, abych klubko umístila blízko svého srdce a budu-li si přát vidět Ježíše, mám je vzít a co možná nejvíce rozvinout. Varoval mě, abych je nenechávala dlouho rozvinuté, aby se neudělaly kličky a špatně by šlo navinout. Vložila jsem klubíčko ke svému srdci a radostně sestupovala po úzkých schodech dolů a přitom jsem chválila Pána a vypravovala každému, koho jsem potkala, kde by mohli najít Ježíše.

Tento sen mi dodal naději. Zelené klubíčko mi znázorňovalo víru a krása a prostota důvěřování Bohu začala vzcházet v mé zatemnělé duši.

Kapitola 19. Sen Williama Millera

(o němž byla zmínka na str. EW 48)

Zdálo se mi, že neviditelnou rukou mi Bůh poslal umělecky vypracovanou skříňku na klenoty; asi deset palců dlouhou a šest palců širokou, vyrobenou z ebenového dřeva a překrásně vykládanou perlami. U skříňky byl klíček. Hned jsem jej vzal a otevřel skříňku a ke svému údivu jsem zjistil, že je naplněna různými klenoty, diamanty, drahými kameny, zlatými a stříbrnými mincemi různé velikosti i ceny. Všechny měly ve skříňce své určené místo, byly překrásně uspořádány a zářily takovým světlem a nádherou, jako slunce.

Měl jsem za to, že se tímto pohledem nesmím těšit jen já sám, ačkoli mé srdce překypovalo radostí nad krásou, leskem a [82] cenou obsahu skříňky. Postavil jsem tedy skříňku ve svém pokoji na stůl a prohlásil jsem, že všichni, kdo chtějí, mohou přijít a prohlédnout si to nejkrásnější a nejzářivější, co kdy člověk v tomto životě viděl.

Lidé začali vcházet dovnitř; nejprve jen několik, ale jejich počet stále přibýval. Když zpočátku hleděli do skříňky, byli naplněni obdivem a pokřikovali radostí. Když však počet diváků rostl, začali klenoty přehazovat, potom je dokonce vyndali ze skříňky a rozházeli je po stole.

Začal jsem si uvědomovat, že majitel bude skříňku i klenoty ode mne žádat zpět a dovolím-li, aby klenoty byly rozházeny, nebudu je moci urovnat opět do skříňky tak, jak byly. Cítil jsem, že nikdy nebudu s to vzít na sebe tak nesmírnou odpovědnost. Začal jsem prosit lidi, aby na klenoty nesahali a nevyndávali je ze skříňky. Ale čím více jsem je prosil, tím více je rozhazovali kolem, až se zdálo, že je rozházeli po celém pokoji, po podlaze a po všem nábytku.

Potom jsem zpozoroval, že mezi pravé klenoty a mince naházeli veliký počet nepravých klenotů a mincí. Jejich nevděčnost a hanebné chování mne velice popudilo a káral jsem je za to, avšak čím více jsem je napomínal, tím více házeli falešné kameny a peníze mezi ty pravé.

Potom jsem se velmi rozhněval a za použití fyzické síly jsem se snažil vystrčit je z pokoje, avšak zatímco jsem jednoho vystrkoval ven, přišli dovnitř tři jiní a vnášeli tam s sebou špínu, písek a všelijaké smetí, až všechny pravé klenoty a diamanty a mince byly přikryty a zmizely mi z dohledu. Potom také i mou skříňku rozbili na kousky a hodili ji do smetí. Domnival [83] jsem se, že žádný člověk nevidí můj žal a mé rozhořčení. Zcela jsem pozbyl odvahy a byl jsem sklíčen. Sedl jsem si a plakal.

Zatímco jsem plakal a naříkal nad mou velikou ztrátou a odpovědností za to, vzpomenul jsem si na Boha a snažně se k Němu modlil, aby mi poslal pomoc. Vzápětí se

otevřely dveře a dovnitř vstoupil muž. Tu všichni lidé opustili místnost. Muž měl ve své ruce koště; otevřel okna a začal z pokoje vymetat prach a smetí.

Volal jsem na něj, aby přestal, protože mezi smetím byly rozházeny drahokamy. On mi pravil, abych neměl obavy, že na ně dá pozor. Když vymetal prach a smetí, lítaly falešné kameny a mince oknem ven a vítr je odnášel pryč. V tom zmatku jsem zavřel na chvíli oči a když jsem je opět otevřel, všechna špína byla pryč. Drahocenné klenoty, diamanty, zlaté a stříbrné mince ležely hojné roztroušeny všude po pokoji.

Pak muž postavil na stůl skřínku - větší a krásnější než byla ta první - a posbíral všechny klenoty, diamanty a mince a dal je do skřínky, takže ani jediný nescházel, ačkoli některé z nich nebyly větší než špendlíková hlavička. Potom mě zavolal, abych se šel podívat.

Podíval jsem se do skřínky a mé oči byly tím pohledem oslněny. Klenoty zářily desetkrát více než dříve. Zdálo se mi, že pískem pod nohama bezbožných lidí, kteří je rozházeli a naházeli do prachu, byly ještě více vyleštěny. Ve skřínce ležely v podivuhodném pořádku, každý na svém místě a přitom nebylo vidět, že by to onoho muže stálo nějakou námahu. Samou radostí jsem vykřikl a tento křik mne probudil.

Kapitola 20. Dodatky - vysvětlující poznámky

Milí křesťanští přátelé! Poněvadž jsem v roce 1851 publikovala krátký nástin svých "Zkušeností a vidění", pokládám za svou povinnost,vysvětlit některé věci uvedené v tom malém díle a také popsat další nedávná vidění.

Na straně 33 čteme toto: "Bylo mi ukázáno, že svatá sobota je a bude oddělovací zdí mezi pravým Božím Izraelem a nevěřícími a že tato sobota je tou velikou otázkou, která bude sjednocovat srdce Božích milých, očekávajících svatých. Viděla jsem, že Bůh má dítky, které ještě sobotu nepoznaly a ji nezachovávají. Ony světlo o tom nezavrhly. Na počátku doby soužení budeme naplněni Duchem svatým tak, že vyjdeme a sobotu budeme zvěstovat ještě plněji."

Toto vidění bylo dáno v roce 1847, kdy ještě málo bratří a sester adventistů světilo sobotu; a i z těch jen několik pokládalo svěcení soboty za tak důležité, aby v tom viděli oddělující přímku mezi lidem Božím a nevěřícími. Nyní můžeme vidět počátek naplňování tohoto vidění. "Počátek doby soužení", který je zde uveden, se nevztahuje na dobu, kdy bude vylito sedm posledních ran, nýbrž na krátkou dobu předtím, kdy Kristus bude ještě ve svatyni. V tu dobu, kdy se ukončí dílo zachraňování duší, přijde na svět soužení a národy se rozhněvají, budou však zadrženy, aby nebránily dílu třetího andělského poselství. V té době přijde od přítomnosti Páně "pozdní déšť", neboli občerstvení, aby hlasitému volání třetího anděla dodal sílu,a aby svatí byli připraveni obstát v době sedmi posledních ran. EW 44

Vidění pod nadpisem "Otevřené a zavřené dveře", jak je popsáno na straně 42-45, bylo dáno v roce 1849. Aplikace veršů ze Zj 3:7-8 na nebeskou svatyni a službu Kristovu bylo pro mne něčím zcela novým. Tuto myšlenku jsem nikdy od nikoho neslyšela. Nyní, kdy je předmět svatyně jasně a zřetelně pochopen, vidíme smysl a krásu této aplikace.

"Nepravé reformace", o nichž je zmínka na straně 45, bude možno pozorovat ještě zřetelněji. Toto vidění se vztahuje zvlášť na ty, kteří slyšeli adventní učení a zavrhli je. Oni upadnou do velkých bludů a nebudou již pociťovat totéž vědomí odpovědnosti za hříšníky jako dříve. Jelikož zavrhli adventní poselství a jsou vydáni satanovým svodům, "pominula doba pro jejich vysvobození." Zde se nemluví o těch, kteří učení o druhém příchodu Kristově neslyšeli a nezavrhli je.

"Je strašlivou věcí lehkovážně zacházet s pravdou, která přesvědčila náš rozum a dotkla se našeho srdce. Nemůžeme beztrestně zavrhovat varování, jež nám Bůh ve své milosti posílá. Za dnů Noemových bylo světu posláno poselství z nebe a spasení lidí záviselo na tom, jak se k tomuto poselství zachovají. Protože výstrahu zavrhli, byl Duch Boží odňat hříšnému lidskému rodu, který pak zahynul ve vodách potopy. V době Abrahámově se milost přestala přimlouvat za hříšné obyvatele Sodomy a všichni kromě Lota, jeho ženy a

dvou dcer byli stráveni ohněm seslaným s nebe. Tak tomu bylo i za dnů Kristových. Syn Boží pravil nevěřícím Židům onoho pokolení: "Váš dům vám jest zanechán opuštěný." Pohlížejíc až do doby posledních dnů, praví táž Nekonečná moc o těch, kdož "nepřijali lásku k pravdě, aby byli spaseni": "Proto na ně Bůh posílá působivost bludu, aby uvěřili lži a aby propadli soudu všichni, kteří neuvěřili pravdě, ale nalezli zálibu v nespravedlnosti." Když zavrhují učení Jeho Slova, odnímá jim Bůh svého Ducha a ponechává je bludům, jež milují." (totéž GC 431)

Vidění o tom, že Pán-"podruhé vztáhl svou ruku, aby znovu vydobyl ostatky svého lidu", na straně 74, vztahuje se jen na sjednocenost a sílu, která kdysi byla mezi těmi, kteří očekávali na Pána a na skutečnost, že On znovu začal svůj lid sjednocovat a připravovat.

"Spiritistické projevy". Na straně 43 čteme: "Viděla jsem,že ono tajemné klepání v Novém Yorku i na jiných místech, byla moc satanova a že takové věci se budou stále častěji projevovat. Jsou oděny do náboženského roucha, aby podvedené ukolébaly ve větší jistotě a aby myšlení lidu Božího pokud možno obracely na takové věci, které by daly podnět k pochybování o učení a moci Ducha svatého." Toto vidění bylo dáno v roce 1849, tedy skoro o pět let později. Tehdy byly spiritistické projevy omezeny jen na město Rochester a bylo proto známé pod názvem "rochesterské klepání". Od té doby se tento blud rozšířil nade všechna očekávání.

Mnohé z vidění, uvedeného na straně 59, pod nadpisem "Tajemné klepání", jež bylo dáno v srpnu 1850, se již vyplnilo a ještě se vyplňuje nyní. Zde je jedna část: "Viděla jsem, že [45 EW] brzy bude považování za rouhání Bohu, bude-li se mluvit proti klepání duchů, kteréžto se bude víc a více rozšiřovat a satanova 87 moc se bude rozmáhat. Mnozí z jeho oddaných následovníků budou mít moc konat zázraky - dokonce způsobí, aby oheň padal z nebe před zraky lidí. Bylo mi ukázáno, že tito novodobí čarodějníci budou všechny divy našeho Pána Ježíše Krista přirovnávat ke klepajícím duchům a k magnetismu, a mnozí skutečně budou mít za to, že všechny ty veliké zázraky, které dělal Syn Boží na zemi, byly vykonány toutéž mocí."

Viděla jsem, jaký pokrok učinil tento "klepající" svod, že kdyby bylo možné, byli by jím svedeni i vyvolení. Satan bude mít moc představit nám postavu našich příbuzných a přátel, kteří v současné době odpočívají v Pánu. Bude se zdát, jakoby tito přátelé byli zde přítomni; slova, kterými se vyjadřovali, dokud byli mezi námi, dolehnou k našemu sluchu tímtéž tónem a hlasem. Všechno to je zaměřeno na to, aby svatí byli svedeni a aby tomu klamu uvěřili.

Viděla jsem, že svatí musí získat důkladné porozumění přítomné pravdy a toho mohou dosáhnout jen za pomoci Písma svatého. Musí vědět, jaký je stav mrtvých, protože duchové ďábelští se jim budou zjevovat a předstírat, že jsou jejich milovaní přátelé a známí, kteří budou tvrdit, že sobota je změněna a budou jim předkládat i jiná nebiblická

učení. Budou činit vše, co budou moci, aby vzbudili soucit a k potvrzení svých výroků učiní před nimi zázraky. Lid Boží musí být připraven, aby mohl těmto duchům čelit biblickými pravdami, že mrtví nevědí nic, a že ti, kteří přicházejí pod touto rouškou, jsou duchové ďábelští. Naše mysl nemá být naplněna věcmi, které nás obklopují, ale přítomnou pravdou a přípravou na to, abychom s tichostí a uctivostí mohli dát odpověď každému, kdo by nás vyslýchal a naději, kterou máme. (1Pt 3:15-18) Musíme usilovat o moudrost shůry, 88 abychom v této době klamu a bludu mohli obstát.

Musíme důkladně prověřovat základ naší naděje, protože ji musíme odůvodnit Písmem svatým. Blud se bude rozšiřovat a musíme se s Ním utkat tváří v tvář; nebudeme-li však připraveni, budeme svedeni a přemoženi. Jestliže však ve svěřeném nám díle vykonáme co je v naší moci, abychom byli připraveni k boji, který je před námi, pak i Bůh učiní, co je v Jeho moci a Jeho všemohoucí rámě nás bude ochraňovat. On spíše vyšle všechny svaté anděly z nebeské slávy aby vysvobodili věřící; aby kolem nich utvořili zeď, než aby je nechal svést lživými satanovými zázraky.

Viděla jsem, s jakou rychlostí se tento podvod rozšiřoval. Byl mi ukázán železniční vlak, který jede rychlostí blesku. Anděl mi přikázal, abych se pozorně dívala a proto jsem upřela svůj zrak na tento vlak. Zdálo se, jakoby v něm byl celý svět a nikdo v něm nescházel. Anděl pravil: "Oni jsou svazováni do otýpek, aby byli připraveni na spálení." Potom mi ukázal průvodčího, který vypadal impozantně a majestátně. Všichni cestující na něj hleděli a prokazovali mu úctu. Byla jsem tím vyvedena z míry a ptala jsem se mého provázejícího anděla, kdo to je? Anděl pravil: "'Je to satan. On je průvodčím a vypadá jako [EW 46] anděl světlosti. On zajal svět. Lidé jsou vydáni mocným podvodům, aby věřili lži a byli zatraceni. Hned za Ním je strojvůdce a jiní jeho zmocněnci zaměstnáni v různých funkcích, tam kde je jich třeba; ti všichni rychlostí blesku spějí do záhuby."

"Tázala jsem se anděla, jestli nebyl nikdo opomenut. On mi přikázal, abych se podívala na opačnou stranu, a tam jsem uviděla malý zástup, který šel po úzké stezce. Všichni vypadali pravdou pevně spojeni a sjednoceni do skupin nebo společností. [89] Anděl pravil: "Třetí anděl je spojuje, neboli zapečeťuje do snopků pro nebeskou obilnici." Tento malý zástup vypadal jako zničený žalem, jakoby prošel těžkou zkouškou a bojem. Zdálo se, jakoby slunce právě vyšlo z mraků, a ozářilo jejich tváře a způsobilo, že vypadali vítězoslavně, jakoby jejich vítězství mělo být brzy dosaženo.

Viděla jsem, že Pán dal světu příležitost, aby poznal léčku spiritismu. Jedna věc by měla být pro křesťana postačujícím důkazem, i kdyby už nebylo nic jiného, a sice, že spiritismus nedělá rozdíl mezi dobrem a zlem. Tomáše Paina, jehož tělo se nyní rozpadá v prach, a který při druhém vzkříšení na konci tisíce let bude vzkříšen, aby vzal svou odplatu a zakusil druhou smrt, vyličuje satan, jako by byl v nebi a byl tam velmi vyvýšen. Satan jej používal zde na zemi, dokud mohl a nyní pokračuje v tomtéž díle, předstíraje, že Paine je v nebi velmi vznešenou a ctěnou osobou. Vyvolává zdání, že tak jak učil zde na zemi, tak

učí i v nebi. Jsou někteří, kteří dokud Paine žil, se s hrůzou dívali na jeho život, smrt i zavrženíhodná učení, avšak nyní se nechají od něho poučovat, od člověka nejnešlechetnějšího, který pohrdl Bohem i Jeho zákonem.·

On, který je otec lži, zaslepuje a svádí svět tím, že posílá své anděly, kteří se vydávají za apoštoly a mluví tak, že to vypadá, jakoby popírali to, co na zemi vnuknutím Ducha svatého napsali. Tito lživí andělé způsobují, že to vypadá, jakoby apoštolé své učení zavrhli a prohlásili je za nepravé. Takovým způsobem satan ke svému potěšení přivádí ty, kteří se prohlašují za křesťany, i celý zbývající svět do nejistoty o Slově Božím. Tato svatá Kniha kříží jeho cesty, překáží jeho úmyslům a proto satan vede křesťany k tomu, aby pochybovali o jejím božském původu. Pak představuje nevěřícího Tomáše Paina, jako by byl po své smrti vzat do nebe, a že je spojen se svatými apoštoly, které na zemi nenáviděl, a že poučuje svět.

Satan každému svému andělu uděluje práci. Všechny nabádá, aby byli lstiví, obratní a chytří. Některým přikazuje, aby zaujali místo apoštolů a mluvili za ně, zatímco jiní zaujímají postavení bezbožných a nevěřících lidí, kteří se rouhali Bohu, než zemřeli, nyní se však zjevují jako velmi nábožní. Nečiní se rozdíl mezi svatým apoštolem a nejbezbožnějším nevěrcem. Oba jsou povoláni, aby učili totéž. Nezáleží na tom, koho satan nechá mluvit, jen když vykoná svůj úmysl. On byl s Painem na zemi velmi důvěrně spojen, protože mu sám pomáhal v jeho práci, takže je to pro něj snadné znát jeho slova, která užíval, jakož i rukopis svého věrného služebníka, který tak dobře sloužil jeho záměrům. Satan diktoval mnoho jeho spisů a může snadno oznámit skrze své anděly myšlenky z nich vyňaté, aby to vypadalo, jakoby byly od Tomáše Paina, který byl ve svém životě oddaným služebníkem zlého. To však je mistrovským dílem satanovým. Všechna tato učení, která přichází domněle od apoštolů, svatých a zemřelých bezbožných lidí, pochází přímo od Jeho satanova Veličenstva.

Skutečnost, kdy satan předstírá, že ten, kdo jej miloval a Boha dokonale nenáviděl, žije nyní ve slávě s apoštoly a svatými anděly, by mohla stačit k tomu, aby všem sňala s očí roušku a odhalila jim temné a tajemné působení satanovo. Světu i nevěřícím tím vlastně říká: "Nezáleží na tom, jak jste bezbožní; je jedno, věříte-li v Boha a Jeho Slovo, nebo ne; žijte jak se vám líbí, nebe je vaším domovem." Všichni totiž vědí, že jestliže takový Tomáš Paine v nebi zaujímá tak vznešení postavení, oni tam jistě také přijdou. Tento blud je tak nápadný, že všichni, kteří chtějí, jej mohou poznat. Skrze jednotlivce, jako byl Paine, dělá satan to, oč se pokouší od svého pádu. Svou mocí a lživými zázraky odnímá křesťanům základ jejich naděje a bere jim světlo, které jim má zářit na úzké cestě k nebesům. Působí na svět, aby věřil, že Bible není inspirována Bohem a že není o nic lepší, než nějaká pohádková kniha; mezitím nabízí něco jiného místo Bible a sice "spiritistické projevy."

Zde má volné pole a může dát světu víru, jakou chce on. Knihu, která jej i jeho následovníky bude soudit, staví do stínu, právě tam, kde ji chce mít. 0 Spasiteli světa učí,

že nebyl nikým větším než obyčejným člověkem. Jako římská stráž, která hlídala Ježíšův hrob a rozšiřovala lživou zprávu, jakou jim velekněz a starší připravili, tak i ubozí svedení následovníci těchto spiritistických projevů budou hlásat a vysvětlovat, že na narození, smrti a vzkříšení našeho Spasitele není nic podivuhodného. Když takto Ježíše zatlačí do pozadí, obrátí pozornost světa na sebe a na své divy a lživé zázraky, o kterých pak lidé prohlašují, že daleko převyšují skutky Pána Ježíše. Takto je svět chycen do léčky a ukolébán vědomím bezpečnosti, že nepozná nebezpečný blud, dokud nebude vylito sedm posledních ran. Satan se usmívá, když vidí, že jeho plán je tak úspěšný, že celý svět uvázl v pasti.

Na straně 54 uvádím, že oblak zářícího světla zakrýval Otce a že Jeho postavu nebylo možno vidět. Dále jsem psala, že jsem viděla Otce, jak povstal z trůnu. Otec byl světlem tak obklopen, že Jeho postavu nebylo možno vidět, ale věděla jsem, že to byl On a že světlo i sláva vycházela od Jeho osoby. Když jsem viděla, že světlo i sláva zmizely z trůnu, věděla jsem, že se to stalo tím, že Otec povstal. Proto jsem napsala, že jsem viděla povstat Otce. Slávu a vznešenost Jeho postavy jsem nikdy neviděla. Nikdo Jej nemůže vidět a zůstat naživu. Přesto však jsem viděla světlo a slávu, která Jej obklopovala.

Také jsem psala, že satan byl u trůnu a pokoušel se napodobovat Boží dílo. "Poohlédla jsem se po zástupu, který se ještě skláněl před trůnem." Ovšem, tento modlící se zástup byl ve skutečnosti v těle na zemi. Mě však byl představen, jako že se sklání před trůnem. Nikdy jsem nechovala myšlenku, že ti lidé jsou opravdu v Novém Jeruzalémě, ani jsem neměla zato, jak by se mohl některý smrtelník domnívat, že věřím, že satan je skutečně v Novém Jeruzalémě. Nebo snad neviděl Jan v nebi velikého ryšavého draka? "I vidíno jest jiné znamení na nebi. Neboť aj, drak veliký, ryšavý ukázal se, maje sedm hlav a sedm rohů." Zjev 12:3 Jaká to nestvůra v nebi! Zde je rovněž tak vhodná příležitost k posmívání, jako při vysvětlováni některých mých výroků.

Na str. 48-52 je zapsáno vidění, které bylo dáno v lednu 1850. Část toho vidění, kde se mluví o penězích, jež byly zadrženy poslům, se vztahuje zvláště na onu dobu. Od té doby povstali přátelé přítomné pravdy, kteří čekali na příležitost, že svými prostředky vykonají něco dobrého. Někteří svou velikou štědrostí uškodili těm, kterým dávali. Asi před dvěma lety mi bylo ukázáno, že se s Božími penězi dříve zacházelo spíše velmi lehkomyslně a marnotratně a ne, že se jich nedostávalo.

Následující vidění mi bylo dáno 2. června 1853 v Jacksonu, stát Michigan. Vztahuje se většinou na tamnější bratry:"Viděla jsem, že bratři začali svůj majetek obětovat a rozdělovat, aniž by pamatovali na ten pravý účel - dílo trpící nedostatkem, - a proto dávali příliš svobodně, příliš mnoho a příliš často. Viděla jsem, že učitelé měli napravit tento blud a v církvi měli působit dobrým vlivem. Penězům se dával bud špatný význam, nebo žádný; mělo se za to, že čím dříve budou utraceny, tím líp. Mnozí dávali špatný příklad tím, že přijímali velké podpory a nevěnovali ani tu nejmenší pozornost tomu, že někteří nemají tak

mnoho peněz, aby je mohli tak hojně a bezstarostně vydávat na podpory. Tím, že někteří přijímali tak velké obnosy, aniž by se tázali, zdali Bůh to uložil bratřím jako povinnost, aby tak bohatě dávali, schvalovalo se dávání takových příliš štědrých podpor.

Ti, kteří dávali, chybovali také tím, že se dříve nepřesvědčili, je-li třeba dát nebo ne. Ti, kteří měli prostředky, octli se ve velkých těžkostech. Jeden bratr se velmi zkazil tím, že se mu dávalo hodně peněz. On se nenaučil šetřit, ale žil marnotratně a vydával peníze na cestování sem a tam, aniž by z toho byl nějaký užitek. Když takto lehkomyslně užíval Božích peněz, šířil špatný vliv a jakoby sobě i jiným říkal: "V J----- je dost peněz, více, než do druhého příchodu Páně může být spotřebováno." Takovýmto způsobem se mnohým velmi uškodilo; přicházeli k pravdě s převrácenými názory - tím, že si neuvědomovali, že peníze, které použili, byly peníze Páně a tím, že si neuvědomovali jejich hodnotu. Tyto ubohé duše, které právě přijaly třetí andělské poselství a viděly takový příklad, musí se ještě mnoho učit, aby zapřeli sebe a trpěli pro Ježíše Krista. Musí se učit zříci se bezstarostnosti a nepřemýšlet o tom, co je pro ně pohodlné a příjemné, nýbrž musí mít stále na paměti cenu duší. Ti, kteří cítí ono "běda" (Lk 6:24), jež jim hrozí, nebudou dělat velké přípravy na to, aby mohli pohodlně a příjemně cestovat. Někteří nepovolaní jsou povzbuzováni k tomu, aby šli do polí. Jiní, nakaženi těmito věcmi, nepocítili nutnost hospodárnosti, zapření sama sebe a ukládání prostředků do pokladnice Páně. Oni cítí a praví: "Jsou jiní, kteří mají dost peněz; oni mohou dát na vydávání časopisů. Není třeba, abych já něco dělal, časopis obstojí i bez mé pomoci."

Nemalou zkouškou pro mne bylo dívat se, jak někteří nesprávně používali onu část mých vidění, kde se praví o obětování majetku za účelem podporování díla; utráceli peníze na výstřednosti, zatímco zanedbávali uvést do života zásady obsažené v jiných viděních. Na str. 50 čteme toto: "Viděla jsem, že dílo Boží bylo zdržováno a zneuctíváno mnohými, kteří cestovali, aniž by měli Boží poselství. Takoví lidé se musí Bohu zodpovídat za každý peníz, který spotřebovali na cestování, ač to nebylo jejich povinností - zatímco tyto peníze mohly napomáhat dílu Božímu." Rovněž na str. 50 čteme toto: "Viděla jsem, že ti, kteří mají sílu pracovat svýma rukama a podporovat dílo, jsou za tuto svou schopnost zrovna tak zodpovědní, jako druzí za svůj majetek."

Chci zvlášť upozornit na vidění, dané na toto téma, které je zapsáno na str. 57. Zde je krátký výňatek: "Viděla jsem, že poselství: "Prodejte, co máte a dejte almužnu" (Lk 12:33), nebylo mnohými v jasném světle zvěstováno a smysl slov našeho Pána nebyl objasněn. Účel prodeje není dát těm, kteří mohou pracovat a sami se vydržovat, ale aby pravda byla rozšiřována. Je to hřích, jestliže se podporuje a pomáhá v zahálce takovým, kteří mohou pracovat. Někteří jsou horliví v navštěvování všech shromáždění - ne aby oslavovali Boha, nýbrž "pro chleby a ryby." Takoví lidé by udělali lépe, kdyby zůstali doma a "pracovali, dělaje rukama svýma což dobrého jest", aby uspokojili potřeby svých rodin a mohli něco dát na podporu slavného díla přítomné pravdy." Úmyslem satanovým v

minulých dobách bylo: naplnit mnohé lidi ukvapenosti, aby hojně používali peněz a působili na bratry tak, aby se rychle rozhodli o svém majetku a aby kvůli přebytku peněz, který byl rychle a lehkomyslně spotřebován, šly duše na zahynutí, a aby se nedostávalo peněz nyní, kdy se má pravda dále rozšiřovat. Jeho plán se do jisté míry podařil.

Pán mi ukázal, že mnozí chybují v tom, když se dívají jen na ty, kteří mají majetek, aby podporovali vydávání časopisů a brožur. Na tom však mají mít podíl všichni. Ti, kteří mají dost síly, aby mohli pracovat a získávat peníze na podporu díla, jsou za to právě tak zodpovědní, jako jiní za všechen svůj majetek. Každé Boží dítko, které vyznává, že věří přítomné pravdě, by mělo projevit horlivost v tom, že v tomto díle vykoná svůj díl.

V červenci 1853 jsem viděla, že to není správné, když časopisy, které Bůh uznal za dobré, vycházejí tak zřídka. V době, ve které žijeme, potřebuje dílo Boží časopisy, které by vycházely každý týden. Také bychom měli tisknout mnohem více brožur, které by vysvětlovaly vzmáhající se bludy naší doby; tato práce je však zdržována nedostatkem peněz. Viděla jsem, že pravda musí být rozšiřována a že se nesmíme příliš bát, neboť je lepší, když tři spisy přijdou tam, kde jich není třeba, než aby jedna duše, která si jich cení a může z nich mít užitek, byla o ně oloupena. Viděla jsem, že znamení poslední doby mají být jasně vysvětleny, protože učení satanova se vzmáhají. Spisy satanovy a jeho následovníků se množí a jejich síla roste, a proto co chceme vykonat v zájmu toho, aby se pravda dostala také jiným, musíme vykonat rychle.

Bylo mi ukázáno, že pravda, která je nyní publikována, obstojí, neboť je to pravda pro poslední dobu; ona bude žít a nebude třeba v budoucnu mnoho o ní mluvit. Není třeba psát na papír mnoho slov k ospravedlnění toho, co mluví samo za sebe a skví se svou srozumitelností. Pravda jde přímo, je prostá a jasná a směle se obhajuje sama; avšak s bludem tomu tak není. Ten je tak zamotán a nejde mu rozumět, takže je třeba i mnoho slov, aby se ve své překroucenosti vysvětlil. Viděla jsem, že všechno světlo a poznání, které lidé na mnoha místech obdrželi, dostalo se jim našimi spisy a že takovýmto způsobem duše přijaly pravdu a vypravovaly o ní zase jiným. Takto na mnohých místech řídce obydlených byli lidé vyvedeni z bludu těmito tichými posly. Jejich jediným kazatelem byl časopis. Dílo pravdy nemělo by být zdržováno ve svém pokroku nedostatkem peněz.

Kapitola 21. Církevní pořádek

Pán mi ukázal, že panuje strach z církevního pořádku a že je zanedbáván. Měli bychom se vyvarovat formálnosti, ale pořádek by neměl být zanedbáván. V nebesích je pořádek. Když byl Kristus na zemi, byl pořádek v církvi a po Jeho odchodu dbali učedníci na přísný pořádek. V této poslední době, kdy chce Bůh přivést své dítky do jednoty víry, je pořádek nutnější než kdykoli dříve, neboť zatímco Bůh své dítky sjednocuje, satan se svými anděly pilně působí, aby této jednotě zabránili a zničili ji. Následkem toho do pracovních polí spěšně vycházejí lidé, kteří nemají moudrost a chybí jim úsudek, kteří ani svůj dům nedovedou dobře vést, kteří tam nemají pořádek a nedovedou vládnout ani nad tím málem, co jim Bůh svěřil v jejich domově; oni se však pokládají za schopné dohlížet na stádce Boží. Dělají mnoho nesprávných kroků a ti, kteří neznají naši víru, budou všechny posly posuzovat podle těchto mužů, kteří sami od sebe šli do díla. Tak bude dílo Boží tupeno a mnozí nevěřící, kteří by byli jinak nezaujatě a opravdově studovali zdali ty věci tak jsou, budou se pravdě vyhýbat.

Lidé, kteří nežijí svatým životem a kteří jsou nekompetentní vyučovat přítomnou pravdu, jdou do díla, aniž by byli uznáni církví nebo bratřími a následkem toho je zmatek a nesjednocenost. Někteří mají teoretické poznání pravdy a mohou o 98 ní podat i důkazy, ale chybí jim duchovnost, soudnost a zkušenost; postrádají ještě mnoho věcí, jejichž poznání je nezbytné, než budou moci učit pravdě. Jiní zase nemohou podat důkazy, ale protože někteří bratři je slyšeli krásně se modlit s tu a tam říci povzbuzující napomenutí, jsou vysláni do polí, aby konali dílo, pro které je Bůh neuzpůsobil a pro které nemají dost zkušeností a soudnosti. Pak přichází na řadu duchovní pýcha, jsou jinými vyvyšováni a pracují v klamném domnění, že jsou pracovníci. Oni neznají sami sebe. Chybí jim zdravý úsudek a trpělivé uvažování; mluví o sobě vychloubačně a tvrdí mnoho věcí, které nemohou dokázat Slovem Božím. Bůh o tom ví, a proto je nepovolává do díla v této nebezpečné době a bratři by měli být opatrní a neposílat do díla ty, které Pán nepovolal.

Ti lidé, které Pán nepovolal, jsou si obyčejně právě nejvíce jisti, že jsou povoláni a že jejich práce je velmi důležitá. Do díla jdou obyčejně s nedobrým vlivem; na některých místech však přece mají nějaký úspěch, a tím jsou oni i druzí přivedeni k domněnce, že jsou opravdu Bohem povoláni. Mají-li lidé nějaký úspěch, není to ještě nesporný důkaz o tom, že je Bůh povolal, protože andělé Boží pohnou srdcem Jeho pravých dítek a osvítí jejich rozum, že mohou přítomnou pravdu přijmout a podle ní žít. A i když tito mužové, kteří šli do díla sami od sebe, zaujmou postavení, které jim Bůh nesvěřil a předstírají, že jsou učitelé a duše přijímají jimi zvěstovanou pravdu, není to ještě důkaz, že je povolal Bůh. Duše, které skrze ně přijmou pravdu, přijdou do nepokoje a těžkostí, když pak shledají, že tito mužové nestáli v radě Boží. I když pravdu hlásají bezbožní lidé, mohou ji někteří přijmout; ale ti, kteří ji zvěstují, nezískají tím o nic větší přízeň Boží. Bezbožní lidé

zůstanou bezbožnými a jejich odplata bude podle klamu, který páchali na milovaných Božích a podle zmatku, který vnesli do církve Boží. Jejich hříchy nezůstanou přikryty, nýbrž v den prudkého hněvu Božího budou odhaleny.

Tito samozvaní poslové jsou kletbou pro dílo. Nevinné duše v nich skládají důvěru, věří, že tito poslové jednají podle rady Boží a že jsou ve shodě s církví. Proto jim dovolují, aby vykonávali bohoslužebné obřady a když je jim vyloženo, že je jejich povinností konat "první skutky", dovolují těmto poslům, aby je pokřtili. Dostane-li se jim však světla, a to se určitě stane, a doví-li se, že tito lidé nejsou Bohem povolaní a vyvolení poslové, za které se pokládali, přijdou do těžkostí a pochybují o pravdě, kterou přijali; pociťují, že se musí učit všechno ještě jednou. Jsou nepřítelem zmateni i otřeseni ve svých zkušenostech a ptají se, zdali je Bůh vede nebo ne a nemají klid, dokud nejsou znovu pokřtěni a nezačnou žít od začátku. Pro Boží posly je mnohem namáhavější jít na místa, kde již byli ti, kteří šířili špatný vliv, než jít do nových polí. Služebníci Boží musí jednat prostě, upřímně a nesmí zakrývat nepravost, protože stojí mezi živými a mrtvými a musí vydat počet ze své věrnosti, ze své práce a vlivu, jakým působili na stádce, nad kterým je Pán ustanovil za opatrovníky.

Ti, kteří přijali pravdu a upadli do těchto obtíží, byli by právě tak přijali pravdu, i kdyby oni poslové nebyli za nimi přišli, nýbrž konali prostou práci, kterou jim Pán svěřil. Oko Boží bdí nad svými klenoty a On by k nim poslal své povolané a vyvolené posly, muže, kteří by postupovali rozumně. Světlo pravdy by těmto duším zazářilo a oni by poznali svůj pravý stav. Přijali by rozumně pravdu a byli by spokojeni s její krásou a jasností. A její mocný vliv by je posílil, takže by šířili svatý vliv.

Bylo mi znovu ukázáno nebezpečí toho, když cestují ti, které Pán nepovolal. I když mají nějaký úspěch, jejich nedostatečná způsobilost bude citelná. Udělá se něco nerozvážně a nedostatkem moudrosti se drahé duše odpudí a už je nikdy nebude možné získat zpět. Viděla jsem, že církev by měla znát svou odpovědnost a dávat bedlivý pozor na život, schopnosti a chování těch, kteří se vydávají za učitele... Není-li dostatečný důkaz, že je Bůh povolal a že na nich spočívá "běda", když neuposlechnou volání, pak je povinností církve, aby zakročila. Musí oznámit, že nejsou církví uznáni jako učitelé. To je jediná možnost pro církev, kterou může udělat, aby byla v této věci v pořádku, protože na ni spočívá odpovědnost.

Viděla jsem, že dveře, kterými přichází nepřítel, aby mátl a znepokojil stádce, mohou být zavřeny. Ptala jsem se anděla, jak se to může stát. On pravil: "Církev se musí utéci ke Slovu Božímu a musí být založena na církevním pořádku, který byl přehlížen a zanedbáván." Toto je nezbytně potřebné, aby byla církev přivedena k jednotě víry. Viděla jsem, že církvi za dnů apoštolů hrozilo nebezpečí, že bude nepravými učiteli podvedena a oklamána. Proto bratři volili muže, kteří podali důkaz o tom, že jsou schopni spravovat vlastní dům a udržovat pořádek ve svých vlastních rodinách a kteří pak mohli osvítit i ty,

kdož byli v temnotách. Tázali se na ně Boha a potom je ve shodě s církví a Duchem svatým oddělili vzkládáním rukou. Když takto obdrželi rozkaz od Boha a schválení od církve, šli a křtili ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého, a vykonávali obřady spojené s domem Páně; často sloužili svatým tím, že jim poukazovali na zlámané tělo a prolitou krev ukřižovaného Spasitele, aby Jeho utrpení a smrt uchovali v živé paměti milých dítek Božích.

Viděla jsem, že nejsme nyní bezpečnější před falešnými učiteli, než církev v době apoštolské, a neučiníme-li více, měli bychom učinit alespoň tatáž opatření, jako tehdejší církev, abychom stádci zajistili pokoj, soulad a jednotu. Oni nám dali příklad a my je máme následovat. Zkušení bratři, jež mají zdravé názory, by se měli sejít a za vedení Slova Božího a podpory Ducha svatého s opravdovou modlitbou vzkládat ruce na ty, kteří plně dokázali, že jsou Bohem povoláni. Ty ať oddělí, aby se cele posvětili dílu Božímu. Takový čin ukáže, že církev schvaluje, aby vyšli jako poslové, kteří nesou nejslavnější poselství, jaké kdy bylo lidem dáno.

Bůh nesvěří péči nad svým vzácným stádcem těm, jejichž mysl i soudnost jsou seslabeny dříve pěstovanými bludy, jakými jsou například tzv. "perfekcionismus a spiritismus" a kteří svým nesprávným chováním zneuctili sebe i věc pravdy. I když nyní snad mohou cítit, že jsou již oproštěni od bludu a že tedy mohou vyjít a zvěstovat poslední poselství, Bůh je nepřijme. On nesvěří do jejich péče drahé duše, protože jejich úsudek je zkažený a oslabený setrváváním v bludu. Ten Veliký a Svatý je žárlivý Bůh a chce mít svaté lidi, kteří budou Jeho pravdu rozšiřovat. Svatý zákon, který byl vyřčen Bohem na Sinai, je součástí Jeho samého, a jen svatí lidé, kteří tento zákon přesně zachovávají, mohou Boha oslavit, když budou jiné vyučovat.

Služebníci Boží, kteří vyučují pravdě, by měli mít zdravý úsudek. Měli by to být mužové, kteří dovedou snášet odpor a nerozčilují se, protože lidé; kteří odporují pravdě, budou napadat ty, kteří ji přinášejí a každá námitka, kterou je možno uvést, bude podávána v té nejhorší formě, jen aby se odporovalo pravdě. Služebníci Boží, kteří nesou poselství, musí být připraveni přemoci tyto námitky světlem pravdy v pokoji a tichosti. Odpůrci často napadají služebníky Boží vyzývavým způsobem a chtějí vyvolat téhož ducha. Pak by vše mohli zveličit a jiným vypravovat, že kazatelé Božích přikázání jsou zahořklí a hrubí, jak to již bylo často řečeno. Viděla jsem, že musíme být připraveni na námitky; musíme jim trpělivě, rozumně a pokorně ponechat ten význam, na jaký si zasluhují a nikoli se snažit je odvrhnout a zlikvidovat uváděním přesvědčujících tvrzení nebo věnováním přílišné pozornosti těm, kteří je pronášejí, tím že vůči nim budeme projevovat tvrdého ducha. Máme ponechat námitkám a protestům jejich váhu, ale máme přednést světlo a moc pravdy a dovolit jí, nechť ona převáží a odstraní bludy. Takový způsob zanechá dobrý dojem, a ti z protivníků, kteří jsou čestní, poznají, že se mýlili, a že ti, kteří ostříhají přikázání, nejsou takoví, jak si je mnozí představovali.

Ti, kteří vyznávají, že jsou služebníky živého Boha, musí být ochotnými služebníky všech. Musí mít laskavého a zdvořilého ducha a ne se povyšovat nad jiné. Dopustí-li se omylu, mají být ochotni to veřejně vyznat. Má-li někdo upřímný úmysl, neznamená to, že nemusí vyznávat své chyby. Vyznáni neotřese důvěrou sboru ke služebníku Božímu, naopak dá dobrý příklad. Duch vyznáváni by byl tím ve sboru povzbuzen a nastala by líbezná svornost. Ti, kteří se vydávají za učitele, měli by být vzorem zbožnosti, tichosti i pokory a mít přívětivého ducha, aby mohli přivádět duše k Ježíši a k biblické pravdě. Kazatel Kristův má být čistý v řeči i skutcích. Má mít vždy na mysli, že zacházet se slovy vnuknutí, se slovy Svatého Boha. Musí rovněž pamatovat na to, že stádce je svěřeno jeho péči a že on je zde, aby všechny věci týkající se stádce přednášel k Pánu Ježíši a prosil za ně tak, jako prosí Pán Ježíš za nás u Otce. Byly mi ukázány dítky starého Izraele a viděla jsem, jak čistí a svatí museli být kněží svatyně, neboť byli svou službou úzce spojeni s Bohem. Kazatelé musí být svatí, čistí a bez poskvrny, aby je Bůh nezničil. Bůh se nezměnil. On je právě tak spravedlivý, svatý, čistý a důkladný, jako byl vždy. Ti, kteří vyznávají, že jsou kazatelé Ježíšovi, by měli být mužové zkušení a hluboce zbožní a pak mohou vždy a všude šířit svatý vliv.

Viděla jsem, že nyní nadešla doba, aby služebníci Boží vyšli všude tam, kde se otevírá cesta a že Bůh půjde před nimi a otevře srdce mnohých k slyšení. Musíme jít do nových polí, a kdekoli tak budeme činit, bude dobré, půjdeme-li dva a dva spolu, abychom se vzájemně podpírali. Viděla jsem následující plán: Bylo by dobré, kdyby dva bratři šli spolu a společně pracovali na nejtěžších místech, kde je mnoho opozice a kde je třeba mnoho práce. Spojenými silami a v pevné víře nechť přinášejí pravdu těm, kteří jsou v temnostech. Když by potom návštěvami na mnohých místech mohli vykonat více, mohl by jít každý sám, ale během práce by se měli častěji scházet, aby vzájemně povzbuzovali svou víru a posilovali se. Mohou se také poradit o svém pracovním poli a rozhodnout, která jejich schopnost je nejpotřebnější a jakým způsobem mohou mít nejvíce úspěchů v získávání duší. Když pak budou opět sami, jejich zmužilost a energie se obnoví a budou snášet odpor i temnotu a pracovat s citlivým srdcem na záchraně hynoucích duší.

Viděla jsem, že služebníci Boží nemají pracovat stále na tomtéž místě, ale hledat duše na nových místech. Ti, kteří jsou již utvrzeni v pravdě, nemají vyžadovat tolik jejich práce. Mají být schopni stát sami a posilovat ještě ostatní, zatímco poslové Boží jdou do temných a osamocených míst, aby přinesli pravdu těm, kteří ještě nejsou ozářeni světlem přítomné pravdy.

Kapitola 22. Obtíže v církvi

* Z časopisu Review and IteId 11.8.1853

Milí bratři a sestry! Jelikož se blud rychle šíří, měli bychom se snažit být v díle Božím bdělí a uvědomovat si, v jaké době žijeme. Temnota přikrývá zemi a mrákota národy. Jelikož téměř všichni kolem nás jsou zahaleni temnotou bludu a klamu, musíme zapudit naši otupělost a žít v blízkosti Boží. Tam můžeme od Pána Ježíše získat paprsky božského světla a slávy. Protože temnota i bludy se rozrůstají, měli bychom získávat [105] důkladnější poznání pravdy, abychom byli připraveni obhájit z Písma svatého své stanovisko. Musíme být pravdou posvěceni, zasvěceni Bohu a žít podle svého svatého vyznání tak, aby na nás mohl Pán vylévat stále více světla, abychom v Jeho světle viděli světlo a byli posíleni Jeho silou. Každou chvíli, když nejsme na stráži, jsme vydáni [55 EW] nebezpečí, že budeme napadeni nepřítelem a přemoženi mocnostmi temna. Satan přikazuje svým andělům, aby bděli a přemohli všechny, kteří se jen dají; mají zjistit poklesky a oblíbené hříchy těch, kteří vyznávají pravdu a mají kolem nich šířit tmu, aby přestali bdít a šli cestou, která by zneuctila dílo, o němž předstírají, že je milují, a tím aby vnesli do církve zármutek. Tito bludem svedení a spící budou obklopeni stále větší tmou a světlo nebeské jim pozvolna zmizí z dohledu. Nemohou odhalit své oblíbené hříchy a satan vrhá na ně svou síť tak dlouho, až budou polapeni do jeho osidel.

Bůh je naše síla. Od Něj musíme očekávat moudrost a vedení, a když hájíme Jeho čest, dobro církve a záchranu svých duší, musíme přemoci své zakořeněné hříchy. Měli bychom se sami snažit získávat každý den nová vítězství. Musíme se naučit stát samostatně a záviset cele na Pánu. Čím dříve se to naučíme, tím lépe. Každý by měl poznat, kde dělá chyby a věrně bdít, aby ho jeho hřích nemohl přemoci, ale aby on zvítězil nad Ním. Potom můžeme důvěřovat Bohu a církev bude ušetřena mnohých obtíží.

Poslové Boží, kteří opouštějí svůj domov, aby pracovali pro spasení duší, mnoho času věnují těm, kteří již dlouho znají pravdu, ale jsou ještě slabí ve víře. Příčina této slabosti je v tom, že povolili uzdu, aniž by to bylo potřebí. Nebděli sami **106** nad sebou a mám zato, že vyzývali nepřítele, aby je pokoušel. Dostávají se do nepatrných těžkostí a už je musí služebníci Páně navštívit. Často tím stráví celé hodiny i dny a musí s bolestí a žalem vyslechnout opakované stesky na drobné svízele. Dotyčný svá trápení zveličuje do krajnosti z obavy, že služebník Páně jim nebude věnovat pozornost. Postižení však nemají záviset na služebnících Božích, že jim pomohou z nesnází, ale mají se ponížit před Pánem, postit a modlit se tak dlouho, až těžkosti pominou.

Někteří, jak se zdá, si myslí, že Pán povolal do díla své služebníky jenom proto, aby vykonávali jejich přání a nosili je na rukou. Domnívají se, že nejdůležitější částí jejich práce je odstraňování nepatrných starostí a těžkostí, které si nerozumným počínáním sami

zavinili a dali vlastně průchod satanu svým nepoddajným a věčně nespokojeným duchem. Co se však v této době stane s hladovějícími dušemi? Hladovějí po chlebu života. Ti, kteří znají pravdu a jsou v ní utvrzeni ale neřídí se podle ní - kdyby se jí řídili, byli by ušetřeni mnohých obtíží - zdržují Boží posly a hlavní cíl, pro který je Pán povolal do pole, není splněn. Služebníci Boží jsou zarmouceni a tyto věci v církvi jim berou odvahu. Všichni by se naopak měli snažit, aby jim k jejich břemenu nepřidali ani to nejmenší; měli by jim láskyplnými slovy a modlitbou víry pomáhat. Jak o mnoho volněji by jim bylo, kdyby ti, kteří vyznávají, že věří pravdě, pomáhali jiným, místo, aby sami vyžadovali pomoc. Přijdou-li služebníci Boží na temná místa, kde pravda ještě nebyla zvěstována, přijdou tam již zraněni na duchu, a to pro zbytečné [107] svízele svých bratří. K tomu všemu musí snášet nevěru a předsudky odpůrců a jsou mnohými pošlapáváni.

Jak mnohem snadněji by byla srdce ovlivňována a jak mnohem víc by byl Bůh oslaven, kdyby Jeho služebníci byli ušetřeni [EW 56] těžkostí a malomyslností, a mohli s volným duchem hlásat pravdu v její kráse. Ti, kteří se proviňují tím, že vyžadují pomoc služebníků Božích a zaměstnávají je obtížemi, se kterými se měli vypořádat sami, musí Bohu vydat počet ze všeho času i peněz, kterých bylo třeba k jejich uspokojení. Členové by si měli sami vzájemně pomáhat. Neměli by nikdy obtěžovat celé shromáždění svými obtížemi, anebo čekat, až přijde některý z poslů Božích a vše vyřeší. Měli by spravedlivě chodit před Bohem, své překážky odstraňovat z cesty, a když přijdou pracovníci, měli by být připraveni jejich ruce podpírat a ne je zeslabovat.

Kapitola 23. Naděje církve

Když jsem se nedávno rozhlížela, abych nalezla pokorné následovníky tichého a pokorného Spasitele, byla má mysl velmi zneklidněna. Mnozí, kteří vyznávají, že očekávají na brzký příchod Ježíšův, přizpůsobují se světu a usilovněji hledají jeho souhlasu, než uznání Božího. Oni jsou chladní a formální, podobní křesťanům v církvích dle jména, od nichž se nedávno oddělili. Slova, která patří církvi laodicejské, nejzřetelněji vyličují jejich přítomný stav. Nejsou "studení ani horcí", nýbrž [108] "vlažní". A jestliže nepřijmou radu "pravého a věrného Svědka" a nebudou-li činit pokání a nekoupí-li "zlato ohněm zprubované, bílé roucho a mast na oči", vyvrhne je ze svých úst.

Nastala doba, kdy velký počet těch, kteří se kdysi radovali a jásali při pomyšlení na brzký příchod Páně, jsou nyní v tomtéž stavu jako církve a svět, kteří se posmívali jejich víře v příchod Ježíšův a rozšiřovali všechny možné lži, aby vzbudili proti nim předsudky a mařili jejich vliv. Touží-li někdo po živém Bohu, hladoví-li a žízní-li po spravedlnosti a dává-li mu Bůh pocítit svou moc a uspokojení tím, že mu do srdce vlévá svoji lásku a jestliže dotyčný pak oslavuje Pána a chválí Ho, je často od těch, kteří vyznávají, že věří v brzký příchod Páně, obviňován a pokládán za oklamaného, jakoby byl pod vlivem magnetismu anebo měl zlého ducha.

Mnozí z těch, kteří vyznávají, že jsou křesťané, se oblékají, mluví a jednají jako svět; jediné, po čem je lze poznat, je jejich vyznání. Ačkoli předstírají, že očekávají na Krista, nezabývají se nebeskými věcmi, ale zemskými. "Jací musejí být ti", kteří "mají svaté obcování a pobožnost" a kteří vyznávají, že "očekávají a chvátají ku příští Páně?" 2Pt 3:11-12 "Každý, kdo má takovou naději, očišťuje se, jako i-on čistý jest." 1Jn 3:4 Je však očividné, že mnozí, kteří nosí jméno adventisté, více přemýšlejí o tom, jak by ozdobili svá těla a v očích světa vypadali dobře, než aby se učili ze Slova Božího, co mají dělat, aby se líbili Bohu.

Z časopisu Revíew arxi Hrec'sld 10.6.1852

Co by se stalo, kdyby se mezi nimi nebo všeobecně mezi vyznávajícími křesťany objevil vznešený Ježíš, náš vzor, tak jako při svém prvním příchodu? Narodil se ve stáji. Sledujme [109] Jej v Jeho životě i službě. Byl Mužem bolesti, seznámený s utrpeními. Tito takzvaní křestané by se styděli za tichého a pokorného Spasitele, který nosil prostý oděv beze švů a neměl, kam by hlavu sklonil. Jeho neposkvrněný život, plný sebezapírání by je odsoudil; Jeho svatá velebnost by byla bolestnou výčitkou pro jejich lehkomyslnost a marnivý smích. Jeho bezelstná řeč by ukončila jejich světský a žádostivý hovor. Jeho nepřikrášlená, pronikavá pravda zjevila by jejich pravou povahu a oni by se snažili co nejrychleji odstranit z cesty tento tichý vzor, laskavého Ježíše. Oni by byli první, kteří by Jej chytali v řeči a volali by: "Ukřižuj ho, ukřižuj ho!"

Sledujme Ježíše, jak pokorně vjíždí do Jeruzaléma, kdy učedníci zvučným hlasem velebí Boha a volají: "Požehnaný král, který se béře ve jménu Páně. Pokoj na zemi a sláva na výsostech. Ale někteří z farizeů, kteří byli v zástupu, řekli: "Mistře, přimluv učedníkům svým!" I odpověděv, řekl jim: "Pravím vám: Budou-li tito mlčeti, kamení bude volati." Mnozí z těch, kteří předstírají, že očekávají na Krista, byli by podobni farizeům, kteří chtěli, aby učedníci mlčeli a bezpochyby by volali: "Fanatismus! Mesmerismus! Mesmerismus!" A považovali by za blouznivce i učedníky, kteří stlali na cestu svá roucha a palmové ratolesti. Bůh však na zemi nechce mít lid, který by byl chladný a mrtvý, nýbrž takový, který by Jej chválil a uctíval. Chce přijímat chválu od mnohých, a když Jeho vyvolení, kteří ostříhají přikázání Boží, budou mlčet, pak bude volat kamení. [110] Ježíš přijde, ale ne tak, jak při svém prvním příchodu, jako dítko v Betlémě, ani tak, jako když vjížděl do Jeruzaléma, a učedníci hlasitě chválili Boha a volali "Hosana", nýbrž ve slávě svého Otce a s celou suitou svatých andělů, kteří Jej na cestě k zemi budou doprovázet. Celá nebesa budou vyprázdněna od andělů, zatímco čekající svatí budou Jej vyhlížet a hledět vzhůru na nebesa, jak to dělali muži Galilejští, když Pán Ježíš stoupal do nebe z hory Olivetské. Pak jenom ti, kteří jsou svatí, kteří cele následovali pokorný Vzor, budou nadšeně volat, když Jej uvidí: "Aj, Bůh náš tento jest, na něhož jsme očekávali a vysvobodí nás." Budou proměněni "v okamžení, k zatroubení poslednímu", k zatroubeni, které vzbudí spící svaté. Vstanou z prachových lůžek, oblečeni nesmrtelností a zvolají: "Vítězství! Vítězství nad smrtí a hrobem!" Proměnění svatí budou hned vtrženi k Pánu do povětří společně s anděly, aby už nikdy nebyli od předmětu své lásky odloučeni.

Budeme mlčet, když máme před sebou takovou vyhlídku, takovou slavnou naději, takové vykoupení, jež nám vydobyl Kristus svou vlastní krví? Neměli bychom hlasitě chválit Boha, jak to dělali učedníci, když Ježíš vjížděl do Jeruzaléma? Není naše vyhlídka mnohem slavnější než byla jejich? Kdo si odváží bránit nám, abychom hlasitě nechválili Boha, když máme takovou naději nesmrtelnosti a slávy? Okusili jsme z moci budoucího světa a toužíme po větší dávce. Celá moje bytost touží po živém Bohu a dříve nebude spokojena, dokud nebude cele naplněna veškerou Jeho plnosti. [EW 58]

Kapitola 24. Příprava na Kristův příchod *

Milí bratři a sestry, věříme celým srdcem, že Kristus brzy přijde a že máme poslední poselství milosti, jaké kdy bylo dáno padlému světu? Je náš příklad takový, jaký má být? Dáváme najevo svým životem a svatým obcováním lidem kolem nás, že očekáváme slavné zjevení se Pána a Spasitele Ježíše Krista, který promění naše ničemná těla, aby měla podobu Jeho slavného těla? Obávám se, že těmto věcem tak nevěříme, a tak si je neuvědomujeme, jak bychom měli. Ti, kdož věří těmto důležitým pravdám, které vyznáváme, měli by podle své víry také jednat. Příliš se dbá na radovánky a věci, které poutají pozornost světa; myšlenky se často zabývají oděvem a náš jazyk velmi často mluví lehkovážně a povrchně. To vše činí naše vyznáni lživým, protože to dokazuje, že naše občanství není dosud v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele Pána Ježíše Krista.

Andělé nás střeží a bdí nad námi a my je tak často zarmucujeme tím, že se oddáváme neužitečným zábavám, žertům i hrám a upadáme do bezstarostného a lhostejného stavu. I když se někdy namáháme, abychom dosáhli vítězství, nedosahujeme jej a upadáme zpět do nedbalého a lhostejného stavu a pak nejsme schopni přemoci pokušení a odporovat nepříteli. Pak naše víra, která je dražší než zlato, neobstojí ve zkoušce. Netrpíme pro Ježíše Krista a nechlubíme se souženími.

Projevuje se velký nedostatek křesťanské statečnosti a [112] stálosti sloužit Bohu ze zásady. Neměli bychom se snažit líbit se sami sobě, ale měli bychom ve všem, co konáme a mluvíme, uctívat a oslavovat Boha a dbát na Jeho čest. Vtiskneme-li si do srdce následující důležitá slova a uchováme-li je v paměti, neupadneme tak často do pokušení a naše slova budou nemnohá a dobře volena: "On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše, kázeň pokoje našeho na něj vložena a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno." "Ale pravím vám, že z každého slova prázdného, kteréž mluviti budou lidé, vydají počet v den soudný." "Ty, Hospodine, spatřuješ mne."

Nemůžeme myslet na tato důležitá slova a pamatovat na utrpení Kristova za ubohé hříšníky, aby oni mohli dosáhnout odpuštění a vykoupení skrze Jeho drahou krev, aniž bychom cítili svatou zdrženlivost a opravdové přání trpět pro Toho, který tolik snášel a trpěl pro nás! Budeme-li přemýšlet nad těmito věcmi, pokoří se naše povýšené "já" a na jeho místo přijde dětská prostota, která může snášet výčitky jiných, aniž by byla hned rozčílena; pak nás nebude moci ovládnout sobecký duch.

[59] EW Radost opravdového křesťana a jeho útěcha musí být a bude v nebesích. Touha duše těch, kteří okusili moc budoucího světa a nebeské radosti nebude uspokojena věcmi tohoto světa. Ve volných chvílích najdou vždy, co by měli dělat. Jejich duše touží po Bohu. Kde je jejich poklad, tam bude i jejich srdce; budou vychutnávat sladké obecenství s Bohem, kterého milují a jemuž slouží. Budou s rozkoší o svém pokladu přemýšlet - totiž o

Svatém Městě, o nové zemi, o svém věčném domově. Tím, že budou přemýšlet o takových věcech, které jsou vznešené, čisté a svaté, nebe jim bude blíže a budou pociťovat moc Ducha svatého; [113] to je vzdálí ještě více od světa a způsobí, že jejich útěcha a hlavní radost bude v nebeských věcech, v jejich líbezném domově. Přitažlivá síla Boha a nebes bude tak silná, že nic nemůže jejich myšlenky odvést od jejich velikého cíle: zajišťování svého spasení a uctívání a oslavování Boha.

Přemýšlím-li nad tím, co bylo vykonáno, abychom byli udrženi na pravé cestě, musím zvolat: Ó, jakou lásku, jakou podivuhodnou lásku měl Syn Boží k nám, ubohým hříšníkům! Máme být lhostejní a bezstarostní, když bylo pro naši záchranu vykonáno tolik, kolik jen bylo možné? Celá nebesa se o nás zajímají. Měli bychom být činní a bdělí, abychom našeho velikého a vznešeného Pána uctili a oslavili. Naše srdce by měla oplývat láskou a vděčností k Tomu, který nám prokázal tolik lásky a milosrdenství. Měli bychom Jej uctívat svým životem a svatým a čistým obcováním dokázat, že jsme zrozeni shůry a že tento svět není naším domovem a zde jsme jen jako hosté a příchozí, kteří putují do lepší země.

Mnozí, kteří vyznávají jméno Kristovo a čekají na Jeho brzký příchod, nevědí, co je to trpět pro Ježíše. Jejich srdce nejsou tak poddána milosti a vlastní "já" není umrtveno, jak je to často vidět. Avšak v téže době takoví vypravují, že mají pokušení a zkoušky, ale hlavní příčinou jejich zkoušek je jejich nepoddajné srdce, které způsobuje, že jejich "já" je natolik citlivé, že se mu často cesta kříží. Kdyby si tito lidé uvědomili, co to znamená být pokorným následovníkem Kristovým a pravým křesťanem, pak by začali vážně a opravdově pracovat. Nejprve by zemřeli svému "já", pak by trvali na modlitbách a přemáhali všechny náruživosti svého srdce. Milí bratři a sestry! Vzdejte se veškeré své sebedůvěry a soběstačnosti a následujte pokorný Příklad. Pamatujte stále na Ježíše, On je váš vzor, a jděte v Jeho šlépějích. Dívejte se na Ježíše, původce a dokonavatele vaší víry, který trpěl na kříži a nedbal na pohanění; snášel všechen odpor hříšníků. On se stal pro naše hříchy Beránkem tichým, zabitým, jsa raněn, potřen, trestán a umučen.

Rádi snášejme pro Ježíše nějaké utrpení, každý den křižujme své tělo a buďme již zde účastníky Kristova utrpení, abychom s Ním měli podíl na slávě, velebnosti a nesmrtelnosti a byli korunováni věčným životem.

* Z časopisu Reviewr and Herald 17.2.1853

Kapitola 25. Věrnost při společném shromáždění

Pán mi ukázal, že ti, kteří zachovávají sobotu, mají mít velký zájem o shromáždění a snažit se, udělat je pokud možno nejzajímavější. V tomto směru je zapotřebí projevit mnohem více zájmu a činorodosti. Všichni by měli o Pánu něco říci a udělají-li to, budou mít požehnání. Kniha pamětná bude psána o těch, kteří neopouštějí společná shromáždění, ale často se vespolek napomínají. Ostatky musejí zvítězit skrze krev Beránkovu a skrze slova svědectví svého. Někteří očekávají, že zvítězí jen skrze krev Beránkovu, aniž by vyvíjeli zvláštní úsilí. Viděla jsem, že Bůh ze své velké lásky nám dal schopnost řeči. Dal nám jazyk a my jsme odpovědní za jeho používání. Oslavujme proto Boha svými ústy, zvelebujme pravdu a Jeho nekonečné milosrdenství, abychom zvítězili skrze slovo svědectví svého a skrze krev Beránka.

Nemáme se shromažďovat, abychom pak zůstali němí. Pán pamatuje na ty, kteří se shromažďují, aby mluvili o jeho cti a slávě a vypravovali Jeho moc. Na takových věřících spočine požehnání Boží a oni budou občerstveni. Kdyby všichni byli tak čilí, jak by měli být, nebylo by třeba napomínání ani připomínání, že modlitby jsou dlouhé. Drahocenný čas by neuplynul naprázdno, ale byl by vyplněn krátkými svědectvími a modlitbami. Proste, věřte a vezmete. Pán je příliš často posmíván, příliš často jsou odříkávány modlitby, které nejsou modlitbami, a zaznívá příliš mnoho bezcenných, nic neříkajících proseb, které unavují anděly a zneuctívají Boha. Nejdříve bychom měli poznat svůj nedostatek a potom Boha prosit o to, co potřebujeme a věřit, že nám to dá hned, když se ještě modlíme. Tak bude naše víra vzrůstat a všichni tím budou vzděláni. Slabí budou posíleni a malomyslní pohlédnou vzhůru a uvěří, že Bůh odplatí všem, kteří jej pilně hledají.

Někteří se ve shromáždění drží zpátky, protože nemají nic, co by řekli nového a jestliže mluví, musí opakovat totéž. Viděla jsem však, že pravou příčinou jejich zamlklosti je pýcha. Bůh i andělé byli přítomni, když svatí vydávali svědectví a měli zalíbení v tom, když byli oslavováni opakovaným svědectvím, Pán miluje prostotu a pokoru, a nelibí se Mu, a andělé jsou rovněž zarmouceni, když dědicové Boží a spoludědicové Kristovi nechají ve svých shromážděních drahocenný čas neužitečně uplynout.

Kdyby bratři a sestry byli na tom místě, kde mají být, nepřišli by do rozpaků, když mají něco říci k oslavení Pána Ježíše, který byl za jejich hříchy ukřižován na Golgotě. Kdyby se více zaobírali myšlenkou o tom, jak se Bůh snížil, když obětoval svého jediného Syna za naše hříchy a přestoupení a kolik bolestí a úzkosti Pán Ježíš vytrpěl, aby hříšníka zachránil a zajistil mu odpuštění a život, ochotně by Ho chválili a velebili [116]. Nemohli by zůstat klidní, ale vděčně by mluvili o Jeho slávě a moci. A přitom by na nich spočinulo Boží požehnání. Bůh by byl oslaven, i když se budou opakovat tatáž vyprávění. Anděl mi ukázal ty, kteří dnem i nocí neustále volají: "Svatý, Svatý Pán Bůh Všemohoucí!" A řekl:

"Ačkoli je to stálé opakování, přesto je Bůh oslavován." I kdybychom vyprávěli znovu totéž, byl by Pán oslaven a bylo by to důkazem, že nezapomínáme na Jeho dobrotu a milosrdenství.

Viděla jsem, že církve podle jména padly a že v jejich středu panuje chlad a smrt. Kdyby uposlechly Slovo Boží, byly by pokornější, ale ony se povznášejí nad dílo Boží. Pro ně je příliš pokořující, když se shromažďují, opakovat totéž prosté vypravování o Boží dobrotě; hledají něco nového, něco velikého, aby se jejich slova líbila lidem, a proto je Duch Boží opouští. Jdeme-li prostou cestou podle rady Bible, budeme cítit hnutí Ducha Božího. Bude-li se těmi prostými pravdami řídit a spolehneme-li cele na Pána, bude vše v krásném souladu. Nebude nám hrozit nebezpečí, že by nás zlí andělé mohli ovlivnit. Jakmile se duše povyšují nad Ducha Božího a jdou ve vlastní síle, přestávají andělé nad nimi bdít a jsou vydány napospas satanovým útokům.

Ve Slově Božím jsou zapsány povinnosti a bude-li je lid Boží plnit, zůstane pokorný a oddělený od světa a neupadne, jako církve podle jména. Měli bychom častěji slavit obřad umývání nohou a svaté Večeře Páně. Pán Ježíš nám dal příklad a přikázal nám, abychom dělali tak, jako On. Viděla jsem, že se máme přesně řídit Jeho příkladem nakolik je to možné, avšak bratři a [117] sestry si při umýváni nohou nepočínají vždy tak rozumně, jak by měli a pak z toho vzniká zmatek. Na nových místech by se to mělo zavést moudře a opatrně, zvláště tam, kde lidé neznají tak dobře příklad a učení našeho Pána ohledně umývání nohou a kde proti tomu mají předsudky. Mnohá upřímná duše je ovlivněna dřívějšími učiteli, jimž důvěřovala a má předsudek vůči této prosté povinnosti; těm bychom měli tento předmět vhodně a v pravou dobu vysvětlit.

V Písmě nenajdeme příklad, že by bratři umývali nohy sestrám, ale najdeme tam příklad, kdy sestry umývaly noohy bratřím. Marie umývala svými slzami nohy Pána Ježíše a vytírala je svými vlasy. (viz také 1Tm 5:10) Viděla jsem, že Pán dovolil sestrám, aby umývaly nohy bratřím a že to je ve shodě s církevním řádem. Všichni by měli jednat rozumně, aby z umývání nohou nevznikl fádní obřad.

I svatý pozdrav, o kterém apoštol Pavel píše v evangeliu Ježíše Krista, by měl být poznán ve správném světle. Je to svatý polibek. Je to znamení společenství mezi křesťanskými přáteli, když se loučí, anebo když se po několika týdnech či měsících odloučení znovu shledávají. V 1.ep. k Tesalonicenským 5:26 Pavel praví: "Pozdravte všech bratří políbením svatým." V kapitole praví: "Všeliké zlé tvárnosti se varujte." Je-li svaté políbení dáno ve vhodný čas a na vhodném místě, nemůže být zlou tvárností.

Viděla jsem, že silná ruka nepřítele je namířena proti dílu Božímu a že je třeba využít pomoci a síly všech, kteří milují věc pravdy. Měl by být proto projevován veliký zájem o ty, kteří obhajují pravdu, aby jim byly podpírány ruce, aby mohli ustavičnou bděloství

odrážet nepřítele. Všichni by měli být v díle spojeni jako jeden muž. Veškerá energie duše by měla být probuzena, protože co má být vykonáno, musí být vykonáno rychle.

Potom jsem viděla třetího anděla. Můj doprovázející anděl řekl: "Jeho dílo je hrozné. Jeho posláni je strašlivé. Je to anděl, který odděluje pšenici od koukolu a pšenici svazuje a zapečeťuje pro nebeskou obilnici. Tyto věci by měly zaměstnávat celou naši mysl a veškerou pozornost."

Kapitola 26. Nezkušeným

Viděla jsem, že někteří nechápou správně důležitost pravdy a její působení a jednají na základě chvilkového hnutí mysli nebo vzrušení. Následují své pocity a nedbají na církevní řád. Zdá se, že se domnívají, že náboženství spočívá hlavně v dělání hluku. Někteří sotva přijali trojandělské poselství a už chtějí napomínat a učit ty, kteří jsou léta v pravdě utvrzeni, kteří pro ni trpěli a pocítili její posvěcující vliv. Ti, kteří se pod vlivem nepřítele takto nadýmají, měli by poznat posvěcující vliv pravdy a uvědomit si, že ona je nalezla, když byli "bídní, mizerní, chudí, slepí i nazí." Když je pravda začne očišťovat a odplaví strusku - což se určitě stane, jestliže byla pravda přijata s láskou - pak ti, na nichž bylo vykonáno toto veliké dílo, se nebudou domnívat, že jsou bohatí, a že ničeho nepotřebují.

Ti, kdo vyznávají pravdu a myslí si, že už ji celou znají, sotva že se naučili jedné zásadě pravdy, a kteří se rychle chtějí stát učiteli a kárat ty, kteří již několik let pevně stojí v pravdě, jasně dokazují, že pravdu nepochopili a neznají její vliv. Kdyby poznali její posvěcující moc, přinášeli by tiché ovoce spravedlnosti a pokořili by se pod její sladké a mocné působení. Přinášeli by ovoce ke slávě Boží a poznali by, co pravda pro ně učinila a vážili by si druhých více, než sami sebe.

Viděla jsem, že ostatky nejsou připraveny na to, co přijde na tuto zemi. Zdá se, jakoby většina těch, kteří vyznávají, že věří, že máme poslední poselství milosti, byla otupělá a apatická. Můj provázející mne anděl zvolal hrozivě slavnostním hlasem: "Připravte se, připravte se, připravte se! neboť brzo přijde krutý Boží hněv. Jeho zuřivost bude vylita nesmíšená s milostí, a vy nejste dosud připraveni. Roztrhněte svá srdce a ne roucha. Pro ostatky musí být vykonáno veliké dílo. Mnozí z nich se zdržují malými obtížemi." Anděl pravil: "Celé legie zlých andělů jsou kolem vás a snaží se vás obestřít hroznou temnotou, aby vás polapili. Příliš snadno se necháváte odvrátit od díla přípravy a od nejdůležitějších pravd pro tyto poslední dny. Zabýváte se malými obtížemi a rozvádíte dopodrobna nepatrné problémy, jen abyste tu či onu stranu uspokojili."

Nejsou-li obě zainteresované strany podmaněny Boží milostí, stráví se takovými rozhovory celé hodiny a ztratí se tím nejen čas, ale zdržují se tím služebníci Boží, kteří jsou nuceni to vyslechnout. Kdyby bylo odloženo sobectví a pýcha, dala by se většina obtíží odstranit během pěti minut. Tím, že se tolik času věnuje sebeospravedlňování, jsou andělé zarmucováni a Bůh to nelibě nese. Viděla jsem, že Bůh se nesklání a nechce poslouchat dlouhá ospravedlňování a že to také nežádá od svých služebníků. Mrhají tím drahocenným časem, který měl být stráven poukazováním [120] přestupníkům na jejich bludy a vytrhováním duší z ohně.

Viděla jsem, že lid Boží stojí na začarované půdě a že někteří takřka ztratili pojem o krátkosti času a ceně lidské duše. Mezi světitele soboty se vloudila pýcha - pýcha oděvu a

zevnějšku. Anděl pravil: "Světitelé soboty musí zemřít svému "já", musí zemřít pýše a touze po uznání."

Pravda, spasitelná pravda musí být dána hladovějícímu lidu, který je v temnotě. Viděla jsem, že mnozí prosili Boha, aby je pokořil; kdyby však měl jejich prosby vyslyšet, stalo by se tak podle spravedlnosti hroznými věcmi. Jejich povinností bylo, aby se sami pokořili. Viděla jsem, že když je dovoleno, aby se rozšířilo sebepovyšování, budou duše svedeny na scestí, a nebude-li toto zlo přemoženo, způsobí to jejich záhubu. Začne-li se někdo vyvyšovat a myslí si, že něco dokáže, vzdaluje se od něho Duch Boží a on jde ve vlastní síle tak dlouho, až je zničen. Viděla jsem, že svatý, stojí-li si správně, může pohnout ramenem Božím; naopak veliký zástup, jestliže nejedná správně, je slabý a ničeho nedosáhne.

Mnozí mají nepoddajné, hrdé srdce a víc myslí na své malé bolesti a potíže, než na duše hříšníků. Kdyby měli na zřeteli slávu Boží, mysleli by na hynoucí duše kolem sebe; byli by si vědomi jejich nebezpečné situace a vyzbrojili by se mocí a vírou v Boha. Podpírali by ruce Božích služebníků, aby zmužile a s láskou zvěstovali pravdu a varovali by duše, aby ji přijali dříve, než zmlkne sladký hlas milosti. Anděl pravil: "Ti, kteří vyznávají Jeho jméno, nejsou ještě připraveni." Viděla jsem, že posledních sedm ran dopadne na nechráněné hlavy bezbožníků a pak ti, kteří jim stáli v cestě, uslyší trpké výčitky hříšníků a jejich srdce zemdlí.

Anděl pravil: "Zdržovali jste se maličkostmi - zabývali jste se malými potížemi a to způsobilo, že hříšníci jdou na zahynutí." Bůh je ochoten působit pro nás v našich shromážděních a je to Jeho radostí tak činit. Satan však praví: "Já budu dílu překážet." Jeho pomocníci odpovídají: "Amen." Ti, kteří vyznávají pravdu, zabývají se svými nepatrnými těžkostmi a nesnázemi, které jim satan zveličuje. Tak je mařen čas, který již nelze přivolat zpět. Nepřátelé pravdy vidí naši slabost, Bůh je zarmoucen a Kristus raněn. Satan dosáhl svého cíle, jeho plán se mu podařil a on triumfuje.

Kapitola 27. Sebezapření

Viděla jsem nebezpečí pro svaté v tom, že dělají příliš velké přípravy na konference; a že někteří byli přetíženi přílišnou službou, a že musíme zapírat svoji chuť. Pro mnohé spočívá nebezpečí v tom, že chodí na shromáždění kvůli chlebu a rybám. Viděla jsem, že všichni, kteří holdují požívání nečistého tabáku, měli by jej odložit a své prostředky vložit do něčeho lepšího. Ti, kteří se sami zřeknou nějakého požitku a peníze, které dříve věnovali na uspokojení svých chutí, darují do pokladnice Boží, přinášejí oběť. Takové dary Bůh zaznamenává jako dva šarty vdovy. Darovaná částka může být malá, ale kdyby to tak udělali všichni, bylo by to v pokladně znát. Kdyby se všichni snažili být šetrní v odívání a odřekli si věci, které nejsou nezbytně nutné a odložili zbytečné a škodlivé věci, jako [122] kávu, čaj a jiné, a věnovali tyto částky na dílo, měli by větší požehnání již zde a odměnu v nebesích. Mnozí se domnívají, že když jim Pán dal prostředky, mohou si dopřát víc než potřebují, že mohou bohatě jíst a oblékat se, a že to není žádná cnost zapírat se, když mají hojnost. Takoví lidé nepřinášejí oběti. Kdyby žili trošku prostěji, pomáhali dílu Božímu a šířili pravdu, byla by to z jejich strany oběť; a když bude Bůh odplácet každému podle jeho skutků, pamatoval by i na ně.

Kapitola 28. Neuctivost

Viděla jsem, že svaté Boží jméno by se mělo vyslovovat s posvátnou bázní a úctou. Někteří spojuji slova Všemohoucí a Bůh a užívají je v modlitbě nepozorně, bezmyšlenkovitě, což není Bohu milé. Tito lidé nemají správnou představu o Bohu a Jeho pravdě, jinak by nemohli mluvit tak neuctivě o velkém a vznešeném [65 EW] Bohu, který je bude brzy soudit v nejposlednější den. Anděl pravil: "Nespojujte tato slova, protože je hrozné jméno Jeho." Ti, kdož si uvědomují Boží velikost a vznešenost, budou Jeho jméno vyslovovat se svatou uctivostí. On přebývá ve světle nepřístupném, a nikdo z lidí jej nemůže vidět a zůstat naživu. Viděla jsem, že má-li církev vzkvétat, musí členové tyto věci pochopit a napravit. [123]

Kapitola 29. Nepraví pastýři

Viděla jsem, že nepraví pastýři byli opilí, ale ne vínem; vrávorali, ale ne po silném nápoji. Pravda Boží je pro ně zapečetěna, nemohou ji číst. Když se jich například někdo ptá, je-li sedmý den pravou biblickou sobotou nebo není, uchylují se k bajkám. Viděla jsem, že tito proroci se podobali liškám na poušti. Nepostavili se do mezer a nestali se ohradou, aby lid Boží mohl obstát v boji v den Páně. Jakmile je mysl mnohých pohnuta a oni se začnou nepravých pastýřů ptát na pravdu, snaží se tito pastýři co nejlépe a nejpohodlněji dosáhnout svého cíle a utišit jejich dotazy - i za cenu toho, že změní svůj vlastní postoj. Mnozí z těchto pastýřů obdrželi světlo; nechtěli je však uznat a nesčetněkrát změnili svůj názor, aby se vyhnuli pravdě a závěrům, k nimž by museli dojít, kdyby setrvali na svých dřívějších názorech. Moc pravdy vytrhala jejich základy, avšak místo, aby ji následovali, položili si základ jiný, protože nebyli spokojeni sami se sebou.

Viděla jsem, že mnozí pastýři zapřeli dřívější učení Boží, popřeli a zavrhli vznešenou pravdu, kterou kdysi horlivě zvěstovali a nechali se zahalit mesmerismem a různými jinými bludy. Viděla jsem, že byli opilí svými bludy a vedli své stádce na smrt. Mnozí odpůrci Boží pravdy spřádají v noci ničemné plány a ve dne pak tyto své bezbožné plány provádějí; chtějí zničit pravdu a získat lid pro něco nového, čím by jej zaujali, [124] a odvrátit jeho pozornost od vzácné a důležité pravdy.

Viděla jsem, že duchovní, kteří své stádce vedou na smrt, budou brzy ve svém hrozném běhu zaraženi. Rány Boží přijdou a tito falešní proroci nebudou trápeni pouze jednou nebo dvěma ranami. V tu dobu bude vztažena Boží ruka v hněvu a v spravedlnosti, a nebude odňata dříve, dokud Bůh plně nevykoná svůj záměr a ti úplatní duchovní se budou sklánět k nohám svatých a poznají, že Bůh je miloval, protože byli věrni pravdě a ostříhali přikázání Boží, dokud nebudou všichni bezbožní ze země vyhlazeni.

Různé strany těch, kteří vyznávají adventní učení, mají všechny trochu pravdy, ale všechny tyto pravdy dal Bůh svým EW 66 dítkám, které se připravují na den Boží. On jim také dal pravdu, kterou žádná z těchto stran nezná a ani jí nerozumí. Věci, které jsou jim zapečetěny, Pán otevřel těm, kteří je chtějí vidět a jsou ochotni jim porozumět. Chce-li Pán dát nové světlo, dá svým milým a vyvoleným jeho pochopení, aniž by potřebovali nějaké osvícení od těch, kteří jsou v temnotě a bludu.

Bylo mi ukázáno, že je nutné, aby ti, kteří věří, že mají poslední poselství milosti, byli odděleni od těch, kteří každý den přijímají nové bludy. Viděla jsem, že mladí ani staří by neměli navštěvovat jejich shromáždění, neboť není správné je tímto způsobem povzbuzovat, když učí blud, který je smrtícím jedem pro duše a vyučují zásadám, které nejsou nic jiného, než lidská ustanovení. Vliv takových shromáždění není dobrý. Jestliže nás Bůh vysvobodil z takové temnoty a bludu, měli bychom si [125] vysoce vážit této

svobody a radovat se z pravdy. Pánu se nelíbí, když jdeme dobrovolně naslouchat bludu, a nejsme povinni tam jít, neboť pokud nás sám nepošle do takových shromáždění, nebude nás tam chránit. Andělé přestanou o nás bedlivě pečovat a budeme vydáni útokům nepřítele, abychom jeho moci a silou zlých andělů byli zeslabeni a zatemněni. Pak bude světlo kolem nás nakaženo temnotou.

Viděla jsem, že nemáme času nazbyt, abychom poslouchali bajky. Naše mysl nemá být odvrácena takovými věcmi, ale má se zabývat přítomnou pravdou. Měli bychom se snažit dosáhnout moudrost, abychom mohli lépe poznat své postavení a abychom byli schopni v tichosti vysvětlit z Písma důvody naší naděje. Je-li mysl naplněna nepravým učením a nebezpečnými bludy, pak se nemůže zabývat pravdou, která má připravit dům izraelský, aby mohl obstát v den Hospodinův.

Kapitola 30. Boží dar člověku

Byla mi ukázána Boží veliká láska a Jeho blahosklonnost, která se projevila tím, že dal svého Syna, aby skrze Jeho smrt mohl člověk získat odpuštění a život. Viděla jsem Adama a Evu, kterým se dostalo přednosti dívat se na krásu a nádheru zahrady Eden a kterým bylo dovoleno jíst ze všech stromů, vyjma jednoho. Ale had svedl Evu, ona svedla svého muže a oba jedli ze zakázaného stromu. Přestoupili Boží přikázání a stali se hříšníky. Tato zpráva se roznesla po celém nebi a všichni andělé přestali hrát na harfy. Andělé byli zarmouceni a báli se, aby Adam a Eva nejedli znovu ovoce stromu života a tak by se stali ne [126] smrtelnými hříšníky. Bůh však řekl, že přestupníky vyžene ze zahrady a cestu ke stromu života nechá střežit cherubínem s plamenným mečem, aby se člověk nemohl k němu přiblížit a jíst ovoce, které zajišťuje nesmrtelnost.

Nebesa byla naplněna zármutkem, když všichni poznali, že člověk je ztracen a že svět stvořený Bohem bude naplněn smrtelnými bytostmi, odsouzenými k bídě, nemoci a smrti, pro něž nebyla možnost záchrany. Celá Adamova rodina musí zemřít! Potom jsem viděla laskavého Ježíše, v Jehož tváři bylo vidět soucit a žal. Hned nato jsem viděla, jak se blíží k nevýslovnému světlu, které obklopovalo Otce. Anděl, který mne doprovázel, mi řekl: "Má se svým Otcem důvěrný rozhovor." Mezitím, co Ježíš hovořil se svým Otcem, andělé velmi zbystřili svou pozornost. Třikrát Jej pohltilo světlo, které obklopovalo Otce a když potřetí přišel od Otce, mohli jsme vidět Jeho osobu. Vypadal klidně, prostý vší zmatenosti a starosti a zářil laskavostí, kterou slovy nelze vyjádřit. Potom zástupům andělů oznámil, že se našla cesta k záchraně padlého člověka; že o této záležitosti hovořil se svým Otcem, dostal svolení, aby obětoval svůj život jako výkupné za lidské pokolení, aby nesl jejich hříchy a vzal na sebe rozsudek smrti. Tím byla otevřena cesta, aby díky zásluhám Jeho krve mohli získat odpuštění dřívějších přestoupení a aby se skrze poslušnost mohli vrátit do zahrady, z níž byli vyhnáni. Potom budou mít opět přístup ke slavnému, nesmrtelnost poskytujícímu ovoci stromu života, na něž nyní ztratili všechna práva.

Nevýslovná radost naplnila nebesa a nebeský sbor začal pět písně chvály a zbožňování. Dotkli se svých harf a zpívali vyšším hlasem než předtím o veliké Boží milosti a ponížení se, [127] že dal na smrt svého drahého milovaného Syna za odbojné pokolení. Potom vzdali čest a chválu za Ježíšovo sebezapření a Jeho oběť, protože byl ochoten opustit lůno svého Otce a zvolil si život utrpení, trýzně a potupné smrti, aby mohl dát život jiným.

Anděl řekl: "Myslíš, že Otec vydal svého drahého milovaného Syna bez boje? Ne, ne" I Bůh nebes zápasil sám se sebou, má-li nechat zahynout viníka, anebo dovolit, aby za něj zemřel Jeho milovaný Syn. Andělé měli takový zájem o spasení člověka, že by se mezi nimi našli takoví, kteří by za ztraceného člověka obětovali svou slávu i svůj život. "Taková oběť by však nebyla nic platná", řekl mi anděl, který mne doprovázel. Přestoupení bylo tak veliké, že život anděla by nestačil na splacení dluhu. Pouze smrt a přímluva Syna Božího

mohly splatit dluh a spasit ztraceného člověka z beznadějného žalu a bídy. I andělům bylo svěřeno dílo. Měli z nebeské slávy přinášet posilující balzám a potěšovat Syna Božího v Jeho strastiplném životě. Byli Ježíšovými pomocníky. Jejich úlohou také bylo trvale bdít nad těmi, kteří se poddávají této milosti a chránit je před zlými anděly a před temnotou, kterou satan kolem nich stále rozšiřuje. Viděla jsem, že Bůh nemohl změnit svůj zákon, aby zachránil ztraceného, hynoucího člověka, proto dovolil, aby Jeho milovaný Syn zemřel za přestoupení člověka. **EW 68**

Kapitola 31. Duchovní dary

Dar proroctví se projevoval v církvi již ve starých židovských dobách. I když se pro porušený stav církve během několika posledních staletí před Kristem ztratil, ke konci dějin vyvoleného národa se znovu objevil jako předzvěst Mesiáše. Zachariáš, otec Jana Křtitele, "naplněn jsa Duchem svatým, prorokoval". Spravedlivý a zbožný Simeon, který "očekával potěšení Izraele," byl Duchem svatým puzen; aby přišel do chrámu a prorokoval o Pánu Ježíši jako o "světle k zjevení národům a slávě lidu svého Izraelského." Prorokyně Anna "o něm mluvila všechněm, kteří čekali vykoupení v Jeruzalémě." A nebylo většího proroka nad Jana Křtitele, kterého Bůh vyvolil, aby lidu Izraelskému zvěstoval "Beránka Božího, který snímá hříchy světa."

Křesťanské údobí začíná vylitím Ducha svatého, které způsobilo, že mezi věřícími se projevovaly různé duchovní dary. Tyto dary byly tak hojné, že Pavel mohl korintskému sboru napsat: "Jednomu pak každému dáno bývá zjevení Ducha k užitku." Zde se jedná o každého člověka, který je členem církve a ne o každého člověka ve světě, jak se někteří domnívali. Od doby velkého odpadnutí se tyto dary projevovaly jen ojediněle, což je snad důvodem, proč ti, kteří se hlásí ke křesťanství, všeobecně věří, že tyto dary byly omezeny pouze na období apoštolské církve. Není to však následek bludu a nevěry církve, že tyto dary ustaly? Kdyby se lid Boží navrátil k původní víře a původním zvyklostem, což určitě nastane, když budeme hlásat přikázání Boží a víru Ježíšovu, nepřinesl by "pozdní déšť" znovu tyto dary?

Měli bychom to očekávat. I když ve starozákonní době nastal úpadek, toto období bylo započato i ukončeno zvláštním [134] zjevením Ducha Božího. Bylo by nerozumné, kdybychom se domnívali, že období křesťanství, které bylo zahájeno tak slavně, bude ukončeno tak žalostně. Jeho světlo je ve srovnání s židovským obdobím ve stejném poměru, jako světlo slunce k slabým paprskům, které se odrážejí od měsíce. Když bylo nutné, aby Duch vykonal tak velké dílo pro přípravu lidu na Kristův první příchod, o co větší dílo musí být vykonáno před druhým příchodem? Vždyť tyto poslední dny jsou nebezpečnější, než kdykoli dříve, a falešní proroci budou mít moc vykonávat velká znamení a zázraky, takže by svedli, kdyby to bylo možné, i vyvolené. Avšak Písmo praví:

"A řekl jim: Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření. Kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří, bude zatracen. Znamení pak ti, kteří uvěří, tato míti budou: Ve jménu mém ďábly budou vymítati, jazyky novými mluviti, hady bráti, a jestliže by co jedovatého pili, nikoli jim to neuškodí; na nemocné ruce vzkládati budou a dobře se míti budou." Marek 16:15-18

Cambellův překlad říká: "Věřící budou mít tuto zázračnou moc." Dary nebyly omezeny pouze na apoštoly, ale byly dány všem věřícím. Kdo je bude mít? Ti, kdo věří. Jak dlouho?

Zde neexistuje omezení; Boží zaslíbení je spjato s velkým příkazem k zvěstování evangelia a sahá až k poslednímu věřícímu.

Často se namítá, že tato pomoc byla zaslíbena pouze apoštolům a těm, kteří uvěří skrze jejich kázání; že apoštolé splnili tento rozkaz, začali mocně hlásat evangelium a že s tímto pokolením dary ustaly. Avšak podívejme se, zda tento velký příkaz přestal platit společně s koncem jejich pokolení. "Pro tož [135] jdouce, učte všecky národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávati všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem pro všecky dny, až do skonání světa." Matouš 28:19-20

Skutečnost, že kázání evangelia podle tohoto příkazu nebylo ukončeno v prvotní církvi, dokazuje zaslíbení: "A aj, já s vámi jsem po všecky dny, až do skonání světa." On neřekl: Apoštolé, já jsem s vámi všude, až do končin světa, ale řekl: Já s vámi jsem vždycky, po všecky dny, až do skonání světa. Tím se zde nemíní židovské období, protože to skončilo Kristovým ukřižováním. Z toho tedy usuzuji, že kázání a víra prvotního evangelia budou vždy podporovány toutéž duchovní pomocí. Rozkaz daný apoštolům se vztahuje na celé křesťanské období. Z toto vyplývá, že dary se ztratily kvůli odpadnutí, a že mohou být získány návratem k prvotní víře a k původním zvyklostem.

V 1. ep. ke Korintským 12:28 jsme informováni, že Bůh dal církvi určité duchovní dary. Jelikož v Písmě svatém není verš, který by nám dokazoval, že tyto dary byly odňaty, musíme z toho usuzovat, že mají v církvi existovat i nadále. Kde je důkaz, že byly odstraněny? V téže kapitole, kde je zrušena židovská sobota a ustanovena křesťanská sobota, jsou popsány i [EW 70] skutky tajemství nepravosti a člověka hříchu. Avšak odpůrci pravdy uvádějí jako biblický důkaz následující: "Láska nikdy neustane, ješto buď že proroctví jsou, ta přestanou, buď jazykové, ti utichnou, buď učení, to v nic přijde. Z částky zajisté poznáváme a z částky prorokujeme. Ale jakž by přišlo dokonalé, tehdy to, co jest z částky, vyhlazeno bude. Dokud jsem byl dítě [136], mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem muž, opustil jsem dětinské věci. Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdáž tváří v tvář. Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i známostí obdařen budu. Nyní pak zůstává víra, naděje, láska; to tré, ale největší z nich jesti láska." 1.Kor 13:8-13

Tento text hovoří o ukončení darů a také o víře a naději. Avšak kdy budou ukončeny? Dosud nenastala ta doba,kdy... naděje se stane radostnou skutečnost, víra ve vidění, a modlitba v chválení."

Duchovní dary budou ukončeny, když přijde dokonalost, když již nebudeme vidět jako v temném zrcadle, nýbrž tváří v tvář. Ten dokonalý den, kdy spravedliví se stanou dokonalými a poznají vše, jak to vypadá ve skutečnosti, je ještě v budoucnosti. Je pravdou, že když člověk hříchu dospěl v muže, odložil "dětinské věci", jako jsou proroctví, jazyky, poznání, víra, naděje a láska prvotních křesťanů. Ale v těchto verších není ani zmínka o

tom, že by Bůh chtěl církvi odejmout dary, které jim dal, dokud se nenaplní jejich naděje a víra, dokud neobyčejná sláva nesmrtelnosti nezastíní nejskvělejší projevy duchovní síly a známosti, které se kdy v tomto smrtelném stavu projevily.

Verš ve 2. ep. k Timoteovi 3:16, který někteří používají jako argument, v tomto případě nezasluhuje větší pozornost, než obyčejná okrajová poznámka. Jestliže Pavel hovoří, že Písmo slouží k tomu, aby se Boží člověk stal dokonalým, důkladně připraveným k jakémukoli dobrému skutku, má tím snad na mysli, že již nemá být napsáno nic inspirovaného? Proč tedy ve své době k Písmu ještě něco přidal? Proč neodložil pero, jakmile napsal tuto větu? A proč ještě o třicet let později psal Jan knihu [137] Zjevení?... Tato kniha obsahuje jiný verš, který se uvádí jako důkaz zániku duchovních darů:

"Osvědčuji pak každému, kdož by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, žeť jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této. A jestliže by kdo ujal ze slov knihy proroctví tohoto, odejmeť Bůh díl jeho z knihy života a z města svatého a z těch věcí, které jsou napsány v knize této." Zjevení Jana 22:18-19

Tyto verše se pokládají za důkaz skutečnosti, že Bůh, který kdysi častokrát a různými způsoby hovořil k otcům skrze proroky, a ve dnech hlásání evangelia skrze Ježíše a své apoštoly, údajně slavnostně zaslíbil, že tímto způsobem nebude už nikdy nic oznamovat. Podle tohoto tvrzení musí být všechna proroctví pozdějšího data falešná. Tito dotyční tvrdí, že to byla poslední inspirovaná kanonická kniha. Je-li tomu tak, proč ještě psal Jan v Efezu po návratu z ostrovu Patmos své evangelium?

[71 EW] Přidal tím něco ke slovům prorocké knihy, kterou napsal na ostrově Patmos? Tyto verše nedosvědčují, že výstraha proti přidávání nebo krácení se vztahuje na celou Bibli, jak ji známe nyní. Týká se pouze této zvláštní knihy Zjevení, kterou napsal apoštol. A přece nemá žádný člověk právo, aby něco přidal nebo ubral z kterékoli jiné knihy napsané pod vlivem Boží inspirace. Přidal snad Jan něco ke knize Danielova proroctví tím, že napsal knihu Zjevení? Vůbec ne. Prorok nemá žádné právo k tomu, aby měnil Slovo Boží. Ale Janova vidění potvrzují vidění Danielova a dodávají ještě více světla o předmětech, které jsou tam uvedeny. Z toho vyplývá, že Pán se nezavazuje k trvalému mlčení, avšak může k nám stále svobodně mluvit. Kéž by řečí našeho srdce bylo vždy následující: "Mluv, Pane, skrze koho chceš, Tvůj služebník slyší!"

Tak úplně selže každý pokus dokázat z Písma, že duchovní [138] dary pominuly, dokud nad církvi nemají nadvládu brány pekla, dokud Bůh má na zemi lid, můžeme ve spojení s třetím andělským poselstvím očekávat rozvoj těchto darů. Toto poselství přivede církev k apoštolskému základu a opravdu ji udělá světlem světa a ne tmou.

Dále jsme předem varováni, že v posledních dnech povstanou falešní proroci, a Bible nám poskytuje zkušební kámen, kterým můžeme vyzkoušet jejich učení a rozeznat pravé od falešného. Tímto velikým zkušebním kamenem je Boží zákon, pomocí něhož máme

zkoumat proroctví a mravní charakter proroků. Kdyby nyní v posledních dnech už nemělo být žádné pravé proroctví, jak mnohem snadnější by bylo, kdyby to bylo oznámeno, a tím by se zabránilo všem příležitostem k podvodu. Byl však dán zkušební kámen, kterým se má prozkoumat, co je pravé a co falešné.

V proroctví Izaiášově 8:19-20 nalézáme předpověď o prorocích dnešní doby a zákon Boží je nám dáván jako zkušební kámen: "K zákonu a svědectví! Pakli nechtějí mluvit vedle slova toho, je to proto, že v nich není žádné záře." Proč se tam říká: "Pakli nechtějí mluvit", jestliže v současné době nemají existovat pravé duchovní projevy nebo proroctví? Pán Ježíš praví: "Pilně se pak varujte falešných proroků... Po ovocích jejich poznáte je." Matouš 7:15-16 Tato slova jsou součástí kázání na hoře blahoslavenství, a všichni mohou vidět, že toto kázáni se všeobecně týká církve, žijící v době hlásání evangelia. Falešné proroky poznáme podle jejich ovoce; jinými slovy, podle jejich mravní povahy. Jediným měřítkem, pomocí něhož poznáváme, zda jejich ovoce je dobré nebo špatné, je zákon Boží. Proto jsme odkazováni na zákon a svědectví. Pravý prorok bude nejen "mluvit vedle slova toho", ale rovněž podle něho i žít. Žádného, kdo takto mluví a žije, neodvažuji se odsoudit.

Charakteristickou vlastností falešných proroků byla vždy skutečnost, že měli vidění o pokoji; že rádi říkají: "Pokoj a bezpečnost", zatímco na ně rychle přichází zahynutí. Praví proroci směle vytýkají hřích a varují před přicházejícím hněvem.

Proroctví, která nejsou v souladu s jasným a rozhodným prohlášením Božího Slova, mají být zavržena. Tak náš Spasitel [73 EW] připraven, aby byl obětován, že nastává čas jeho odchodu. Sémě odpadnutí klíčilo v církvi již té době, protože Pavel již o deset let dříve ve své 2. epištole k Tesalonicenským napsal: "Neboť již tajemství nepravosti působí." Pak přišli draví vlci, kteří nešetřili stádo. Církev se proto nezdokonalovala v jednotě, o níž se hovoří v tomto textu, ale byla rozervána a rozdělena různými neshodami. Apoštol o tom věděl, proto se musel dívat do budoucnosti a věděl, že po velikém odpadnutí nastane doba, kdy ostatky Božího lidu budou shromážděny, když říká: "Až bychom se sběhli všichni v jednotu víry." Ef.4,11-13 Proto ještě ani v jejich době církvi nesloužily tyto dary.

"Ducha neuhašujte. Proroctvím nepohrdejte. Všeho zkuste, což dobrého jest, toho se držte." 1.Tes 5:19-21 V této epištole apoštol poukazuje na události, týkající se Kristova druhého příchodu. Pak píše o tom, jaký bude v té době stav v nevěřícím světě, který bude říkat: "Pokoj a bezpečnost", zatímco nastane den Páně a přijde náhle zahynutí, které je zachvátí jako zloděj v noci. Potom napomíná církev ohledně těchto věcí, aby bděla a byla střízlivá. V dalších napomenutích, která dal, jsou uvedena slova: "Ducha neuhašujte," atd. Někteří by si mohli myslet, že tyto tři verše spolu nijak nesouvisí, ale když známe souvislost celého textu, poznáváme, že patří k sobě. Ten, kdo uhašuje Ducha, pohrdá také proroctvím, které je ovocem Ducha. "Vyleji Ducha svého na všeliké tělo, i budou prorokovat synové vaši i dcery vaše." Joel 2:28 Rčení: "Všeho zkuste", se vztahuje právě na proroctví a my bychom měli duchy zkoušet měřítkem, které nám dal Bůh ve svém

Slově. V naší době se rozmáhá mnoho duchovních podvodů a falešných proroctví, a proto má tento verš bezpochyby své zvláštní uplatněni i dnes. Povšimněte si, že apoštol nemluví: "Všechno zavrhněte", ale "Všeho zkuste, což dobrého jest, toho se držte."

"I stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše; starci vaši sny mívati budou, mládenci vaši vidění vídati budou. Nýbrž i na služebníky i na služebnice v těch dnech vyleji Ducha svého, a ukáži zázraky na nebi i na zemi, krev a oheň a sloupy dýmové. Slunce obrátí se v tmu a měsíc v krev, prvé než přijde den Hospodinův veliký a hrozný. Avšak stane se, že kdož by koli vzýval jméno Hospodinovo, vysvobozen bude, neboť na hoře Sion a v Jeruzalémě bude vysvobození, jakož pověděl Hospodin, totiž v ostatcích, kteréž povolá Hospodin." Joel 2:28-32

Toto Joelovo proroctví, které mluví o vylití Ducha svatého v posledních dnech, se zcela nenaplnilo na počátku hlásání evangelia. Je to zřejmé z verše, který poukazuje na znamení na nebi i na zemi, jež měla předcházet "veliký a hrozný den Hospodinův." I když se tato znamení již vyplnila, ten veliký a hrozný den je teprve v budoucnu. Celé údobí, v němž je hlásáno evangelium, je možno nazvat poslední dobou, ale říci, že poslední dny již byly před osmnácti stoletími, by bylo absurdní. Ony sahají až ke dni Páně, kdy budou vysvobozeny ostatky lidu Božího. "Nebo na hoře Sion a v Jeruzalémě bude vysvobození, jakož pověděl Hospodin, totiž v ostatcích, kterýchž povolá Hospodin." EW 72 učil své učedníky, když jim vysvětloval události, týkající se Jeho druhého příchodu. Když se učedníci dívali na Ježíše, který před jejich zraky vystupoval na nebesa, andělé jim jasně řekli, že Ježíš přijde opět tak, jak Ho viděli odcházet do nebe. Proto Ježíš, když hovoří o práci falešných proroků v posledních dnech, říká: "Protož řeknou-li vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v skrýších, nevěřte." Všechna pravá proroctví, týkající se této události, musí dosvědčit, že Jeho příchod z nebe bude viditelný. Proč Pán Ježíš neřekl: "Nevěřte žádným proroctvím, protože v té době, nebude žít ani jeden pravý prorok?"

"A on dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty, jiné pak pastýře a učitele, pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova. Až bychom se sběhli všichni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova." Efezským 4:11-13

Z předcházejícího verše poznáváme, že když Pán Ježíš vstoupil na výsost, dal lidem dary. Mezi těmito dary jsou apoštolé, proroci, evangelisté, pastýři a učitelé. Tyto dary jsou dány ke zdokonalení svatých v jednotě a poznání. Někteří, kteří nyní vyznávají, že jsou pastýři a učitelé, věří že tyto dary 140 splnily svůj účel před osmnácti sty léty a že potom zanikly. Proč tedy tito pastýři a učitelé neodloží své tituly "pastor" a "učitel"? Jestliže úřad proroka byl omezen pouze na prvotní církev, pak je tomu tak i s evangelisty a ostatními funkcemi, protože Písmo mezi nimi nedělá rozdíl.

Přemýšlejme na chvíli o této věci. Všechny tyto dary byly uděleny pro zdokonalení svatých v jednotě, poznání i duchu. Působením těchto darů byla v církvi po určitou dobu tato jednota. "Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše." Zdá se, že přirozeným důsledkem této jednoty byla skutečnost, že "mocí velikou vydávali apoštolé svědectví o vzkříšení Pána Ježíše a milost veliká přítomna byla všechněm jim." Skutkové 4: 32-33 Jak bychom si nyní přáli, abychom žili v takových podmínkách! Ale odpadnutí svým rozdělujícím a zkázonosným vlivem porušilo krásu čisté církve a důsledkem bylo rozdělení a nepořádek. V křesťanství nikdy nebylo tolik různých názorů víry, jako nyní. Jestliže v prvotní církvi byly dary potřebné, aby se zachovala jednota, o kolik více jich potřebujeme nyní, abychom tuto jednotu znovu nastolili. A že je to úmysl Boží, aby jednota církve v poslední době byla znovu obnovena, jasně vysvítá z proroctví. Jsme ujišťování, že "strážní tvoji hlasu pozdvihnou, a spolu prokřikovati budou, neboť okem v oko uzří, že Hospodin zase přivede Sion" a že "moudří v posledních dnech tomu porozumějí." Když se to splní, mezi všemi, které Bůh považuje za moudré, nastane jednota víry, protože ti, kteří tomu opravdu správně rozumí, musí to chápat stejně. Co jiného může vytvořit tuto jednotu, než dary, které jsou právě k tomu účelu určeny?

Z tohoto uvažování vysvítá, že dokonalý stav církve, jaký je předpověděn, je ještě v budoucnu, protože tyto dary dosud [141] nesplnily svůj účel. Epištola k Efezským byla napsána v roce 64 po Kristu, asi 2 roky dříve, než Pavel napsal Timoteovi. [EW 74 143] Tyto ostatky, které žijí v době znamení a div□ů, jež oznamují veliký a hrozný den Páně, jsou nepochybně těmi ostatky ze semene ženy, o nichž se zmiňuje Zjeven 12:17 - je to poslední generace církve na zemi. "I rozhněval se drak na tu ženu a šel bojovati s ostatky ze semne jejího, kteříž ostříhají přikázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista."

Ostatky církve, hlásající evangelium, budou tyto dary mít. Bude proti nim vedena válka, protože ostříhají přikázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista. Ve Zjevení 19:10 je napsáno: "Svědectví pak Ježíšovo jesti duch proroctví." Anděl řekl: "Jsem spoluslužebník tvůj i bratří tvých, těch, kteří mají svědectví Ježíšovo. V kapitole 22:9 se hovoří v podstatě totéž: "Jsem spoluslužebník tvůj a bratří tvých proroků." Porovnáme-li oba verše, vidíme důležitost tohoto vyjádření: "Svědectví pak Ježíšovo jesti duch proroctví." Avšak Ježíšovo svědectví v sobě zahrnuje všechny dary tohoto Ducha. Pavel říká: "Děkuji Bohu svému vždycky za vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám v Kristu Ježíši, že všemi věcmi obohaceni jste v něm každým slovem i všelikým uměním, jakož svědectví Kristovo upevněno jest mezi vámi, takže nemáte žádného nedostatku v žádném daru, očekávajíce zjevení Pána našeho Jezukrista." 1.Kor 1: 4-7 V korintském sboru se projevilo Ježíšovo svědectví, a jaký byl výsledek? Neměli nedostatek v žádném daru. Nemáme i my oprávněně očekávat, že když se mezi ostatky plně projeví Ježíšovo svědectví, nebudou mít nedostatek v žádném daru, očekávajíce na příchod Pána našeho Ježíše Krista?

R. F. COTTRELL

Kapitola 32. Pád satana

Satan byl kdysi v nebesích ctihodným andělem, nejbližším po Kristu. Jeho obličej, podobně jako obličej jiných andělů, zářil vlídností a pocitem štěstí. Jeho čelo bylo vysoké a široké, což svědčilo o vysoké inteligenci. Měl dokonalou postavu, šlechetné a vznešené chování. Ale když Bůh řekl svému Synu: "Učiníme člověka k obrazu našemu, začal satan na Ježíše žárlit. Přál si, aby se ho zeptali na radu, jak učinit člověka. Když se to nestalo, byl naplněn nenávistí, žárlivostí a hněvem. Chtěl mít v nebi nejvyšší čest hned po Bohu.

Až do této doby byl v nebi úplný pořádek, soulad a dokonalá podřízenost Boží vládě. Byl to ten největší hřích vzbouřit se proti Jeho řádu a vůli. Zdálo se, že v celém nebi zavládl rozruch. Andělé byli seřazeni do skupin a každá divize měla ve svém čele vrchního velícího anděla. Satan ambiciózně usiloval o sebepovýšení a nechtěl se podrobit Ježíšové autoritě a činil narážky proti Boží vládě. Někteří andělé sympatizovali se satanovou vzpourou, ale jiní neochvějně hájili Boží slávu a moudrost a souhlasili s tím, že svěřil vládu svému Synu. Mezi anděly nastal spor. Satan a jeho stoupenci chtěli změnit Boží vládu. Přáli si prozkoumat Boží nevyzpytatelnou moudrost a zjistit, proč vyvýšil Ježíše a dal Mu takovou neomezenou moc a velení. Vzbouřili se proti autoritě Syna. Všechny nebeské zástupy byly vyzvány, aby se dostavily před Otce, aby bylo rozhodnuto o každém jednotlivém případu. Bylo stanoveno, že satan a všichni andělé, kteří se připojili k jeho vzpouře, budou z nebe vyhnáni. V nebi nastala válka. Tohoto boje se zúčastnili i andělé. Satan chtěl porazit Božího Syna i ty, kteří se podrobili Jeho vůli. Ale dobří a věrní andělé zvítězili a satan a jeho následovníci byli z nebe vyhnáni.

Když byl satan se svými následovníky z nebe vyloučen a uvědomil si, že navždy ztratil všechnu svou neporušenost a slávu, litoval toho a přál si, aby opět mohl být dosazen do své funkce v nebi. Byl ochoten přijmout své dřívější místo, nebo i nějaké jiné postavení, které by mu bylo v nebi přiděleno. Ale nebylo to možné; nemohlo být dovoleno, aby byla nebesa vydána takovému nebezpečí. Celá nebesa by tím mohla být zničena, kdyby se tam vrátil, protože byl původcem hříchu a vyrostl v něm zárodek vzpoury. Satan a jeho následovníci plakali a prosili, aby znovu získali Boží přízeň. Avšak jejich hřích - nenávist, závist a žárlivost - byl tak veliký, že Bůh jej nemohl vymazat. Musel zůstat zaznamenán, aby obdržel svůj konečný trest

Když satan nabyl plné přesvědčení, že si již nemůže znovu získat Boží přízeň, začal projevovat svou zlomyslnost a hněv. Radil se společně se svými anděly a tak byl vytvořen plán boje proti Boží vládě. Když Adam s Evou byli postaveni do krásné zahrady, vymýšlel satan plány, jak by je zničil. Tato šťastná dvojice by nemohla být připravena o své štěstí, kdyby byla poslušná Bohu. Satan na nich nemohl uplatnit svou moc, dokud se nestali neposlušnými vůči Bohu a tím ztratili Jeho přízeň. Musel být proto vytvořen plán, jak je svést k neposlušnosti a tím vyvolat Boží nelibost a takto je dostat pod přímý vliv satana a

147 jeho andělů. Bylo rozhodnuto, že satan přijme na sebe jinou podobu a bude ukazovat, jaký má o člověka zájem. Musí vytvořit předsudky vůči Boží pravdomluvnosti a vzbudit pochybnost, zda Bůh opravdu myslel to, co řekl. Nejdříve musí vzbudit jejich zvědavost a pak je musí přimět k tomu, aby se snažili vniknout do Božích nevyzpytatelných plánů - což je tentýž hřích, kterým se provinil satan, - a aby přemýšleli o důvodu, proč jim Bůh zakázal jíst ze stromu vědění dobrého a zlého. **EW 76**

Kapitola 33. Pád člověka

Svatí andělé často navštěvovali zahradu a dávali Adamovi a Evě pokyny týkající se jejich zaměstnání a také je poučovali o satanově vzpouře a jeho pádu. Andělé je varovali před satanem a napomínali je, aby se při své práci od sebe nevzdalovali, protože by mohli přijít do styku s padlým nepřítelem. Také jim doporučovali, aby se řídili podle nařízení, která jim Bůh dal, protože jen tehdy, budou-li dokonale poslušni, budou bezpeční. Pak padlý nepřítel nebude mít nad nimi žádnou moc.

Satan začal své dílo u Evy tím, že jí dal podnět k tomu, aby byla neposlušná. Nejprve udělala chybu v tom, že se vzdálila od svého manžela, potom, že se zdržovala v blízkosti zakázaného stromu, dále tím, že naslouchala pokušitelovu hlasu a dokonce se opovážila pochybovat o Božích slovech: "Ve který den bys z něho jedl, smrtí umřeš." Domnívala se, že Bůh to snad nemínil tak, jak to řekl, a proto se odvážila vztáhnout svou ruku, vzala ovoce a jedla. Na pohled bylo ovoce velmi krásné a mělo lahodnou chuť. Potom začala na Boha žárlit,že jim nedopřál [148] to, co bylo vskutku k jejich dobrému a nabídla svému manželovi a tím pokoušela i jej. Vyprávěla Adamovi všechno, co jí had pověděl a obdivovala jeho schopnost mluvit.

Viděla jsem, jak tvář Adamova zesmutněla. Zdálo se, že byl zastrašen a udiven. Zdálo se, že v jeho nitru se odehrává boj. Cítil, že to byl určitě ten nepřítel, před nímž byli varováni a že jeho žena musí zemřít. Tím by museli být od sebe rozloučeni. Jeho láska k Evě byla silná a v krajním zoufalství se rozhodl, že bude sdílet její osud. Popadl ovoce a rychle je snědl. Satan zajásal. Již v nebi se vzbouřil a získal tam stoupence, kteří jej milovali a následovali jej ve vzpouře. On padl a způsobil, že jiní padli s ním. Nyní pokoušel ženu, aby nedůvěřovala Bohu, aby pochybovala o Jeho moudrosti a snažila se proniknout do Jeho nekonečně moudrých plánů. Satan věděl,že žena nepadne sama. Adam z lásky k Evě přestoupil Boží přikázáni a padl s ní.

Zpráva o pádu člověka se roznesla po celém nebi. Všechny harfy zmlkly. Andělé byli zarmouceni a sňali koruny se svých hlav. Celá nebesa byla vzrušena. Byla svolána rada, aby se rozhodlo, co bude s dvojicí, která zhřešila. Andělé měli obavu, aby nejedli ovoce ze stromu života a tak by se stali nesmrtelnými hříšníky. Ale Bůh řekl, že přestupníky vyžene ze zahrady. Andělům bylo ihned přikázáno, aby střežili cestu ke stromu života. Bylo satanovým dobře prostudovaným plánem, aby Adam s Evou neposlouchali Boha, aby ztratili Boží přízeň a potom jedli ovoce ze stromu života, aby pak na věky žili v hříchu a neposlušnosti 77 EW a tím způsobem aby se hřích stal nesmrtelným. Byli však vysláni svatí andělé, kteří je vyhnali ze zahrady a zamezili jim přístup ke stromu života. Každý z těchto silných andělů měl ve své pravici předmět, jenž vypadal jako plamenný meč. [149]

Satan se radoval ze svého vítězství. Svým pádem způsobil utrpení i jiným. On byl svržen z nebe a lidé byli vyhnáni z ráje.

Kapitola 34. Plán spasení

Nebesa byla naplněna zármutkem, když si uvědomila, že člověk je ztracen a že svět, který Bůh stvořil, bude naplněn smrtelnými bytostmi, odsouzenými k bídě, nemoci a smrti a že pro přestupníky není možnost záchrany. Celá Adamova rodina musí zemřít. Potom jsem viděla laskavého Ježíše, v Jehož tváři byl patrný soucit a zármutek. Brzy nato jsem viděla, jak se blíží k velmi jasnému světlu, které obklopovalo Otce. Anděl, který mě doprovázel, mi řekl, že má se svým Otcem důvěrný rozhovor. Mezitím, co Ježíš mluvil se svým Otcem, bylo patrné, že andělé napjatě čekali. Třikrát Jej zastřelo velebné světlo, které obklopovalo Otce, a když potřetí přišel od Otce, bylo vidět Jeho osobu. Vypadal klidné, prostý všech rozpaků a starostí a zářil laskavostí, kterou slovy není možno vyjádřit. Potom oznámil zástupům andělů, že se našla cesta k záchraně padlého člověka. Řekl jim, že naléhavě žádal svého Otce a nabídl svůj život jako výkupné, aby na sebe vzal rozsudek smrti, a že skrze Něj získá člověk odpuštění. Skrze zásluhy Jeho krve a poslušnost Božího zákona je možné, aby lidé získali Boží přízeň, aby byli opět uvedeni do překrásné zahrady a mohli opět jíst ovoce ze stromu života.

Andělé se zpočátku nemohli z toho radovat, protože jejich Velitel před nimi nic nezatajil, ale jasně jim vysvětlil plán spasení. Ježíš jim řekl, že se postaví mezi hněv svého [150] Otce a hříšného člověka, že na sebe vezme nepravosti a opovržení, ale že jen málo lidí Jej přijme jako Syna Božího. Téměř všichni Jej budou nenávidět a zavrhnou Jej. Chce opustit všechnu svou slávu, kterou má v nebi, přijít na zem jako člověk, ponížit se jako člověk, z vlastní zkušenosti poznat různá pokušení, jímž je člověk vystaven, aby věděl, jak pomoci těm, kteří budou pokoušeni. Až skončí Jeho učitelské poslání, bude vydán do rukou lidí a podstoupí všechnu krutost a utrpení, k jejichž vykonání budou navedeni satanem a jeho anděly. Bude muset podstoupit nejkrutější smrt, bude viset mezi nebem a zemí jako provinilý hříšník. Musí vytrpět dlouhé hodiny smrtelného zápasu, na který se andělé ani nebudou moci dívat a přikryjí svou tvář. Nebude prožívat jen tělesné utrpení, ale také duševní zápas, EW 7B který není možno srovnat s tělesným utrpením. Bude na Něj vložena tíha hříchů celého světa. Řekl jim, že zemře, ale třetího dne opět vstane a vstoupí ke svému Otci, aby se přimlouval za vzpurného, provinilého člověka.

Andělé padli k Jeho nohám a chtěli obětovat své životy. Ježíš řekl, že Jeho smrtí budou mnozí zachráněni, avšak život anděla by nemohl zaplatit tak velký dluh. Pouze Jeho život může Otec přijmout jako výkupné za člověka. Pán Ježíš jim také řekl, že v tomto díle budou mít rovněž svůj úkol; budou s Ním a budou Jej posilovat. Vezme na sebe přirozenost padlého člověka a Jeho síla se nebude rovnat ani jejich síle. Mnozí mají být svědky Jeho pokoření a Jeho utrpení. Když potom uvidí Jeho utrpení a [151] lidskou nenávist vůči Němu, budou s Ním mít hluboký soucit a z lásky k Němu si budou přát, aby Ho mohli zachránit a vysvobodit z rukou Jeho vrahů. Nebudou však moci zakročit, aby zabránili

tomu, co uvidí, ale budou mít podíl na Jeho vzkříšení. Plán vykoupení byl promyšlen a Jeho Otec jej přijal.

S posvátným zármutkem Pán Ježíš těšil a povzbuzoval anděly. Oznámil jim, že všichni, které vykoupí svou smrtí, budou žít s Ním a svou smrtí zachrání mnohé a také zničí toho, kdo má moc nad smrtí. Jeho Otec mu dá království a velikost toho království bude pode vším nebem, a toto království bude mít na věky věků. Satan a hříšníci budou zničeni, aby již nikdy nemohli narušit pokoj nebes a očištěné nové země. Ježíš vyzval nebeské zástupy, aby se smířily s plánem, který Jeho Otec přijal a aby se radovaly, že Jeho smrtí může být padlý člověk opět smířen s Bohem a získat opět Boží přízeň a těšit se z nebeské radosti.

Pak naplnila nebesa radost, nevýslovná radost. Nebeské zástupy zazpívaly píseň ke cti a chvále Boží. Dotkly se svých harf a vyšším tónem než dříve zpívaly o velké Boží milosti a obětavosti, protože dal svého vroucně milovaného Syna, aby zemřel za vzpurné lidstvo. Potom vzdali čest a chválu za Ježíšovo sebezapření a Jeho oběť, že byl ochoten opustit lůno svého Otce a zvolil si život utrpení a úzkosti a potupné smrti, aby mohl dát život jiným.

Anděl řekl: "Myslíš, že Otec vydal svého vroucně milovaného Syna bez boje? Ne, ne i I Bůh nebes zápasil sám se sebou, zda má provinilého člověka nechat zahynout nebo dát svého milovaného [152] Syna pro něj na smrt." Andělé se natolik zajímali o záchranu člověka, že by se mezi nimi našli i takoví, kteří by za ztraceného člověka dali svou slávu i svůj život. Doprovázející anděl mi řekl: "Ale to by bylo málo platné. Přestoupení bylo tak veliké, že život anděla by nemohl zaplatit tento dluh. Pouze smrt a přímluva Syna Božího mohly zaplatit tento dluh a spasit ztraceného člověka z beznadějného žalu a bídy."

Avšak dílo, které bylo svěřeno andělům, spočívalo v tom, aby z nebeských výšin přinášeli posilující balzám; aby potěšovali Syna Božího v Jeho utrpeních a sloužili Mu. Jejich úlohou také bylo bdít nad těmi, kteří se poddávají milosti a chránit je před zlými anděly a temnotou, kterou satan kolem nich stále rozšiřuje. Viděla jsem, že Bůh nemohl přizpůsobit nebo změnit 79 EW svůj zákon, aby zachránil ztraceného, hynoucího člověka; proto strpěl, aby Jeho milovaný Syn zemřel za přestoupení člověka.

Potom se satan radoval se svými anděly, že pádem člověka mohl připravit Syna Božího o Jeho vznešené postavení. Pravil svým andělům, že když Ježíš na sebe vezme lidskou přirozenost, bude moci nad Ním zvítězit a zmařit provedení plánu spasení.

Byl mi ukázán satan, jaký byl kdysi šťastný a vznešený anděl. Potom mi bylo ukázáno, jak vypadá nyní. Dosud má majestátní postavu. Rysy jeho obličeje jsou dosud ušlechtilé, protože je dosud andělem, i když padlým andělem. Avšak jeho obličej je plný úzkosti, starosti, nespokojenosti, neštěstí, zlomyslnosti, nenávisti, škodolibosti, lsti a všeho zlého. Zvlášť jsem si všimla jeho čela, které kdysi bylo tak vznešené. Jeho čelo ustupovalo od očí dozadu. Viděla jsem, že jak klesal stále hlouběji do zlého, byly znehodnoceny všechny

jeho dobré vlastnosti a vyvinuly se zlé. Jeho oči byly lstivé, prohnané a pronikavé. Měl mohutnou postavu, ale svalstvo na rukou i na tváři bylo volné. Když jsem ho uviděla, právě si levou rukou podpíral [153] bradu. Zdálo se, že o něčem usilovně přemýšlí. Na jeho tváři se objevil úsměv, který mnou otřásl, protože byl plný zloby a satanské lsti. Tak se směje vždy, když si je jist svou obětí, a jestliže již chytil svou oběť na svou léčku, je jeho úsměv ještě strašnější.

Kapitola 35. Kristův první příchod

Byla jsem uvedena zpět do doby, kdy Pán Ježíš vzal na sebe lidskou přirozenost, snížil se na úroveň člověka a byl vystaven satanovým pokušením.

Jeho narození nebylo doprovázeno světskou slávou. Narodil se ve stáji a byl položen do jeslí; a přece Jeho narození bylo slavnější než narození kteréhokoliv syna pozemských rodičů. Nebeští andělé informovali pastýře o příchodu Pána Ježíše a jejich svědectví bylo provázeno Boží slávou a světlem. Nebeské zástupy se dotkly svých harf a oslavovaly Boha. Andělé vítězně oznamovali, že na tento padlý svět přišel Boží Syn, aby provedl dílo vykoupení a svou smrtí přinesl lidem pokoj, štěstí a věčný život. Sám Bůh poctil příchod svého Syna; andělé se Mu klaněli.

Při Jeho křtu byli svědky i Boží andělé; v podobě holubice na Něj sestoupil Duch svatý a spočinul na Něm. A když lid, který stál kolem, v úžasu na Něj obrátil svůj zrak, ozval se z nebe Otcův hlas: "Tentoť jest ten můj milý Syn, v Něm se mi dobře zalíbilo."

Jan si nebyl jist, zda ten, kdo k němu přišel, aby byl od něj v Jordáně pokřtěn, je Spasitel. Ale Bůh mu zaslíbil, že mu dá znamení, podle něhož pozná Beránka Božího. Tímto znamením byla nebeská holubice, která spočinula na Pánu Ježíši a pak Jej [154] ozářila Boží sláva. Jan pozvedl svou ruku a ukázal na Pána Ježíše a mocným hlasem zvolala "Aj Beránek Boží, který snímá hříchy světa."

Jan svým učedníkům řekl, že Ježíš je zaslíbený Mesiáš, Spasitel světa. Když končilo jeho poslání, učil je, aby se obrátili k Ježíši a následovali toho velikého Učitele. Janův život byl plný žalu a sebezapření. Zvěstoval Kristův první příchod, ale nebylo mu dopřáno, aby byl svědkem Jeho divů a aby se radoval z moci, která se v Něm projevovala. Jan věděl, že sám musí zemřít, až Pán Ježíš vystoupí jako Učitel. Jeho hlas bylo slyšet zřídka, většinou na poušti. Žil osamoceným životem. Nelpěl na rodině svého otce, neradoval se z jejich společenství, nýbrž je opustil, aby mohl plnit své poslání. Zástupy opustily rušná města i vesnice a shromáždily se na poušti, aby slyšely slova předivného kazatele. Jan přiložil sekeru ke kořenu stromu. Vytýkal hřích, přičemž neměl strach z následků a připravoval cestu Beránku Božímu.

Herodes byl dojat, když naslouchal Janovým mocným a přímým svědectvím a s velkým zájmem se tázal, co musí vykonat, aby se mohl stát jeho učedníkem. Jan věděl, že Herodes se chce oženit se ženou svého bratra, ačkoli její manžel dosud žil a poctivě ho napomenul, že je to proti zákonu. Herodes však nebyl ochoten přinést jakoukoli oběť. Oženil se s manželkou svého bratra a na její podnět Jana zajal a uvrhl do vězení, přičemž měl v úmyslu, že ve vhodné chvíli jej opět propustí. Během svého uvěznění Jan od svých učedníků slyšel o Ježíšových mocných skutcích. Nemohl slyšet Jeho laskavá slova, ale jeho učedníci jej o všem informovali a potěšovali ho tím, co slyšeli. Brzy [155] poté byl Jan

na nátlak Herodesovy manželky sťat. Viděla jsem, že i ti nejméně významní učednici, kteří následovali Pána Ježíše, tedy ti, kteří byli svědky Jeho divů a slyšeli potěšující slova jež vycházela z Jeho rtů, byli větší než Jan Křtitel, to znamená, že byli slavnější a váženější a měli v životě vice potěšení.

Jan přišel v duchu a v moci Eliášově, aby zvěstoval Kristův první příchod. Byly mi ukázány poslední dny a viděla jsem, že Jan představoval ty, kteří půjdou v duchu a v moci Eliášově, aby zvěstovali den Božího hněvu a Ježíšův druhý příchod.

Po svém křtu v Jordáně byl Ježíš veden na poušť od Ducha, aby byl pokoušen od ďábla. Duch svatý Jej připravoval pro tuto zvláštní scénu krutého pokušení. Čtyřicet dní Ho satan pokoušel, a během těchto dnů Ježíš nic nejedl. Okolí, ve kterém se nacházal bylo tak odporné, že "by zděšením couvla každá lidská bytost. S divokou zvěří a s ďáblem se nacházel na bezútěšném a osamělém místě. Postem a utrpením byl Syn Boží bledý a vyhublý. Jeho životní dráha však byla jasně vytýčena a On musel plnit úkol, kvůli jehož splnění přišel na tento svět. [81 EW] Satan využil výhodu, která mu vyplynula z utrpení Syna Božího a napadal Jej rozmanitými pokušeními. Doufal, že nad Ním zvítězí, protože se snížil na úroveň člověka. Satan přišel k Němu s tímto pokušením: "Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamení stanou chlebové." Pokoušel tím Pána Ježíše, aby se snížil a dal důkaz, že je Mesiášem tím, že použije svou božskou moc. Ježíš však klidně odpověděl: "Psáno jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem, vycházejícím z úst Božích."

Satan se usiloval s Ježíšem přít o to, zda je Synem Božím. Poukazoval na Jeho slabost a utrpení a vychloubal se, že [156] je silnější než On. Ale Otcova slova "Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž se mi dobře zalíbilo", dostatečně posilovala Ježíše ve všech Jeho utrpeních. Viděla jsem, že Pán Ježíš nemusel nijak satana přesvědčovat o své moci anebo o tom, že je Spasitelem světa. Satan měl dostatek důkazů o vznešeném postavení a autoritě Syna Božího. Právě proto, že nebyl ochoten podrobit se Kristově autoritě, byl vyloučen z nebe.

Potom chtěl satan dokázat svoji moc a zanesl Pána Ježíše do Jeruzaléma a postavil Ho na vrchol chrámového cimbuří. Zde Ho pokoušel, aby z této závratné výše skočil dolů a dokázal tak, že je Synem Božím. Satan přišel se slovy Písma: "Neboť psáno jest, že andělům svým přikázal o tobě a na ruce uchopí tebe, abys někde o kámen nohy své neurazil." Ale Pán Ježíš mu odpověděl: "Zase psáno jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého." Satan chtěl Pána Ježíše svést k tomu, aby spoléhal na milost svého Otce a vydal svůj život v nebezpečí dříve, než splní své poslání. Doufal, že plán vykoupení selže; ale tento plán byl velmi dobře založen, na příliš hlubokém základě, než aby jej satan mohl svrhnout nebo zmařit.

Kristus je příkladem pro všechny křesťany. Když jsou pokoušeni, anebo jsou pošlapávána jejich práva, mají to trpělivě snášet. Nemají se domnívat, že mají právo volat k Pánu, aby zjevil svou moc, aby mohli zvítězit nad nepřítelem - ledaže by byl tím Bůh oslaven a poctěn. Kdyby však Pán Ježíš skočil s chrámového cimbuří, nebyl by tím oslavil svého Otce, protože by nebyl nikdo svědkem tohoto činu, jedině satan a Boží andělé. Bylo by to pokoušení Pána, kdyby ukazoval svojí moc před svým nejúhlavnějším nepřítelem. Bylo by to ponížení se před tím, jehož Pán [157] Ježíš přišel přemoci.

"Opět pojal Ho Ďábel na horu vysokou velmi a ukázal Mu všechna království světa i slávu jejich, a řekl Jemu: Tobě dám tuto všecku moc i slávu, neboť mně dána jest a komuž bych koli chtěl, dám ji. Protož ty, pokloníš-li se přede mnou, bude všecko tvé. I odpověděl Ježíš, řekl jemu: Jdi pryč ode mne, satane, neboť psáno jest: Pánu Bohu svému budeš se klaněti a Jemu samému sloužiti."

Satan ukázal Pánu Ježíši království tohoto světa v nejpřitažlivějším světle. Nabízel Mu, že když se mu pokloní, zřekne se on, satan, svých nároků na bohatství tohoto světa. Satan věděl, že pokud se plán spasení uskuteční a Kristus zemře, aby vykoupil člověka, bude jeho moc omezena a nakonec odňata a že EW 82 bude muset být zničen. Proto bylo jeho dobře promyšleným plánem, pokud možno nedopustit, aby bylo dokončeno toto veliké dílo, které Syn Boží započal. Kdyby byl plán vykoupení člověka zmařen, ponechal by si satan království, na něž si činil nárok. Lichotil si, že pokud by měl úspěch, že by vládl v opozici vůči Bohu nebes.

Satan zajásal, když Pán Ježíš odložil svou moc i slávu a opustil nebesa. Domníval se, že Syn Boží bude vydán jeho moci. V Edenu podlehla svatá dvojice tak snadno jeho pokušení, a proto doufal, že svou satanskou mocí a lstí přemůže i Syna Božího, a tak zachrání svůj život a své království. Kdyby mohl Ježíše svést, aby se uchýlil od vůle svého Otce, pak by dosáhl svého cíle. Avšak Pán Ježíš čelil pokušiteli slovy: "Odejdi ode mne, [158] satane!'" Hodlal se klanět pouze svému Otci. Satan si činil nárok na království země, jako na své vlastnictví a snažil se Ježíše přesvědčit, že se může vyhnout všemu utrpení; že nemusí zemřít, chce-li získat království tohoto světa. Kdyby se poklonil jemu, mohl by získat všechna království země a slavně nad nimi vládnout. Ale Ježíš byl nezlomný. Věděl, že nastane čas, kdy svým životem vykoupí království z moci satana a že po určité době bude Mu všechno na zemi i na nebi poddáno. Vyvolil si život utrpení a strašlivé smrti, jako cestu ustanovenou Jeho Otcem, aby se stal právoplatným dědicem království na zemi, jež budou vložena do Jeho rukou jako věčné vlastnictví. I satan bude vydán do Jeho rukou, aby byl smrtí zničen a tak aby již nikdy neznepokojoval Ježíše ani svaté ve slávě.

Kapitola 36. Kristova služba

Když satan přestal pokoušet Pána Ježíše, na určitou dobu se od Něho vzdálil. Andělé Mu na poušti připravili pokrm, posilnili Jej a požehnání Otcovo na Něm spočinulo. Satan se svými nejprudšími pokušeními neuspěl, ale přesto vzhlížel do budoucnosti na dobu Kristovy kazatelské činnosti, v naději, že bude moci v různých situacích použit proti Němu svoji prohnanost. Stále doufal, že nad Ním zvítězí a to tak, že proti Němu bude popouzet ty, kteří Jej nepřijali, aby Jej nenáviděli a snažili se Jej zabít. Satan měl se svými anděly zvláštní poradu. Byli zklamáni a rozlobení, že dosud nemohli vykonat nic proti Synu Božímu. Rozhodli se, že musí být chytřejší a napnout všechny své síly, aby v myslích Jeho vlastního lidu zaseli nevěru vůči Spasiteli světa a tímto způsobem zbavili Ježíše odvahy ke koná ní [159] Jeho poslání. Nezáleželo na tom, jak přesně Židé vykonávali obřady a přinášeli oběti, ale hlavně když mohli být udržováni [83 EW] ve slepotě ohledně proroctví, a když se nechali ponoukat k věření, že Mesiáš přijde jako pozemský král. Tímto způsobem mohli být přivedeni k tomu, aby Ježíšem pohrdli a zavrhli Jej.

Bylo mi ukázáno, že satan a jeho andělé byli během Kristovy kazatelské činnosti velmi zaměstnáni tím, že vzbuzovali v lidech nevěru, nenávist a pohrdání. Často, když Pán Ježíš řekl lidem nějakou ostrou pravdu, která vytýkala jejich hříchy, lidé se velmi rozhněvali. Satan a jeho andělé je popouzeli, aby Syna Božího připravili o život. Nejednou zvedali kamení, aby Jej ukamenovali, ale andělé Jej skryli a odnesli z rozhněvaného zástupu na bezpečné místo. Jindy, když Jeho svaté rty vyslovily jasnou pravdu, uchopil Jej zástup a vedl Jej na okraj horského srázu, aby Jej shodili dolů. Začali se však mezi sebou hádat, co s Ním udělají a tehdy Jej andělé skryli před zraky zástupu a On prošel mezi nimi a šel dále svou cestou.

Satan stále doufal, že velký plán spasení selže. Vynaložil všechnu svou sílu, aby zatvrdil srdce lidí a způsobil, aby zahořkli vůči Ježíši. Měl naději, že jen málo lidí Ho přijme jako Syna Božího, že svá utrpení a svou oběť bude pokládat za příliš velkou, než aby ji přinesl pro tak malou skupinu lidí. Ale viděla jsem, že kdyby jen dva lidé přijali Pána Ježíše jako Syna Božího a věřili v Něho jako Zachránce svých duší, On by uskutečnil svůj plán.

Pán Ježíš započal své dílo tím, že rušil satanovu moc nad trpícími. Uzdravoval nemocné, slepým dával zrak, léčil chromé, takže se všichni radovali a oslavovali Boha. Uzdravil i ty, kteří byli slabí a dlouhá léta spoutáni krutou mocí satanovou. Milostivými slovy potěšoval mdlé, chvějící se a sklíčené. Slabé [160] a trpící, nad nimiž satan zvítězil, Ježíš vytrhoval z jeho moci, dával jim tělesné zdraví a velkou radost a štěstí. Mrtvé probouzel k životu a oni pak oslavovali Boha za projev Jeho veliké moci. Mocným způsobem byl činný ve prospěch všech, kteří Mu věřili.

Ježíšův život byl naplněn dobrými, soucitnými a laskavými slovy a činy. Vždy byl ochoten vyslechnout bědování těch, kteří k Němu přicházeli, a pomoci jim. Mnozí nosili na svém vlastním těle důkazy Jeho božské moci. I když pro ně tak mnoho vykonal, přece se mnozí styděli za pokorného a přesto mocného Učitele. Protože vládnoucí třída Mu neuvěřila, ani lid nebyl ochoten Jej přijmout. Byl Mužem bolesti a poznal zármutek. Lidé nemohli snést, aby je ovládal Jeho střízlivý život, plný sebezapření. Toužili po slávě, kterou dává svět, ale mnozí přece následovali Syna Božího a naslouchali Jeho učení a měli potěšení ze slov, vycházejících z Jeho rtů. Jeho slova byla velmi obsažná a přitom tak jednoduchá, že je mohli pochopit i ti nejprostší.

Satan a jeho andělé zaslepili oči a zatemnili rozum Židů. Nabádali starší lidu a knížata, aby Spasitele usmrtili. K Ježíši byli posláni služebníci, aby Jej zajali, ale když se k Němu přiblížili, byli velmi udiveni. Viděli, že je naplněn soucitem a slitováním nad lidskou bídou. Slyšeli, s jakou láskou **EW 84** s něžností mluví se slabými a trpícími a jak je povzbuzuje. Také Jej slyšeli, s jakou autoritou trestal satanovu moc a rozkazoval, aby své zajatce propustili na svobodu. Naslouchali Jeho moudrým slovům, která vycházela z Jeho rtů a byli tak uchváceni **161**, že na Něj nemohli vztáhnout ruce. Vrátili se zpět ke starším a kněžím bez Ježíše. Když se jich zeptali: "Proč jste Jej nepřivedli?",vypravovali o divech, které viděli. Mluvili také o Jeho moudrých, laskavých a obsažných slovech, která slyšeli a nakonec dodali: "Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk." Přední kněží je obviňovali, že i oni jsou svedeni, a někteří služebníci se styděli, že Jej nezajali. Kněží se hněvaje tázali, zda v Něj uvěřil někdo z knížat. Viděla jsem, že mnozí starší a knížata věřili v Pána Ježíše, ale satan je zdržoval, aby to nevyznali. Báli se totiž lidských výčitek víc než Boha.

Až potud nemohl satan svou lstí a hněvem zadržet plán spasení. Přiblížila se doba, kdy měl Pán Ježíš dosáhnout cíle, pro který vlastně na tento svět přišel. Satan se radil se svými anděly a rozhodli se, že Kristův vlastní národ navedou k tomu, aby žádal Jeho krev a zahrnul Jej krutostí a pohrdáním. Doufali, že Ježíš nestrpí takové zacházení a nezůstane pokorný a tichý.

Zatímco satan připravoval své plány, Ježíš opatrně hovořil svým učedníkům o svém nastávajícím utrpení. Také jim řekl, že bude ukřižován a třetího dne vstane z mrtvých. Ale zdálo se, že jejich rozum je omámený a nechápali, o čem jim Kristus mluvil. **162**

Kapitola 37. Proměnění

Když při proměnění bylo učedníkům dovoleno, aby viděli Kristovu slávu a slyšeli z nebe hlas, který potvrzoval Jeho božskou povahu, jejich víra byla tím velmi posilněna. Bůh chtěl dát Ježíšovým následovníkům přesvědčující důkaz, že On je zaslíbeným Mesiášem, aby při svém hořkém zklamání a žalu, když bude ukřižován, neztratili úplně svou důvěru. Při proměnění poslal Pán Mojžíše a Eliáše, aby s Ježíšem mluvili o Jeho utrpení a smrti. Nevybral anděly, aby hovořili s Jeho Synem, ale místo nich poslal ty, kteří sami prožili pozemské těžkosti.

Eliáš chodil s Bohem. Jeho dílo bylo těžké a namáhavé, protože skrze něj Pán káral hříchy Izraele. Eliáš byl Božím prorokem, a přece musel často utíkat z místa na místo, aby si zachránil život. Jeho vlastní lid ho štval jako divokou zvěř, aby jej mohl zničit. Ale Bůh vzal Eliáše na nebesa. Andělé jej slavně a vítězně nesli do nebe.

85 EW Mojžíš měl větší přednosti, než kdokoli před Ním. Bůh mu prokázal velkou čest, protože měl přednost hovořit s Pánem tváří v tvář, podobně jako když člověk hovoří se svým přítelem. Směl vidět jasné světlo a nevýslovnou slávu, jež obklopovaly Otce. Skrze Mojžíše Pán vysvobodil syny Izraelské z egyptského otroctví. Mojžíš byl prostředníkem svého lidu a často stál mezi Ním a Božím hněvem. Když se hněv Boží vůči synům Izraelským nanejvýš rozpálil pro jejich nevěru, reptání a těžké hříchy, nastala zkouška Mojžíšovy lásky k nim. Bůh navrhl, že lid Izraelský zničí a z něj vytvoří mocný národ - ale Mojžíš dokázal, jak [163] velmi tento lid miluje a úpěnlivě za něj prosil. Ve své úzkosti prosil Boha, aby buď odvrátil svůj rozpálený hněv a Izraeli odpustil anebo vymazal jeho jméno ze své knihy.

Když Izrael reptal proti Bohu a proti Mojžíšovi, protože neměli vodu, obviňovali Mojžíše, že je vyvedl na poušť proto, aby je zabil i s jejich dětmi. Bůh slyšel jejich reptání a přikázal Mojžíšovi, aby promluvil ke skále, aby lid mohl mít dostatek vody. Rozhněvaný Mojžíš udeřil do skály, a tím si přivlastnil slávu. Trvalá svéhlavost a reptání synů Izraelských mu způsobovaly největší zármutek a on na chvíli zapomněl, že nereptali proti němu, ale proti Bohu. Myslel jen na sebe, na to, jak mu velmi ublížili a jak mu byli nevděčni za všechny jeho projevy velké lásky.

Bůh měl v úmyslu častěji přivést svůj lid do těžkého postavení a potom je svojí silou z jejich těžkostí vysvobozovat. Chtěl, aby poznali Jeho lásku a péči, kterou jim prokazoval a aby Mu sloužili a ctili Jej. Ale Mojžíš zapomněl vzdát Bohu čest a oslavit Jeho jméno před lidmi, aby Ho chválili. Tím si na sebe přivolal Boží nelibost.

Když Mojžíš sestupoval z hory se dvěma kamennými deskami a viděl, jak se Izrael klaní zlatému teleti, velmi se rozhněval. Hodil kamenné desky na zem a rozbil je. Viděla jsem, že tím Mojžíš nezhřešil. Rozhněval se pro Boha a horlil pro Jeho slávu. Když se však

nechal vést přirozenými city svého srdce a přivlastnil si čest, která patřila Bohu, zhřešil. Pro tento hřích mu Hospodin nedovolil vejít do Kanaánu.

Satan se pokoušel najít něco, z čeho by mohl Mojžíše před anděly obvinit. Zajásal nad svým úspěchem že jej přivedl tak daleko, aby na sebe uvalil Boží nelibost. Řekl andělům, že se mu podaří zvítězit i nad Spasitelem světa, když přijde, aby vykoupil člověka. Pro své přestoupení se dostal Mojžíš pod moc satanovu - pod nadvládu smrti. Kdyby byl zůstal věrný, Pán by jej uvedl do zaslíbené země, a pak by jej přenesl do nebe, aniž by okusil smrti.

Mojžíš prošel stínem smrti, ale sestoupil k němu Michal a dal mu život, dříve než bylo jeho tělo porušeno. Satan se pokoušel držet Mojžíšovo tělo ve své moci a tvrdil, že je jeho vlastnictvím. Ale Michal vzkřísil Mojžíše k životu a vzal jej do nebe. Satan se velmi rouhal Bohu a obviňoval Jej z nespravedlnosti, protože dovolil, aby mu byla vzata jeho kořist. Kristus však nezlořečil svému odpůrci, třebaže Boží služebník padl **164 EW 86** následkem satanova pokušení. Klidně jej odkázal na svého Otce a řekl: "Ztresťiž tě Pán!"

Pán Ježíš řekl svým učedníkům, že někteří z těch, kteří stojí při Něm, neokusí smrti, dokud neuvidí přicházet s mocí království Boží. Toto zaslíbení se splnilo při proměnění. Ježíšova tvář byla proměněna a zářila jako slunce. Jeho roucho bylo bílé a třpytivé. Mojžíš byl přítomen jako zástupce těch, kteří budou při druhém příchodu Kristově vzkříšeni z mrtvých. Eliáš, který byl přenesen do nebe, aniž by okusil smrti, představuje ty, kteří při druhém Kristově příchodu budou proměněni k nesmrtelnosti a budou vzati do nebe, aniž okusí smrt. Učedníci byli naplněni úžasem a s bázní hleděli na neobyčejný Ježíšův majestát a také na oblak, který je zastiňoval a slyšeli Boží mocný a slavnostní hlas: "Tento jest ten Syn můj milý, toho poslouchejte."

Kapitola 38. Zrazení Krista

Byla jsem uvedena do doby, kdy Pán Ježíš jedl se svými učedníky velikonoční večeři. Satan oklamal Jidáše a způsobil, aby si namlouval, že je pravým Kristovým učedníkem, ale jeho srdce bylo stále tělesné. Viděl Ježíšovy mocné skutky, žil s Ním během Jeho kazatelské činnosti a nesčetněkrát se přesvědčil, že je Mesiášem. Ale Jidáš byl nepřístupný a chamtivý, miloval peníze. Rozhořčeně si stěžoval, že byla na Ježíše vylita tak drahá mast. Marie milovala svého Pána. Ježíš jí odpustil hříchy, kterých bylo mnoho, vzkřísil z mrtvých jejího milovaného bratra a ona cítila, že pro Ježíše není nic příliš drahé. Čím dražší byla mast, tím lépe mohla vyjádřit vděčnost vůči svému Spasiteli, když přinesla takovou oběť. Jidáš, který se snažil omluvit svou chamtivost, tvrdil, že tato mast mohla být prodána a peníze mohly být dány chudým. To neřekl proto, že by měl jakoukoli péči o chudé, ale proto, že byl sobec a často si přivlastňoval peníze, které mu byly svěřeny, aby byly rozdány chudým. Jidáš se nestaral o Ježíšovo pohodlí či dokonce Jeho potřeby a aby omluvil svoji chamtivost, odvolával se často na chudé. Štědrost Marie byla pravým opakem jeho sobecké povahy. Tím byla v srdci Jidášově připravena cesta pro satanova pokušení.

Kněží a židovští čelní představitelé nenáviděli Pána Ježíše. Ale velké zástupy se shromažďovaly, aby slyšely Jeho slova plná moudrosti a aby byly svědky Jeho mocných skutků. Lidé projevovali hluboký zájem a dychtivě naslouchali Ježíše, aby slyšeli učení podivuhodného učitele. I mnozí z knížat v Něho [166] uvěřili, ale neodvážili se vyznat svou víru, protože se báli, že budou vyloučeni ze synagogy. Kněží a starší se rozhodli, že [87 EW]; musí nějak zakročit, aby odvrátili pozornost lidu od Ježíše. Obávali se, že všichni v Něho uvěří. Cítili, že je ohrožena jejich bezpečnost. Buď budou muset ztratit své postavení anebo usmrtit Ježíše. Kdyby však ukončili Jeho život, byli by zde ještě ti, kteří byli živými památníky Jeho moci. Pán Ježíš vzkřísil Lazara z mrtvých a oni se báli, že kdyby Ježíše zabili, Lazar bude svědčit o Jeho veliké moci. Lidé se shromáždili, aby viděli také toho, který byl vzkříšen z mrtvých a knížata se rozhodla, že zabijí i Lazara, aby se zapomnělo na tuto vzrušující událost. Potom chtěli obrátit pozornost lidí k tradicím a lidskému učení, aby dávali desátky z máty i kopru a aby znovu na ně měli vliv. Shodli se na tom, že zajmou Ježíše, když bude sám, protože kdyby se o to pokusili přede všemi lidmi, kteří Ho se zájmem poslouchali, byli by ukamenováni.

Jidáš věděl, jak kněží a starší lidu dychtí po tom, aby se zmocnili Ježíše, proto se jim nabídl, že Jej za několik stříbrných zradí. Láska k penězům jej zavedla tak daleko, že zradil svého Pána a vydal Jej do rukou Jeho největších nepřátel. Satan mocně působil na Jidáše a během dojímavých události poslední večeře si zrádce promýšlel plány, jak by mohl zradit svého Mistra. S hlubokým zármutkem oznámil Ježíš svým učedníkům, že tuto noc se nad Ním všichni pohorší. Ale Petr Ho horlivě přesvědčoval, že i kdyby se všichni

pohoršili, tak on ne. Pán Ježíš však Petrovi řekl: "Aj, satan si vás vyprosil, aby vás mohl třídit jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby nezhynula víra tvá. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj bratří svých." (Lk 22:31-32)

167 Viděla jsem Ježíše spolu se svými učedníky v zahradě Getsemanské. S hlubokým zármutkem je prosil, aby bděli a modlili se, aby nepodlehli pokušení. On věděl, že jejich víra bude zkoušena, jejich naděje bude zklamána, a že budou potřebovat veškerou sílu, kterou mohou získat vytrvalou modlitbou a bdělostí. Pán Ježíš hlasitě volal, plakal a modlil se: "Otče, chceš-li, přenes tento kalich ode mne, avšak ne má vůle, ale tvá staň se." Syn Boží se modlil ve smrtelném zápase. Po Jeho tváři stékaly veliké krůpěje krvavého potu a padaly na zem. Nad tímto místem se vznášeli andělé a byli svědky této události. Pouze jedno jim bylo přikázáno, aby šli a posilovali Syna Božího v Jeho smrtelném zápase. V nebesích utichla všechna radost. Andělé odložili své koruny a harfy a s nejhlubším zájmem tiše pozorovali Ježíše. Chtěli obklopit Syna Božího, ale velící andělé jim to nedovolili, protože kdyby viděli, jak bude zrazen, mohli by Jej vysvobodit. Neboť plán byl ustanoven a musel být splněn.

Když se Ježíš pomodlil, vrátil se zpět ke svým učedníkům, ale oni spali. V této hrozné hodině s Ním neměli soucit a nemodlili se s Ním dokonce ani Jeho učedníci. Petr, který byl ještě před několika hodinami tak horlivý, tvrdě spal. Pán Ježíš mu připomněl jeho přesvědčivá tvrzení a řekl: "To jste nemohli ani jednu hodinu se mnou bdít?" Třikrát se modlil Syn Boží v této duševní úzkosti. Potom se objevil Jidáš s tlupou ozbrojených mužů. Jako obvykle přistoupil ke svému Mistru, aby Jej pozdravil. Houf obklíčil Ježíše, avšak On projevil svou božskou moc a řekl: "Koho hledáte?" "To jsem já." Po těchto slovech **EW 88** couvli a padli bezmocně k zemi. Pán Ježíš jim to řekl proto, aby poznali Jeho moc, aby jim dal důkaz, že kdyby chtěl, mohl by se z jejich rukou vysvobodit.

168 Učedníkům svitla nová naděje, když viděli, že zástup ozbrojený meči a kyji tak rychle padl k zemi. Když povstali a znovu obklíčili Syna Božího, Petr vytasil svůj meč a udeřil služebníka nejvyššího kněze a uťal mu ucho. Ale Pán Ježíš Petrovi přikázal, aby svůj meč schoval a řekl: "Myslíš, že bych nyní nemohl prosit svého Otce, a On by mi poslal více než dvanáct pluků andělů?" Viděla jsem, že když byla vyslovena tato slova, tváře andělů zazářily novou nadějí. Rádi by obklopili svého Velitele a rozehnali rozlobenou lůzu. Ale opět se jich zmocnil zármutek, když Ježíš dodal: "Ale jak by se potom naplnila Písma, svědčící, že se tak musí stát?" Také srdce učedníků byla naplněna zoufalstvím a trpkým zklamáním, když Ježíš dovolil, aby Jej nepřátelé odvedli.

Učedníci se báli o svůj vlastní život, a proto Jej všichni opustili a utekli. Ježíše nechali v rukou vražedné lůzy samého. Ó, jaké vítězství to bylo pro satana! A jak zarmouceni a zklamáni byli Boží andělé! Bůh poslal mnoho zástupů svatých andělů, z nichž každý měl ve svém čele velícího anděla, aby byli svědky celého výjevu. Měli zaznamenat každou urážku a krutost, spáchanou na Synu Božím a zaznamenat všechna utrpení, která musel

Ježíš prožít. Protože mužové, kteří se zúčastnili této hrozné scény, mají to vše ještě jednou uvidět tak živě, jak se to ve skutečnosti odehrálo.

áže svou moc a všechny přesvědčí, že je Králem Izraele.

Jidáš měl hořké výčitky svědomí a styděl se za svůj ošklivý čin, že zradil Pána Ježíše. Když nyní viděl hrubé zacházení, které musel Spasitel snášet, byl zdrcen. Miloval Pána Ježíše, ale ještě více miloval peníze. Nenapadlo ho, že Ježíš dovolí, aby byl zajat lůzou, kterou k Němu sám přivedl. Očekával, že Pán učiní nějaký div a osvobodí se z jejich rukou. Ale když v soudní síni viděl rozzuřený dav lidí, jak žízní po Jeho krvi, uvědomil si, jak velký byl jeho zločin. Zatímco mnozí se snažili Ježíše obvinit, Jidáš se tlačil zástupem a vyznával, že [172] zhřešil a zradil nevinnou krev. Dával kněžím zpět peníze, které mu vyplatili, prohlašoval, že Ježíš je zcela nevinen a prosil je, aby Ho propustili.

Kněží nějakou chvíli hrůzou a zmatkem oněměli. Nechtěli, aby se lidé dověděli, že jeden z Ježíšových následovníků byl podplacen, aby Ho zradil a vydal jim Ho. Chtěli zatajit, že po Ježíši slídili jako po nějakém zloději a že Ho chtěli tajně zajmout. Ale Jidášovo vyznání a jeho vyjevený a provinilý pohled odhalily kněze přede všemi lidmi a ukázaly, že to byla jejich nenávist, která je přiměla k tomu, aby Ježíše zajali. Když Jidáš hlasitě prohlásil, že Ježíš je nevinný, kněží odpověděli: "Co je nám do toho? To je tvá věc." Měli Ježíše ve své moci a rozhodli se, že už Jej nepropustí. Jidáš přemožen duševní trýzní, hodil peníze, které si nyní ošklivil, na zem k nohám těch, kteří si jej najali, a hroznými duševními mukami a hrůzou, odešel a oběsil se.

V zástupu, který obklopoval Ježíše, byli mnozí, kteří s Ním cítili a lidé byli ohromeni tím, že neodpovídal na žádné otázky, které Mu byly kladeny. Přes všechen posměch a násilí lůzy, nebylo na Jeho tváři vidět zamračený nebo ztrápený výraz. Vše snášel důstojně a klidně. Diváci na Něj hleděli s údivem. Srovnávali Jeho dokonalou postavu a Jeho pevné a důstojné chování s chováním těch, kteří Jej soudili. Jeden druhému říkal, že je podobnější králi, než kdokoli z knížat. Vůbec nevypadal na to, že by se něčím provinil. Jeho oči byly něžné, jasné a beze strachu, čelo měl široké a vysoké. Každý rys Jeho obličeje vyzařoval laskavost a ušlechtilé zásady. Jeho trpělivost a shovívavost byly vlastnosti tak neobvyklé, že se mnozí chvěli. Dokonce i Herodes a Pilát při pohledu na Jeho vznešené a božské chování byli velmi znepokojeni.

Od samého počátku byl Pilát přesvědčen, že Ježíš není obyčejným člověkem. Věřil, že má vynikající povahu a cítil, že je úplně nevinen ve všech bodech obvinění, vznesených proti Němu. Andělé, kteří byli svědky této scény, si všimli tohoto přesvědčení římského vladaře. Aby ho uchránili před strašným rozhodnutím vydat Pána Ježíše na ukřižování, byl k Pilátově manželce poslán anděl, který jí ve snu oznámil, že ten, kterého její manžel soudí, je Synem Božím a že trpí nevinně. Okamžitě poslala Pilátovi zprávu, že ve snu kvůli Ježíši mnoho trpěla a varovala ho, aby s tímto svatým mužem neměl nic do činění.

Posel [173] EW 91 se protlačil zástupem a odevzdal Pilátovi dopis do jeho rukou. Když jej Pilát četl, zbledl, třásl se na celém těle a rozhodl se, že nechce mít nic s ukřižováním Pána Ježíše. Kdyby Židé žádali Jeho krev, nedá k tomu svolení, ale bude se snažit Ho zachránit.

Když Pilát uslyšel, že v Jeruzalémě právě pobývá Herodes, velmi se mu ulevilo. Doufal, že se zbaví veškeré odpovědnosti za vyslýchání a odsouzení Ježíše. Ihned Jej odeslal k Herodesovi i s Jeho žalobci. Tento vladař byl zatvrzen v hříchu. Poprava Jana Křtitele zanechala v jeho svědomí skvrnu, které se nemohl zbavit. Když slyšel o Ježíši a Jeho mocných skutcích, bál se a chvěl, protože Ho pokládal za Jana Křtitele, který vstal z mrtvých. Když Pilát vydal Ježíše do jeho rukou, považoval to za uznání své moci, autority a svého úsudku. Tento Pilátův čin způsobil, že oba vladaři, kteří byli dříve nepřáteli, se nyní spřátelili. Herodes se zaradoval, když uviděl Ježíše a očekával, že k jeho uspokojení vykoná před ním nějaký velký div. Ježíšovo [174] dílo však nespočívalo v tom, aby uspokojoval něčí zvědavost, nebo aby usiloval o svou vlastní bezpečnost. Jeho božská zázračná moc byla určena ke spasení jiných a ne k vlastnímu prospěchu.

Pán Ježíš neodpovídal na četné Herodesovy otázky, neodpovídal ani na otázky svých nepřátel, kteří Jej horlivě obviňovali. Herodes se velmi rozzlobil nad tím, že se Ježíš nebojí jeho moci a se svými vojáky se vysmíval, ponižoval a tupil Syna Božího. Přesto však žasl nad Ježíšovým vznešeným, božským vzhledem, i když byl tak zneuctěn. Protože se Ho bál odsoudit, poslal Jej zpět k Pilátovi.

Satan a jeho andělé pokoušeli Piláta, a snažili se přivést jej do záhuby. Našeptávali mu, že pokud neodsoudí Ježíše on, učiní tak jiní; zástup žíznil po Jeho krvi, a jestliže Jej neodsoudí k smrti, ztratí svou moc a světskou čest a bude pokládán za přívržence tohoto podvodníka. Pilát se obával, že ztratí svou moc a postavení a proto souhlasil s usmrcením Ježíše. Žalobcům Pána Ježíše řekl, že oni jsou vinni Jeho krví. Zástup s tím souhlasil a volal: "Krev jeho na nás a na naše děti!" Ale Pilát se tím neočistil, zůstal vinen Ježíšovou krví. Pro své sobecké zájmy a lásku k poctám, které mu prokazovali vysoce postavení lidé tohoto světa, vydal na smrt nevinného člověka. Kdyby Pilát jednal podle svého vlastního přesvědčení, nechtěl by mít nic společného s odsouzením Ježíše.

Ježíšův vzhled a Jeho slova během výslechu udělaly hluboký dojem na myslích mnohých, kteří byli přítomni této události. Ovoce tohoto vlivu se projevily po Jeho zmrtvýchvstání. Mezi těmi, kteří se pak připojili k církvi, byli mnozí, kteří nabyli přesvědčeni již v době Ježíšova výslechu.

[175] Satan velmi zuřil, když viděl, že všechno surové zacházení s Pánem Ježíšem, k němuž židy ponoukl, nevyvolalo u Něj ani náznak reptání. I když Spasitel přijal lidskou přirozenost, byl podpírán božskou odvahou a neodchýlil se ani v nejmenším od vůle svého Otce. EW 90

Kapitola 39. Ukřižování Krista

Syn Boží byl vydán lidu, aby byl ukřižován; s vítězným jásotem byl drahý Spasitel odváděn. Byl slabý a zemdlený, protože trpěl únavou, bolestí a ztratil mnoho krve při bičování a bití. Přesto byl na Něj vložen těžký kříž, na který měl být zakrátko přibit. Pán Ježíš pod jeho tíhou ztrácel vědomí. Třikrát Mu kříž vložili na ramena a třikrát pod jeho tíhou omdlel. Jeden z Jeho následovníků, muž, který Ho sice veřejně nevyznával, ale přece v Něho věřil, byl nyní popaden a přinucen, aby nesl kříž. Nesl jej až na nešťastné místo. Nad tímto místem se vznášely zástupy andělů. Určitý počet Kristových učedníků Jej následoval na Golgatu v hlubokém zármutku a hořkém pláči. Vzpomínali si, jak pouze několik dní tomu, slavnostně vjížděl do Jeruzaléma a jak Jej pak následovali s radostným provoláváním "Hosana na výsostech!" a jak kladli na zem svá roucha a palmové ratolesti. Tehdy si mysleli, že se ujme království a jako světský vladař bude panovat nad Izraelem. Ale jak se situace změnila! Jejich radostná očekávání vzala za své. Ne s plesáním a radostnými nadějemi, ale se sklíčeným srdcem, s bázní a zoufalstvím následovali pomalu a smutně Toho, který byl tak potupen, ponížen a nyní se chystal zemřít.

Byla tu i Ježíšova matka. Její srdce bylo rozdrásáno mukami, které nikdo jiný nemůže pociťovat tak, jako milující matka. A přece spolu s učedníky stále doufala, že Kristus vykoná nějaký velký zázrak a vyprostí se z rukou svých vražedníků. Nemohla snést myšlenku, že se nechá ukřižovat. Ale už bylo vše připraveno a Ježíš byl položen na kříž. Bylo přineseno kladivo a hřeby. Učedníci byli tím úplně zdrceni. Ježíšova matka téměř podléhala nesnesitelnému duševnímu utrpení. Než byl Spasitel přibíjen na kříž, učedníci ji odvedli z místa děje, aby neslyšela zatloukání hřebů prorážejících kosti a svaly Jeho něžných rukou a nohou. Ježíš nereptal, pouze tiše sténal v mukách. Jeho tvář byla bledá a na čele se Mu objevily velké krůpěje potu. Satan jásal nad utrpením, které musel Syn Boží snášet, ale obával se, že jeho úsilí o zmaření plánu spasení je marné, že jeho království je ztraceno a on bude nakonec zničen.

Když byl Pán Ježíš přibit na kříž, byl kříž vyzdvižen a velikou silou zaražen do připravené jámy. Tím bylo maso v místech hřebů roztrženo, což Mu způsobilo největší utrpení. Aby Kristova smrt byla co nejhanebnější, byli spolu s Ním ukřižováni dva zločinci, každý po jedné straně. Tito lotři se velmi bránili, museli být násilně uchopeni, ruce jim byly obráceny dozadu a tak byli přibiti na kříž. Ale Ježíš se pokorně poddal. Nikdo Mu nemusel násilím roztahovat ruce a pokládat na kříž. Zatímco lotři proklínali své popravčí, Spasitel se ve svém

93 EW smrtelném utrpení modlil za své nepřátele: "Otče, odpusť jim, nebo nevědí, co činí." Pán Ježíš nemusel snášet pouze tělesné utrpení, ale byly na Něho vloženy hříchy celého světa.

Když Ježíš visel na kříži, někteří, kteří procházeli kolem, [177] zlořečili Mu, klaněli se před Ním jako před králem a říkali: "Hej ty, který boříš chrám a ve třech dnech jej vzděláváš, zachraň sám sebe! Jsi-li Syn Boží, sestup s kříže!" Když satan pokoušel Krista na poušti, použil tatáž slova: "Jsi-li Syn Boží..." Kněží, zákoníci a starší lidu se posmívali umírajícímu Synu Božímu slovy: "Jiným pomáhal, sám sobě nemůže pomoci. Jestliže je král Izraelský, nechť nyní sestoupí s kříže a uvěříme jemu." Andělé, kteří se vznášeli nad místem Kristova ukřižování, byli naplněni hněvem, když se posměvači vysmívali a říkali "Je-li Synem Božím, ať zachrání sám sebe." Andělé chtěli Ježíši pomoci a vysvobodit Ho, ale nebylo jim dovoleno to udělat. Cíl Jeho poslání ještě nebyl dosažen.

I když Pán Ježíš visel dlouhé hodiny ve smrtelné agonii na kříži, nezapomněl na svou matku. Vrátila se na místo, kde se odehrávala tato hrozná událost, protože již nemohla déle vydržet být vzdálena od svého Syna. Pán Ježíš udělil ještě poslední ponaučení o soucitu a lidskosti. Pohlédl na obličej své matky, sklíčený zármutkem a potom na milovaného učedníka Jana. Řekl své matce: "Ženo, aj, tvůj syn!" Potom řekl Janovi: "Aj, matka tvá!" Od té chvíle ji přijal Jan do svého domu.

Během svého smrtelného zápasu dostal Pán Ježíš žízeň, a oni Mu dali napít octa, smíchaného se žlučí; když to však ochutnal, odmítl takový nápoj. Andělé pozorovali utrpení svého milovaného Vůdce, ale pak to již nemohli vydržet a zakrývali si tvář před tímto pohledem. I slunce se odepřelo dívat na tuto hroznou scénu. Nakonec Ježíš zvolal mocným hlasem, který srdce Jeho vrahů naplnil hrůzou: "Dokonáno jest." Pak se chrámová opona odshora až dolů roztrhla, země se třásla a skály pukaly. [178] Veliká tma nastala na tváři celé země. Když Pán Ježíš zemřel, zdálo se, že byly smeteny i poslední zbytky naděje Jeho učedníků. Mnozí z Jeho následovníků byli svědky Jeho utrpení a smrti, a jejich kalich zármutku byl naplněn.

Satan se již neradoval jako dříve. Stále doufal, že zmaří plán vykoupení, ale tento plán měl příliš pevné základy. Nyní, když Kristus zemřel, poznal, že i on bude muset jednou zemřít a že jeho království bude dáno Ježíši. Radil se se svými anděly, ale proti Synu Božímu nic nepořídil. Proto nyní chtěl zdvojnásobit své úsilí a použít veškerou lest proti Kristovým následovníkům. Pokud by to bylo možné, chtěli všem zabránit, aby nepřijali spasení, které jim Kristus vykoupil. Tímto způsobem mohl satan i nadále pracovat proti Boží vládě. Bylo jeho osobním zájmem, aby co nejvíce lidí odvrátil od Ježíše, protože hříchy těch, kteří jsou vykoupeni Ježíšovou krví, budou nakonec vloženy na původce hříchu a on bude muset odpykat všechen trest. Ale ti, kteří nepřijmou spasení skrze Ježíše Krista, budou muset vytrpět trest za své vlastní hříchy.

Za svého pozemského života se Kristus netěšil světské přízni, bohatství a okázalosti. Jeho pokora a sebezapření byly [EW 94] v nápadném protikladu k pýše a sebeuspokojování kněží a starších. Jeho neposkvrněná čistota byla stálou výčitkou jejich hříchům.

Opovrhovali Jím pro Jeho pokoru, svatost a čistotu. Avšak ti, kteří Jím zde pohrdali, Jej jednoho dne uvidí v nebeské vznešenosti a nepřekonatelné slávě svého Otce.

V soudní síni byl obklopen nepřáteli, kteří dychtili po Jeho krvi. Ale tito tvrdošíjní jedinci,kteří tehdy volali "Krev jeho na nás a na naše dítky", Jej uvidí jako slavného Krále. [179] Všechny nebeské zástupy Jej budou doprovázet se zpěvy vítězství: "Sláva a moc budiž Tomu, který byl mrtvý a je živý, mocnému Vítězi!"

Chudí, slabí a bídní lidé plivali Králi slávy do obličeje, a lůza přitom jásala nad tímto brutálním vítězstvím a zahrnovala Ho ponižujícími urážkami. Krutými ranami zohyzdili obličej, který naplňuje obdivem celá nebesa. Oni všichni znovu uvidí ten obličej. Bude zářit jako polední slunce. Budou před ním utíkat, aby se ukryli a namísto radosti ze surového vítězství, budou Jeho příčinou naříkat.

Pán Ježíš tehdy ukáže své ruce zohyzděné stopami po ukřižování. Tato znamení tohoto krutého činu bude nosit navždy. Jizvy po hřebech budou vyprávět historii podivuhodného vykoupení člověka a o velké ceně, která byla za něj zaplacena. Právě ti mužové, kteří Pána života bodli kopím do boku, uvidí jizvy po tomto bodnutí a s hlubokým zármutkem budou litovat, že tak zohyzdili Jeho tělo.

Vrahům Pána Ježíše velice vadilo, že nad Jeho hlavu byl umístěn nápis: "Král židovský". Ale jednou Ho budou muset vidět v Jeho slávě a královské moci. Uvidí na Jeho oděvu a na Jeho bedrech napsáno: "Král králů a Pán pánů." Když visel na kříži, posměšně na Něj volali: "Jestliže je králem Izraelským, ať nyní sestoupí s kříže a uvěříme Jemu." Až jednou uvidí Jeho královskou moc a autoritu, nebudou už požadovat žádný důkaz o tom, že je Izraelským králem. Přemoženi Jeho majestátem a neobyčejnou slávou, budou nuceni zvolat: "Požehnaný, kterýž se béře ve jménu Páně."

Zemětřesení, praskání skal, tma, která přikryla zemi a [180] Ježíšovo hlasité a mocné zvolání "Dokonáno jest", když umíral, znepokojilo Jeho nepřátele a zatřáslo těmi, kteří Jej zavraždili. Učedníci se divili těm zvláštním úkazům, ale jejich naděje byly rozdrceny. Obávali se, že Židé budou nyní chtít zabít také je. Měli zato, že nenávist, kterou projevili vůči Božímu Synu, u Něho neskončí. Celé hodiny v ústraní oplakávali své zklamání. Očekávali, že Ježíš bude vládnout jako pozemský kníže, ale s Jeho smrtí vzaly za své i jejich naděje. Ve svém zármutku a zklamání se domnívali, že snad byli podvedeni. Dokonce i Jeho matka zakolísala ve své víře, jestli byl Mesiášem.

Třebaže naděje učedníků, jež kladli v Pána Ježíše, byly zmařeny, stále Jej milovali a chtěli Jej důstojně pohřbít, jenže nevěděli, jak by to měli udělat. Josef z Arimatie, zámožný a vlivný člen židovské velerady a Ježíšův věrný učedník, zašel 95 EW soukromě a směle k Pilátovi a žádal o Spasitelovo tělo. Neodvážil se tam jít veřejně, kvůli nenávisti Židů. Učedníci se obávali, že se Židé budou snažit zabránit, aby Kristovo tělo bylo pohřbeno na důstojném místě odpočinku. Pilát Josefově žádosti vyhověl a učedníci sňali neživé tělo z

kříže, a přitom v hlubokém zármutku oplakávali své zmařené naděje. Pečlivě zabalili tělo do jemného lněného plátna a uložili do nového Josefova skalního hrobu.

Ženy, které za života Pána Ježíše, byly Jeho pokornými následovnicemi, nechtěly Jej dříve opustit, dokud Jej neuvidí uloženého do hrobu a dokud ke vchodu nebude přivalen velký,těžký kámen, aby se nepřátelé nemohli zmocnit Ježíšova těla. Mohly však být bez obav; viděla jsem, že zástupy andělů s nevýslovným zájmem střežily místo Ježíšova odpočinku. S největším napětím čekali na rozkaz, aby sehráli svou úlohu ve vyproštění Krále [181] slávy z Jeho vězení. Kristovi vrahové se obávali, že by mohl přece jenom ožít a uniknout jim. Žádali proto Piláta, aby ke hrobu postavil stráž, která by jej hlídala až do třetího dne. Jejich žádosti bylo vyhověno. Kvůli učedníkům byl kámen u hrobu dokonce zapečetěn, aby nemohli ukrást Ježíšovo tělo a pak říkat, že vstal z mrtvých.

Kapitola 40. Kristovo vzkříšení

V sobotu učedníci odpočívali a oplakávali smrt svého Pána, zatímco Ježíš, Král slávy, ležel v hrobě. Když se chýlilo k večeru, byli vybráni vojáci, kteří měli hlídat místo Spasitelova odpočinku. Současně se nad tímto svatým místem vznášeli neviditelní andělé. Noc pomalu ubíhala. Ještě byla tma, ale andělé, kteří to místo střežili, věděli, že se přiblížil okamžik vysvobození drahého Syna Božího, jejich milovaného Velitele. V největším vzrušení mysli čekali na hodinu Jeho vítězství; vtom rychle z nebe přiletěl mocný anděl. Jeho obličej zářil jako blesk a jeho roucho bylo bílé jako sníh. Jeho zář rozptýlila tmu a zlí andělé, kteří si vítězoslavně činili nárok na tělo Pána Ježíše, zděšeně prchali před jeho jasem a slávou. Jeden z andělů, kteří byli svědky Kristova ponížení a střežili místo Jeho odpočinku, přidal se k tomu andělu, jež právě sestoupil z nebe a společně šli k hrobu. Když se k němu přiblížili, země se zachvěla a nastalo mohutné zemětřesení.

Římská stráž byla zachvácena hrůzou. Kde byla nyní je jich síla držet Ježíšovo tělo v zajetí? Už nemysleli na svou povinnost, ani na to, že by Ho učedníci mohli ukrást. Když římskou EW 96 stráž obklopilo světlo andělů, jež bylo jasnější než slunce, padli římští vojáci k zemi jako mrtví. Jeden z andělů uchopil kámen, odvalil jej od hrobu a posadil se na něj. Druhý anděl vstoupil do hrobky a odstranil roušku z Ježíšovy hlavy. Potom mocný anděl, který sestoupil z nebe, zvolal hlasem, od kterého se zachvěla země: "Synu Boží, Tvůj Otec Tě volá, pojď ven!" Smrt již nemohla nad Ním déle vládnout. Ježíš vstal z mrtvých jako mocný Přemožitel. Tuto scénu pozoroval zástup andělů s posvátnou úctou. Když Ježíš vystoupil z hrobu, tito zářící andělé padli k zemi a klaněli se Mu, vítali Ho písněmi vítězství a triumfu.

Satanovi andělé byli nuceni utíkat před pronikavým světlem a září nebeských andělů a s hořkým zklamáním si stěžovali svému králi, že jejich kořist jim byla násilně vyrvána a že Ten, kterého tak nenávidí, vstal z mrtvých. Satan a jeho andělé se radovali, že jejich moc nad padlým člověkem způsobila, že Pán života byl uložen do hrobu. Jejich pekelné vítězství však bylo krátké, neboť když Ježíš vyšel ze svého vězení jako majestátný Vítěz, satan věděl, že po nějakém čase bude muset zemřít a jeho království bude dáno do rukou Toho, komu právem patří. Naříkal a zuřil, že přes všechno své úsilí nad Ježíšem nezvítězil a lidem byla umožněna cesta ke spasení, aby každý, kdo by chtěl po ní jít, mohl být zachráněn.

Zlí andělé se spolu se svým vůdcem radili o možnosti, jak [183] by ještě mohli pracovat proti vládě Boží. Satan rozkázal svým andělům, aby šli ke kněžím a starším. Řekl: "Úspěšně jsme je oklamali, zaslepili jejich zrak a zatvrdili jejich srdce proti Ježíši. Přivedli jsme je tak daleko, že Jej měli za podvodníka. Ale římská stráž roznese tu nepříjemnou zprávu, že Kristus vstal z mrtvých. Svedli jsme kněze a starší, aby Ježíše nenáviděli a

zamordovali. Nyní jim vnukněte myšlenku, že pokud se rozšíří zpráva o tom, že Ježíš vstal z mrtvých, budou je lidé kamenovat, protože odsoudili nevinného člověka."

Když zástup nebeských andělů opustil hrob a světlo a sláva zmizely, římská stráž se odvážila znovu zvednout hlavy, aby se rozhlédla kolem sebe. Vojáci byli zděšeni, když viděli, že veliký kámen od vchodu do hrobu je odvalený a Ježíšovo tělo je pryč. Co nejrychleji spěchali do města, aby kněžím a starším oznámili, co viděli. Když vrahové uslyšeli tu překvapivou zprávu, jejich tváře zbledly. Zmocnil se jich strach při pomyšlení na to, co spáchali. Kdyby se tato zpráva potvrdila, jsou ztraceni. Chvíli mlčky seděli a dívali se po sobě a nevěděli, co udělat nebo co říci. Přijmout tuto zprávu by znamenalo odsoudit samých sebe. Proto odešli stranou, aby se poradili, co mají dělat. Věděli, že kdyby se zpráva, kterou přinesla stráž, rozšířila mezi lidi, pak ti, kteří Krista zabili, budou muset sami zemřít jako Jeho vrahové. Rozhodli se tedy podplatit římské vojáky, aby věc uchovali v tajnosti. Kněží a starší jim nabídli velkou sumu peněz a řekli jim: "Řekněte, že v noci přišli Jeho učedníci a ukradli Ho; protože jsme spali." Když se strážní tázali, co se s nimi stane za to, že ve službě usnuli, slíbili jim židovští úředníci, že přemluví vladaře a zajistí jejich [184] bezpečnost. Za peníze prodali římští vojáci svoji čest a dali na radu kněží a starších.

Když Pán Ježíš visel na kříži a zvolal "Dokonáno jest!", rozpukly se skály, země se třásla a některé hroby se otevřely. Když vyšel jako Vítěz nad smrtí a hrobem, země se opět zatřásla a nebeská sláva ozářila toto svaté místo; tehdy vyšli poslušně na Jeho zavoláni mnozí spravedliví mrtví ze svých hrobů jako svědkové Jeho vzkříšení. Tito vyvolení svatí byli při svém vzkříšení oslaveni. Byli to lidé z každého věku, který uběhl od stvoření světa až do doby, kdy na této zemi žil Kristus. Tak se stalo, že zatímco židovští představitelé chtěli utajit skutečnost, že Pán Ježíš vstal z mrtvých, Bůh si vybral mnohé, kteří vyšli ze svých hrobů, aby podali svědectví o Ježíšově vzkříšení a Jeho slávě.

Tito vzkříšení lidé se od sebe velmi lišili jak postavou, tak i podobou. Někteří vypadali vznešeněji, než ostatní. Dostalo se mi vysvětlení, že obyvatelé země upadají stále níž a níže a ztrácejí svou sílu a půvab. Satan má moc nad nemocí i smrtí. V každém dalším věku jsou následky této kletby viditelnější a satanova moc se projevuje v širším měřítku. Ti, kteří žili v době Noema a Abraháma, měli postavu, vzhled a sílu podobnou andělům. Ale každé další pokolení bylo slabší, stále více a více podléhalo nemocem a délka života se zkracovala. Satan stále studuje, jak má lidstvo trápit a zeslabovat.

Ti, kteří při Ježíšově vzkříšení vyšli ze svých hrobů, se ukázali mnohým lidem a hovořili jim o tom, že oběť za člověka byla vykonána, že ten Ježíš, kterého Židé ukřižovali, vstal z mrtvých. Jako důkaz pravdivosti svého tvrzení uváděli: "My jsme vstali s Ním!" Přesvědčivě hovořili o tom, že skrze Jeho velkou moc byli vyvoláni ze svých hrobů. Ačkoli satan, jeho [185] andělé a židovští starší rozšiřovali lživou zprávu,nemohli utajit Ježíšovo vzkříšení. Zástup svatých, který vstal ze svých hrobů, rozšiřoval tuto

podivuhodnou, radostnou zprávu. Sám Ježíš se ukázal truchlícím, hluboce zarmouceným učedníkům. Zahnal jejich strach a jejich mysl naplnil radostí a štěstím.

Zpráva se rozšiřovala od jednoho města k druhému, od vesnice k vesnici a Židé, protože se báli o svůj vlastní život, skrývali svou nenávist vůči učedníkům. Jejich jedinou nadějí bylo šíření falešné zprávy. A ti, kteří si přáli, aby tato lež byla pravda, ti ji přijímali. Pilát se chvěl, když se dozvěděl o zmrtvýchvstání Ježíšově. Nemohl pochybovat o pravdivosti tohoto svědectví a od této chvíle už nikdy neměl pokoje. Pro světskou čest a ze strachu o své postavení i svůj život, odsoudil Pána Ježíše na smrt. Teď si plně uvědomil, že Ten, jehož krví byl vinen, nebyl pouze nevinným člověkem, ale že to byl Syn Boží. Až do svého konce vedl bídný život. Pochybnosti a výčitky svědomí zaháněly všechny jeho slibné, nebo radostné pocity. Nedal se nijak potěšit a zemřel bídnou smrtí.

Herodesovo * srdce bylo ještě zatvrzelejší; když uslyšel o Ježíšově zmrtvýchvstání, ani ho to nějak zvlášť neznepokojilo. * Na Kristově výslechu se podílel Herodes Antipas Jakuba nechal zavraždit Herodes Agrippa I, který byl švagrem Herodese Antipy.

EW 98 186 Nechal vzít život Jakubovi, a když viděl, že se to Židům líbí, dal do vězení i Petra s úmyslem, že jej také nechá popravit. Ale Bůh měl pro Petra ještě určitý úkol, a proto k němu poslal svého anděla, aby ho vysvobodil. Herodesa stihl Boží soud. Když se jednou v přítomnosti velkého davu lidí povyšoval, byl zasažen Božím andělem a zemřel nejhrůznější smrtí.

Časně zrána prvního dne týdne, ještě než se rozednilo, se k hrobu vydaly svaté ženy; vzaly si s sebou vzácné masti, aby pomazaly Ježíšovo tělo. Když došly k hrobu, uviděly, že těžký kámen u vchodu do hrobky je odvalený a mrtvé tělo Ježíšovo už tam není. Zmocnila se jich úzkost a obávaly se, že tělo ukradli jejich nepřátelé. Najednou však uviděly dva anděly v bílých hávech, se zářícími obličeji. Tyto nebeské bytosti věděly, proč sem ženy přišly a hned jim oznamovaly, že Ježíš už tady není. Vstal z mrtvých, ale mohou si prohlédnout místo, kde byl Ježíš uložen. Andělé je vyzvali, aby rychle šly k Jeho učedníkům a řekly jim, že jde před nimi do Galileje. S bázní a velikou radostí spěchaly ženy k truchlícím učedníkům, aby jim přinesly zprávu o tom, co viděly a slyšely.

Učedníci nemohli uvěřit tomu, že Kristus vstal z mrtvých, ale spolu se ženami, které jim přinesly takovou zprávu, pospíchali k hrobu. Tam zjistili, že Ježíše tam není. Viděli, že prostěradla, jimiž byl ovinut, jsou složena, ale stále nemohli uvěřit té radostné zprávě, že vstal z mrtvých. Vrátili se domů [187] a velmi se divili tomu, co viděli a co jim ženy vypravovaly. Marie se však rozhodla, že zůstane u hrobu a přemýšlela o všem, co se stalo. Skličovalo ji pomyšlení, že snad byla oklamána. Cítila, že ji čekají ještě další těžkosti. Znovu jí přemohl žal a propukla v hořký pláč. Naklonila se ještě jednou, aby se podívala do hrobu a uviděla tam dva anděly, oblečené v bílém. Seděli na místě, kde leželo tělo Ježíšovo. Jeden seděl tam, kde ležela Ježíšova hlava a druhý seděl tam, kde byly Jeho

nohy. Přívětivě ji oslovili a tázali se, proč pláče. Marie odpověděla: "Vzali Pána mého a nevím, kde Ho položili."

Pak se obrátila a uviděla, že blízko ni stojí Ježíš, ale nepoznala Ho. Přívětivě ji oslovil, vyptával se jí po příčině jejího zármutku a tázal se jí, koho hledá. Domnívala se, že hovoří se zahradníkem a proto Jej žádala, že pokud odnesl jejího Pána, ať jí řekne, kam Ho položil, aby Jej mohla vzít zpět. Tu k ní Pán Ježíš promluvil svým nebeským hlasem: "Marie!' Ta poznala tón toho milého hlasu a rychle odpověděla: "Rabboni!" V své radosti Jej chtěla obejmout, ale Pán Ježíš pravil: "Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevystoupil ke svému Otci. Jdi ale k bratřím mým a pověz jim: "Vystupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a k Bohu vašemu." Se srdcem naplněným radostí spěchala Marie k učedníkům, aby jim přinesla tuto radostnou 99 EW zprávu. Pán Ježíš se rychle vznesl vzhůru ke svému Otci, aby z Jeho rtů uslyšel ujištění, že oběť je přijata a aby obdržel veškerou moc na nebi i na zemi.

Andělé jako nějaký oblak obklopili Syna Božího a dokořán otevřeli brány, aby mohl vejít Král slávy. Viděla jsem, že i když byl Pán Ježíš se svým skvoucím nebeským zástupem v přítomnosti svého Otce obklopen Jeho slávou, přesto nezapomněl na své [188] učedníky, kteří byli na zemi. Přijal moc od svého Otce, aby se k nim mohl vrátit a z té moci udělit i jim. Ještě tentýž den se vrátil zpět a ukázal se svým učedníkům. Potom jim dovolil, aby se Jej dotýkali, protože již byl u svého Otce a přijal moc.

Tomáš však tehdy zrovna nebyl přítomen. Nechtěl pokorně přijmout zprávu učedníků, nýbrž rozhodně a sebejistě tvrdil, že neuvěří, dokud se svými prsty nedotkne jizev po hřebech a dokud svou ruku nepoloží na bok, jež byl proboden. Tím projevil nedostatek důvěry ke svým bratřím. Kdyby všichni lidé požadovali tentýž důkaz, pak by nikdo nepřijal Ježíše a neuvěřil by, že vstal z mrtvých. Bůh si však přál, aby zpráva učedníků byla přijímána i těmi, kteří zmrtvýchvstalého Spasitele sami neviděli, ani neslyšeli. Tomášova nevěra se Bohu nelíbila. Když se Pán Ježíš setkal se svými učedníky podruhé, byl už přítomen i Tomáš, a jakmile uviděl Pána Ježíše, uvěřil. Prohlásil však, že nebude spokojen bez hmatatelných důkazů - a Ježíš mu žádané důkazy poskytl. Tomáš zvolal: "Pán můj a Bůh můj", ale Ježíš ho pokáral za jeho nevěru a řekl: "že jsi mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili."

Podobně i ti, kteří neprožili žádné zkušenosti během hlásání poselství prvního a druhého anděla, musí je přijmout od jiných, kteří je prožili a řídili se jimi. Viděla jsem, že podobně, jak byl zavrhován Pán Ježíš, budou zavrhována i tato poselství. A tak jako apoštolové prohlašovali, že pod nebem není žádné jiné jméno dané lidem, v němž by mohli být spaseni, tak i služebníci Boží musí věrně a nebojácně varovat ty, kteří přijímají jen určitou část pravdy, vztahující se k poselství třetího [189] anděla, že buď s radostí přijmou všechna poselství, jež jim Bůh dává, anebo jinak nebudou mít podíl v Jeho království.

Zatímco svaté ženy rozšiřovaly zprávu o Ježíšově vzkříšení, římští vojáci šířili lež, kterou do jejich úst vložili starší a přední kněží. Tvrdili, že zatímco oni v noci spali, přišli učedníci a ukradli Ježíšovo tělo. Satan vložil tuto lež do srdcí a úst předních kněží a lid ochotně tato slova přijímal. Bůh to však tak zařídil, aby nikdo neměl žádnou pochybnost o této důležité události, na níž je založeno naše spasení. Kněží a starší nemohli tuto skutečnost utajit. Byli vzkříšeni svědkové, kteří svědčili o Kristově zmrtvýchvstání.

Spasitel zůstal se svými učedníky ještě čtyřicet dní a naplňoval je radostí a nadějí tím, že jim ještě lépe vysvětloval skutečnosti, týkající se Božího království. Zároveň je pověřil, aby vydávali svědectví o tom, co viděli a slyšeli, o Jeho utrpeních, Jeho smrti a Jeho vzkříšení. Měli mluvit o tom, že přinesl oběť za hříchy a že všichni, kteří chtějí, mohou přijít k Němu a získat život. S upřímnou něžností mluvil o tom, že budou muset prožít pronásledování a soužení, ale že se jim uleví, když si budou připomínat Jeho zkušenosti a slova, která jim mluvil. Řekl jim, že přemohl satanova pokušení a utrpením a zkouškami dosáhl vítězství. Satan už teď nemá nad Ním žádnou moc, ale se bude se svými pokušeními přibližovat k nim a ke všem, kteří uvěří v Jeho jméno. Avšak oni mohou nad Ním zvítězit právě tak, jak zvítězil On. Pán Ježíš vyzbrojil své učedníky mocí k vykonávání zázraků a řekl jim, že i když budou pronásledováni bezbožnými lidmi, pošle jim čas od času své anděly, aby je vysvobozovali. Jejich život jim nemůže být odňat dříve, než splní své poslání. Pak může být případně od nich požadováno, aby svou vlastní krví zpečetili to, co zvěstovali.

Jeho horliví následovníci rádi naslouchali Jeho učení a kochali se každým slovem, které vycházelo z Jeho rtů. Teď si byli úplně jisti, že je Spasitelem světa. Jeho slova se hluboce zakořenila v jejich srdcích. Litovali, že se budou muset brzy rozloučit se svým nebeským Učitelem a už neuslyší povzbuzující a laskavá slova, vycházející z Jeho rtů. Ale jejich srdce bylo znovu naplněno láskou a velikou radostí, když jim Pán Ježíš oznamoval, že odejde, aby pro ně připravil příbytky a pak se znovu vrátí a vezme je k sobě, aby navždy byli u Něho. Zaslíbil jim, že jim pošle Utěšitele, Ducha svatého, který je uvede do veškeré pravdy. "A pozdvihl rukou svých, dal jim požehnání."

Kapitola 41. Kristovo nanebevstoupení

Celá nebesa očekávala na vítěznou hodinu, kdy Pán Ježíš bude vystupovat vzhůru ke svému Otci. Přišli andělé, aby přivítali Krále slávy a aby Jej s jásotem doprovázeli do nebe. Když Pán Ježíš požehnal svým učedníkům, byl od nich vzat a nesen vzhůru do nebe. Následoval Jej zástup těch, které vysvobodil ze zajetí smrti při svém vzkříšení. Doprovázely Jej nebeské zástupy, zatímco v nebi očekávalo na Jeho příchod nesčíslné množství andělů. Když se blížili ke Svatému Městu, andělé, kteří doprovázeli Ježíše, volali: "Pozdvihněte, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby mohl vejít Král slávy." Andělé ve městě se s jásotem tázali: "Kdo je to ten Král slávy?" Doprovázející andělé vítězoslavně odpověděli: "Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník. Pozdvihnětež, ó brány svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl Král slávy." A očekávající andělé se znovu ptají: "Kdo je to ten Král slávy?" Doprovodní andělé melodickým hlasem odpovídají: "Hospodin zástupů, on jest Král slávy." Potom celý nebeský průvod vešel [101 EW] do Božího města. Všechny nebeské zástupy obklopily svého slavného Velitele, s hlubokou úctou se před Ním skláněly a kladly své koruny k Jeho nohám. Potom rozezněly své zlaté harfy a nádherné melodické tóny naplnily celá nebesa překrásnou hudbou a zpěvem na počest Beránka, který byl zabit, ale nyní znovu žije ve velebnosti a slávě.

Když učedníci smutně hleděli do nebe, dokud jim nezmizel poslední záblesk jejich vystupujícího Pána, postavili se náhle vedle nich dva andělé v bílém rouše a pravili jim: "Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tentýž Ježíš, který vzhůru vzat jest od vás do nebe, přijde zase tím samým způsobem, jako jste spatřili způsob jeho vystupujícího do nebe." Učedníci a matka Ježíšova, která byla rovněž svědkem nanebevstoupení Božího Syna, strávili potom následující noc rozmluvou o Jeho podivuhodných činech a o zvláštních a slavných událostech, které se odehrály v tak krátké době.

Satan se znovu radil se svými anděly. Pln rozhořčené nenávisti vůči Boží vládě jim řekl, že dokud má moc a autoritu na této zemi, musí vynaložit desetkrát větší úsilí proti Kristovým následovníkům. Proti Kristu nic nezmohli, ale pokud to bude možné, musí přemoci Jeho následovníky. V každé generaci musí dbát na to, aby do svých osidel polapili ty, kteří věří v Ježíše. Dále vyprávěl andělům, že Ježíš dal učedníkům moc, aby je kárali [192] a vyháněli a aby uzdravovali ty, které oni budou trápit. Po tom satanovi andělé vyšli jako řvoucí lvi, aby se usilovali zničit Ježíšovy následovníky.

Kapitola 42. Kristovi učedníci

Učedníci kázali s velkou mocí o ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Spasiteli. Ve jménu Pána Ježíše konali znamení a divy; nemocní byli uzdravováni. Jeden muž, který byl od svého narození chromý, byl úplně uzdraven a šel s Petrem a Janem do chrámu. Chodil, skákal radostí a před očima všech lidí chválil Boha. Brzy se to rozneslo a lidé se začali shromažďovat kolem učedníků. Seběhli se mnozí a velmi žasli nad tím, že tento chromý byl uzdraven.

Když Pán Ježíš zemřel, měli kněží zato, že se už nebudou vyskytovat žádné divy, že rozruch brzy zanikne a lid se opět vrátí k uctívání lidských tradic. Ale nebylo tomu tak. Právě v jejich středu konali učedníci divy a zázraky a lidé byli naplněni úžasem. Pán Ježíš byl ukřižován a proto se divili, odkud získali Jeho následovníci takovou moc. Domnívali se totiž, že jim dával moc během svého života, ale když zemřel, předpokládali, **EW 102** že tím skončí i tyto zázraky. Petr pochopil, proč jsou tak zmateni, a proto jim řekl: "Muži izraelští, co se tomu divíte? Anebo co na nás tak pilně hledíte, jako bychom my svou vlastní mocí nebo nábožností učinili to, aby tento člověk chodil? Bůh Abrahámův, Izákův a Jákobův, Bůh otců našich oslavil Syna svého Ježíše, kteréhož jste vy vydali a kterého jste se zřekli **193** před tváří Pilátovou, kterýž ho pokládal za hodného propuštění. Vy pak jste se toho svatého a spravedlivého zřekli a prosili jste za muže vražedníka, aby vám byl dán. Dárce pak života zamordovali jste. Kteréhož Bůh vzkřísil z mrtvých, čehož my svědkové jsme. A víra v jeho jméno dala sílu tomuto člověku, kterého vidíte i znáte."

Kněží a starší nemohli snést tato slova a na jejich rozkaz byli Petr a Jan zajati a uvězněni. Avšak skrze tento jediný proslov vyhlášený učedníky, bylo obráceno tisíce lidí, kteří uvěřili v Kristovo vzkříšení a nanebevzetí. Kněží a starší byli velice ustaraní. Nechali zabít Pána Ježíše v naději, že si tím opět získají pozornost lidu. Avšak nyní to bylo ještě horší než předtím. Učedníci je veřejně obviňovali z vraždy Božího Syna a oni nevěděli, jak se teď budou lidé na ně dívat a do jaké míry se mohou tyto věci rozšířit. Nejraději by nechali Petra i Jana usmrtit, ale neodvažovali se to udělat, protože se báli lidu.

Následujícího dne byli apoštolé vedeni před veleradu. Byli zde přítomni ti samí mužové, kteří nedávno jako posedlí křičeli, aby byla prolita krev Spravedlivého. Slyšeli, jak se Petr zaklínal a s přísahou zapřel svého Pána, když byl otázán, zda také není jedním z učedníků. Nyní doufali, že jej opět zastraší. Avšak Petr se mezitím obrátil a nyní se mu naskytla příležitost, aby napravil hanbu, kterou Ježíši svým ukvapeným, zbabělým zapřením způsobil, a aby vyvýšil to jméno, které zneuctil Se svatou odvahou a v moci Ducha svatého nebojácně vyznal: "Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, jehož Bůh vzkřísil z mrtvých, skrze toto jméno tento stojí před vámi zdravý. Toť jest ten kámen za nic položený od vás stavitelů **194**, z kterého se stal kámen úhlový. A

není v žádném jiném spasení, neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli být spaseni."

Lidé byli udiveni, že Petr s Janem jsou tak smělí a poznali, že bývali s Ježíšem, protože jejich odvaha a šlechetné chování se podobalo chování Ježíšovu, když stál před svými nepřáteli. Když Petr zapřel Ježíše, byl pokárán Jeho žalostným a smutným pohledem. A nyní, když Jej Petr směle zastával, přiznal se Pán Ježíš k němu a požehnal mu. Na důkaz Ježíšova přiznání byl naplněn Duchem svatým.

Kněží se neodvážili dát najevo nenávist, kterou chovali vůči učedníkům. Rozkázali jim, aby opustili místnost, v níž rada zasedala a pak se radili: "Co máme s těmito lidmi udělat? Neboť že zjevný zázrak stal se skrze ně, všechněm přebývajícím v Jeruzalémě známé jest, a my to nemůžeme popřít." Kněží se obávali, že se zpráva o tomto dobrém skutku rozšíří mezi všemi lidmi, čímž by ztratili svou moc a pohlíželo by se na ně, jako na ty, kteří zavraždili Ježíše. Odvážili se pouze k tomu, že 103 EW apoštolům pohrozili a přikázali jim, aby již neučili ve jménu Ježíše, jinak že budou muset zemřít. Petr však na to nebojácně odpověděl, že nemohou jinak, než mluvit o tom, co viděli a slyšeli.

Mocí Ježíšovou apoštolé pokračovali v uzdravováni nemocných, kteří k nim byli přinášeni. Denně byly získány stovky těch, kteří se stavěli pod korouhev Spasitele, jenž byl ukřižován, vzkříšen a vstoupil na nebesa. Kněží, starší a jejich přívrženci byli poděšeni. Znovu uvrhli učedníky do vězení a doufali, že se tím rozruch uklidní. Satan a jeho andělé jásali. Ale andělé Boží otevřeli dveře vězení a navzdory příkazu kněží a [195] starších nabádali učedníky: "Jděte, postavte se v chrámě a hlásejte lidu všechna slova života tohoto."

Velerada se znovu shromáždila a bylo rozkázáno, aby byli učedníci přivedeni z vězení. Služebníci otevřeli dveře vězení, ale ty, které tam hledali, nenašli. Vrátili se zpět ke kněžím a starším a pravili: "Žalář zajisté nalezli jsme zavřený se vší pilností a strážné vně stojící u dveří, ale když jsme otevřeli, žádného jsme tam nenašli." Tu kdosi přišel a pověděl jim, řka: "Muži, které jste vsadili do žaláře, jsou v chrámě a učí lid." Odešel tedy velitel chrámové stráže se svými služebníky a přivedli je, ale bez násilí. Měli totiž strach z lidu, že je bude kamenovat. Přivedli apoštoly a postavili je před veleradu. Velekněz je začal vyslýchat: "Přísně jsme vám přece zakázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však jste naplnili Jeruzalém svým učením a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka."

Tito židovští vůdcové byli pokrytci. Chválu od lidí milovali více než Boha. Měli tak zatvrzelá srdce, že i nejmocnější skutky, které apoštolé konali, je jen popouzely k hněvu. Věděli, že pokud budou Ježíšovi učedníci kázat o Jeho ukřižováni, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení, bude tím na ně svalována vina, jako na ty, kteří Jej zavraždili. Už nebyli

tak ochotni vzít na sebe Ježíšovu krev, jako tehdy, když horlivě volali: "Krev jeho na nás a na naše děti!"

Apoštolé nebojácně prohlásili, že více je třeba poslouchat Boha, než lidí. Petr řekl: "Bůh otců našich vzkřísil Ježíše, kteréhož jste vy zamordovali, pověsívše na dřevě. Bůh Jej však povýšil svou pravicí, aby byl Knížetem a Spasitelem a tím aby umožnil lidu izraelskému pokání a odpuštění hříchů. A my [196] jsme svědkové toho, což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož Bůh dal těm, kteříž jsou poslušni jeho." Když tito vražedníci slyšeli tato odvážně pronesená slova, rozzlobili se a rozhodli se, že své ruce znovu poskvrní krví a apoštoly usmrtí. Už to měli naplánováno, když tu Boží anděl mocně zapůsobil na Gamalielovo srdce, aby kněžím a starším předložil takovou radu: "Nechte tyto lidi a pusťte je. Pochází-li titož tento záměr nebo toto dílo jen od lidí, samo zanikne. Pochází-li však od Boha, nepodaří se vám ho zničit. To by se pak o vás muselo říci, že se stavíte proti Bohu." Zlí andělé chtěli přimět kněze a starší, aby apoštoly usmrtili. Ale Bůh poslal svého anděla, aby tomu zabránil tím, že mezi židovskými vůdci vzbudil hlas, který mluvil ve pro EW 104 spěch Jeho služebníků. Dílo apoštolů nebylo ještě ukončeno. Měli být ještě předvedeni před krále, aby svědčili o jménu Pána Ježíše a o těch věcech, které viděli a slyšeli.

Kněží neradi propouštěli své vězně; nejdříve je zmrskali a přikázali jim, aby už nikdy nemluvili o Ježíšově jménu. Oni pak odcházeli z velerady a radovali se, že jsou hodni učiněni trpěti protivenství pro jméno Pána Ježíše. Na každý pak den nepřestávali v chrámě i po domích učiti a zvěstovati Ježíše Krista." Takto slovo Páně rostlo a rozmáhalo se. Učedníci směle podávali svědectví o všem, co viděli a slyšeli a ve jménu Pána Ježíše dělali veliké zázraky. Nebojácně prohlásili, že Ježíšovou krví jsou vinni ti, na jejich popud byl Syn Boží zavražděn.

Viděla jsem, že Boží andělé dostali příkaz, aby opatrovali ty svaté důležité pravdy, které měly všem generacím Kristových [197] učedníků sloužit jako bezpečná a pevná kotva. Duch svatý byl vylit zvláštní měrou na apoštoly, kteří byli svědky důležitých pravd o ukřižování, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení našeho Pána - to je těch pravd, které měly být nadějí Izraele. Všichni měli hledět na Spasitele světa jako na svou jedinou naději a chodit po té cestě, kterou jim připravil obětováním svého vlastního života. Měli zachovávat Boží zákon a žít. Viděla jsem Ježíšovu moudrost a dobrotu, která se projevila v tom, že učedníkům dal moc, aby pokračovali v tomtéž díle, pro které Jej Židé nenáviděli a usmrtili. V Jeho jménu měli moc nad satanovými skutky. Doba, kdy Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, byla ozářena světlem a slávou, aby bylo na věky známo, že Ježíš je Spasitelem světa.

Kapitola 43. Štěpánova smrt

Počet učedníků v Jeruzalémě rychle rostl. Uvěřili také mnozí kněží. Štěpán, který byl pln víry, konal mezi lidmi velké divy a zázraky. Židovští starší byli velmi rozhněváni, když viděli, že už i kněží opustili jejich tradice a přinášení oběti a darů, a přijali Pána Ježíše jako jedinou velkou oběť. Vyzbrojen mocí z výsosti, káral Štěpán nevěřící kněze a starší a vyvyšoval před nimi Pána Ježíše. Nemohli odolat moudrosti a moci, kterou hovořil, a když zjistili, že proti Němu nic nezmůžou, podplatili několik mužů, aby falešně přísahali, že slyšeli jak se rouhal proti Mojžíši a Bohu. Vzbouřili lid, přivedli Štěpána a falešní svědci ho obžalovali, že mluvil proti svatému místu a [198] proti zákonu. Tvrdili, že jej slyšeli, jak řekl, že Ježíš z Nazareta odstraní náboženské zvyklosti, které jim dal Mojžíš.

Když stál Štěpán před svými soudci, zračila se v jeho obličeji Boží sláva. "A všichni, kdo seděli ve veleradě, upřeně se na něj dívali, a viděli, že jeho tvář se podobá tváři anděla." Když jej vyzvali, aby odpověděl na žalobu, která byla proti němu vznesena, začal hovořit o Mojžíšovi a prorocích, shrnul dějiny izraelského národa a způsob, jak s Ním Bůh zacházel a ukázal jim na starozákonní proroctví o Kristu. Dotkl se i dějin chrámu a řekl, že Bůh nepřebývá v chrámech, vytvořených lidskýma rukama. Lidé chrám uctívali a jestliže někdo řekl něco proti této budově, velmi se rozhněvali, jakoby řekl něco proti samému Bohu. Když Štěpán mluvil o Kristu a poukázal také na chrám, viděl, že lidé jeho slova nepřijímali. Proto je směle pokáral: "Tvrdošíjní a neobřezaného srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili." Zatímco dbali na vnější obřady svého náboženství, jejich srdce byla zkažená a plná smrtelného zla. Poukázal na ukrutnost jejich otců, kteří pronásledovali proroky a prohlásil, že ti, ke kterým právě hovoří se dopustili ještě většího hříchu, protože zavrhli Krista a ukřižovali Jej. "Kterého z proroků otcové vaši nepronásledovali? Zabíjeli ty, kteří předpovídali příchod Spravedlivého tohoto, jehož vy nyní zrádci a vražedníci jste!"

Tato srozumitelná a ostrá pravda rozčílila starší a kněží natolik, že skřípěli zubama a vrhli se na něj. "On však, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici. A zvolal: "Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po pravici Boží!" Lidé ho nechtěli ani [199] slyšet. "A dali se do velikého křiku, zacpávali si uši a všichni jednomyslně"se na něj vrhli, vyhnali ho ven z města a začali ho kamenovat. Štěpán však poklekl a hlasitě zvolal: "Pane, nepokládej jim toho za hřích."

Viděla jsem, že Štěpán byl silným Božím mužem, jenž měl v církvi zaujímat důležité postavení. Satan jásal nad jeho smrtí, protože věděl, že učedníci těžce ponesou jeho ztrátu. Ale satanova radost netrvala dlouho. V zástupu, který byl svědkem Štěpánovy smrti, byl jeden muž, kterému se měl zanedlouho zjevit sám Ježíš. Saul neházel kameny na Štěpána, i když vydal souhlas s jeho smrtí. Horlivě pronásledoval Boží církev. Když její členy

vypátral, zajímal je v jejich domovech a přiváděl je k těm, kteří je usmrcovali. Saul byl nadaný a vzdělaný muž. Židé si jej vážili pro jeho horlivost, zatímco mnozí Kristovi učedníci z něj měli strach. Satan s úspěchem využíval jeho schopností k odboji proti Synu Božímu a proti těm, kteří v Něho uvěřili. Bůh však může zlomit moc velkého nepřítele a vysvobodit ty, které zajal. Kristus si vybral Saule jako "vyvolenou nádobu", aby zvěstoval Jeho jméno a posilňoval učedníky v jejich práci a aby mnohonásobně nahradil Štěpána. [106]
EW

Kapitola 44. Saulovo obrácení

Když se Saul vydal na cestu do Damašku, doprovázeli jej zlí andělé. Vezl s sebou listiny, které jej zmocňovaly k tomu, aby muže a ženy, kteří se přiznávali ke Kristu, přivedl svázané do Jeruzaléma. Ale náhle jej obklopilo světlo z nebe, které zaplašilo zlé anděly a způsobilo, že okamžitě padl k zemi. Uslyšel, že se jej někdo ptá: "Saule, Saule, proč mě pronásleduješ?" Saul odpověděl: "Pane, kdo jsi?" A Pán řekl: "Já jsem Ježíš, jemuž se ty protivíš. Těžko je ti vzpírat se proti ostnům." Saul se třásl a vyděšeně se tázal: "Pane, co chceš, abych činil?" A Pán mu odpověděl: "Vstaň a jdi do města a bude ti pověděno, co máš dělat."

Muži, kteří Saule doprovázeli, stáli oněmělí; slyšeli hlas, ale nikoho neviděli. Když světlo zmizelo a Saul vstal ze země a otevřel oči, zjistil, že vůbec nevidí. Sláva nebeského světla jej oslepila. Muži jej tedy vedli za ruce do Damašku, kde byl tři dny slepý, přičemž nic nejedl, ani nepil. Mezitím Pán poslal svého anděla k jednomu muži, který měl být právě Saulem zajat, a ve vidění mu sdělil: "Vstaň a jdi do ulice zvané Přímá a vyhledej tam v domě Judově Saule jménem Tarsenského. Neboť aj, modlí se a ve vidění viděl muže jménem Ananiáše, jak jde k němu a vzkládá na něho ruce, aby zase prohlédl."

Ananiáš se obával, že se stal nějaký omyl a začal Pánu vysvětlovat, co o Saulovi slyšel. Ale Pán Ananiášovi řekl:"Jdi, neboť on je má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé před pohany i před syny izraelské. Já zajisté ukáži jemu, jak mnoho musí trpěti pro jméno mé." Ananiáš poslechl pokyny svého Pána, vešel do onoho domu, vložil na Saule své ruce a řekl: "Sauli, bratře, Pán mne poslal, Ježíš, který se ti ukázal na cestě sem, abys opět nabyl zrak a byl naplněn Duchem svatým.

Saulovi se ihned vrátil zrak, vstal a byl pokřtěn. Potom učil ve školách, že Kristus je opravdu Synem Božím. Všichni, kteří ho slyšeli, žasli a říkali: "Zdaliž to není ten, který hubil v Jeruzalémě ty, kteří vzývali toto jméno? A což sem nepřišel právě s tím úmyslem, aby je svázal a odváděl k velekněžím?" Ale Saul kázal čím dál, tím mocněji a svými důkazy zahanboval Židy. Opět jim nastaly těžkosti. Všichni viděli, jak Saul bojoval proti Ježíši a jak horlivě se snažil vypátrat ty, kteří uvěřili v Jeho jméno, aby je vydal na smrt. Jeho podivuhodné obrácení mnohé přesvědčilo, že Ježíš byl Synem Božím. V moci Ducha svatého Saul vyprávěl své zkušenosti. Během jeho působení museli mnozí zemřít, mnohé nechal svázat a zavřít do vězení, muže i ženy, ale když putoval do Damašku, náhle jej obklopilo nebeské světlo a zjevil se sám Pán Ježíš, který mu řekl, že je Synem Božím. [107] **EW**

Když Saul takto směle kázal o Ježíši, šířil mocný vliv. Znal Písmo svaté a po obrácení mu Bůh dal moudrost, aby pochopil proroctví, týkající se Krista, která mu pomohla, aby lépe a jasněji zvěstoval pravdy a aby uvedl na správnou míru všechna překrucováni Písma

svatého. Když byl naplněn Duchem svatým, mohl svým posluchačům jasně a zřetelně vysvětlovat proroctví o době [202] Kristova prvního příchodu a poukázat jim také na naplnění proroctví, týkajících se Jeho utrpení, smrti a vzkříšení.

Kapitola 45. Židé se rozhodli zbavit Pavla

Když kněží a starší byli svědky toho, jaký účinek má Pavlovo vyprávění o své zkušenosti při svém obrácení, začali ho nenávidět. Viděli, jak odvážně kázal o Ježíši a v Jeho jménu konal divy. To způsobilo, že jej poslouchaly celé zástupy, které se odvrátily od jejich tradic a židovské vůdce začaly pokládat za vrahy Syna Božího. Jejich hněv byl tak veliký, že se shromáždili, aby se poradili, jakým způsobem by nejúčinněji zabránili tomuto hnutí. Shodli se na tom, že nejjistější bude, když Pavla zabijí. Ale Bůh znal jejich záměr a poslal anděly, aby Pavla chránili, aby mohl žít a plnit své poslání.

Nevěřící Židé, kteří byli vedeni satanem, hlídali ve dne i v noci všechny damašské brány, aby až Pavel bude z města vycházet, mohli jej ihned zabít. Pavel se však dověděl, že Židé usilují o jeho život a proto jej učedníci tajně v noci spustili v koši po provazech dolů přes hradby. Židé byli zahanbeni nezdarem svého plánu a satanův úmysl byl opět zmařen.

Pavel pak šel do Jeruzaléma a chtěl se připojit k učedníkům, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že i on je učedníkem. V Damašku jej Židé chtěli zabít a v Jeruzalémě jej zase jeho vlastní bratři nechtěli přijmout. Ujal se ho však Barnabáš, přivedl ho k apoštolům a vyprávěl jim, jak se Pavel cestou [203] do Damašku setkal s Pánem a jak potom odvážně kázal v Ježíšově jménu.

Satan i v Jeruzalémě nabádal Židy, aby Pavla zahubili, ale Pán mu přikázal, aby město opustil. Společně s Barnabášem šel do jiných měst, kde kázal o Ježíši, činil zázraky a mnozí byli obráceni. Když uzdravili jednoho muže od narození chromého, pak lidé, kteří sloužili modlám, chtěli učedníkům obětovat. To Pavla velice zarmoutilo a řekl jim, že on i jeho spolupracovník jsou jen lidé a uctívat se má pouze Boha, který stvořil nebe, zemi, moře a všechno, co je v nich. Tak Pavel před lidmi [EW 108] vyvýšil Boha, ale jen stěží jim mohl zabránit v jejich úmyslu. V jejich mysli se začala rodit představa o víře v pravého Boha, a o oslavování a uctívání, které Mu přináleží. Zatímco poslouchali Pavla, satan ovlivňoval nevěřící Židy v jiných městech, kteří chodili za Pavlem, aby ničili dobré dílo, které konal. Různými pomluvami strhli tyto modloslužebníky na svou stranu proti Pavlovi. Údiv a úcta těchto lidí se změnily v nenávist. Ti, kteří se před chvíli chtěli učedníkům klanět, začali Pavla kamenovat a když si mysleli, že je už mrtev, vyvlekli jej za město. Učedníci stáli smutně kolem apoštola Pavla a oplakávali ho. Ten však k jejich velké radosti vstal a šel s nimi do města.

Jindy, když Pavel se Silas kázali o Ježíši, šla za nimi jakási žena, která měla věšteckého ducha a volala: "Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, kteří nám zvěstují cestu spasení." Tak chodila za učedníky mnoho dní. Pavel to velmi těžce nesl, protože toto volání odvracelo mysl lidí od pravdy. Satan tím sledoval svůj cíl. Chtěl skrze tuto ženu lidi

znechutit a [204] zničit vliv učedníků. Pavla to velmi trápilo a proto se obrátil a tomu zlému duchu řekl: "Přikazuji ti ve jménu Ježíše Krista, vyjdi z ní!" A hned po této výtce, vyšel z ní ten zlý duch.

Jejím pánům se to líbilo, že volala za učedníky. Ale když ji zlý duch opustil a viděli, že se stala pokornou učednicí Pána Ježíše, byli rozhněváni. Svým věštěním jim získala mnoho peněz a nyní neměli žádnou naději na nový zisk. Satanův úmysl byl zmařen, ale jeho služebnici chytli Pavla a Sílu, vedli na tržiště před městské správce a řekli: "Tito lidé, jsouce Židé, bouří naše město." Dav se obrátil proti nim, úředníci z nich strhli oděv a rozkázali, aby byli bičováni. Když je pořádně zbičovali, zavřeli je do vězení a strážnému poručili, aby je dobře hlídal. Ten je podle toho rozkazu dal do nejhlubšího vězení a pro jistotu jim dal nohy do klády. Ale za vězeňské zdi je doprovázeli Boží andělé a způsobili, aby jejich uvěznění posloužilo k Boží slávě a lidem mohlo být ukázáno, že Bůh obdařuje svou přízní své dílo i své vyvolené služebníky.

O půlnoci se Pavel a Síla modlili a zpěvem chválili Boha. Náhle nastalo velké zemětřesení, takže se zachvěly základy vězení. Viděla jsem, že Boží anděl ihned uvolnil pouta všem vězňům. Když se strážný vězení probudil a uviděl, že dveře vězení jsou otevřené, zděsil se. Domníval se, že všichni vězňové utekli a on bude potrestán smrtí. Avšak ve chvíli, kdy se chystal spáchat sebevraždu, Pavel hlasitě zvolal: "Nečiň sobě nic zlého, vždyť jsme tu všichni."

Tento projev moci Boží přesvědčil žalářníka. Požádal o světlo, rychle přiběhl k Pavlovi a Sílovi, celý se třásl a padl jim k nohám. Pak je vyvedl ven a tázal se: "Pánové, co mám činit, abych byl spasen?" Oni odpověděli: "Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i dům tvůj." Potom strážný vězení shromáždil celou svou rodinu a Pavel jim zvěstoval o Pánu Ježíši. Srdce žalářníka přilnulo k srdcím těchto bratří; umyl jim rány a s celou svou rodinou byl ještě tuto noc pokřtěn. Pak je pohostil a s celou rodinou se radoval, že uvěřil v Boha. [109 EW]

Tato podivuhodná zpráva o projevu Boží moci při otevření dveří vězení a o obrácení strážného i jeho rodiny se rychle rozšířila. Když to úředníci uslyšeli, dostali strach. Poslali ke strážnému služebníky s rozkazem, aby Pavla a Sílu propustil. Pavel však nechtěl opustit vězení tajně, aby zjevení Boží moci nebylo nějak utajeno. Řekl jim: "Dali nás veřejně zmrskat bez vyšetřování - nás, římské občany - a vsadili nás do" žaláře. A teď nás chtějí jen tak tajně vyhnat? Tak to ne! Nechť sami přijdou a vyvedou nás." Když se městští úředníci dověděli, že apoštolé jsou Římané, obávali se, že by mohli být u císaře obžalováni za své nezákonné jednání. Přišli velmi slušně, vyvedli je ven a prosili je, aby odešli z města. [206]

Kapitola 46. Pavel navštívil Jeruzalém

Po svém obrácení navštívil Pavel Jeruzalém, kde kázal o Ježíši a divech Jeho milosti. Vyprávěl o svém podivuhodném obrácení a to kněze a zákoníky tak rozhněvalo, že se usilovali vzít mu život. Ale Pán Ježíš ho chtěl zachránit a proto se mu ukázal ve snu ve vidění, když se modlil, a řekl mu: "Pospěš a vyjdi rychle z Jeruzaléma, neboť nepřijmou tvé svědectví o mně." Pavel odpověděl: "Pane oni vědí, že jsem do žaláře dával a bil jsem ve školách ty, kteří věřili v tebe. A když prolívali krev Štěpána, mučedníka tvého, já také jsem tam stál a hlídal jsem roucha těch, kteříž jej mordovali." Pavel si myslel, že Židé v Jeruzalémě nebudou moci odporovat jeho svědectví a že si uvědomí, že tu velkou změnu, kterou prožil, mohla způsobit jen Boží moc. Ale odpověď byla ještě rozhodnější než předtím: "Odejdi, neboť já tě pošlu daleko k pohanům."

Během své nepřítomnosti v Jeruzalémě napsal Pavel mnoho dopisů na různá místa, kde uváděl své zkušenosti a vydával mocné svědectví. Ale někteří se snažili zničit vliv těchto dopisů. Museli uznat, že jeho dopisy byly důležité a měly svou moc. Ale prohlásili, že vliv jeho osobní přítomnosti je slabý a jeho řeč opovrženíhodná.

Nikdo nemohl popřít skutečnost, že Pavel byl velmi vzdělaným mužem a svou moudrostí i chováním uměl nadchnout své posluchače. Učení mužové měli radost z jeho vědomostí a mnozí z nich uvěřili v Pána Ježíše. Když stál před králi a velkými shromážděními, uměl rozvinout takovou řecnickou působivost, že viditelně okouzlil všechny své posluchače. To naplňovalo kněze a starší velikým hněvem. Pavel snadno přivedl lid k přemýšlení [207] o nejvznešenějších věcech, odhaloval jim hluboké poklady Boží [EW 110] milosti a dovedl jim vylíčit Ježíšovu úžasnou lásku. A pak se zase snadno dokázal snížit na úroveň chápání prostého lidu a nejúčinnějším způsobem vyprávěl o svých zkušenostech, což v nich vyvolalo přání stát se také učedníky Kristovými.

Znovu se Pán ukázal Pavlovi a zjevil mu, že musí jít do Jeruzaléma, kde bude spoután a bude trpět pro Jeho jméno. Ačkoli byl dlouhodobě vězněn, přece Pán skrze něj konal své zvláštní dílo. Jeho okovy byly prostředkem k rozšíření známosti o Kristu a sloužily k Božímu oslavení. Když byl posílán k výslechu od jednoho místa k druhému, vydával svědectví o Ježíši a o svém podivuhodném obrácení králům a vládcům, kteří jednou budou před Ježíšem bez výmluvy. Tisíce uvěřily v Ježíše a radovaly se v Jeho jménu. Viděla jsem, že Pavlovou plavbou po moři byl splněn zvláštní Boží záměr. Posádka lodi měla skrze Pavla poznat Boží moc, i pohané měli slyšet o Ježíšově jménu. Mnozí se měli obrátit skrze Pavlovo učení a divy, které konal. Králové a místodržící byli uchváceni jeho úvahami a když horlivě a v moci Ducha svatého kázal o Pánu Ježíši a vypravoval své zajímavé zkušenosti, byli tím nadšeni a přesvědčeni, že Pán Ježíš je Božím Synem. Zatímco někteří s úžasem poslouchali Pavlova slova, jeden zvolal "Téměř bys mne k tomu naklonil, abych byl křesťanem!" Většina posluchačů si však pomyslela, že až někdy

později [208] zaujmou postoj k tomu, co slyšeli. Satan využil jejich otálení a jelikož zanedbali příležitost, kdy byla jejich srdce obměkčena, byli navždy ztraceni. Jejich srdce se opět zatvrdila.

Bylo mi ukázáno, že satan zahájil své dílo mezi Židy tím, že je zaslepil, aby Pána Ježíše nepřijali jako svého Spasitele. Potom je vedl k tomu, aby z nenávisti k Jeho mocným skutkům ukládali o Jeho život. Satan vstoupil do srdce jednoho z Kristových následovníků, kterého přiměl, aby Krista zradil a vydal do rukou Jeho nepřátel, aby mohli ukřižovat Pána života a slávy.

Když Pán Ježíš vstal z mrtvých, přidali lidé další hřích ke svým hříchům, a to tím, že chtěli zatajit Jeho zmrtvýchvstání. Podplatili římskou stráž, aby rozšiřovala lež. Tím, že Bůh současně vzkřísil množství svědků, bylo Ježíšovo zmrtvýchvstání dvojnásobně jisté. Po svém vzkříšení se Pán Ježíš ukázal svým učedníkům a pak najednou více než pětistům bratřím, zatímco mnozí z těch, kteří s Ním byli vzkříšeni, potvrzovali, že Ježíš vstal z mrtvých.

Satan přiměl Židy k tomu, aby se vzbouřili proti Bohu tím, že nepřijali Jeho Syna a své ruce potřísnili Jeho drahou krví. Bez ohledu na to, jak mocné důkazy byly uvedeny, že Ježíš je Synem Božím a Spasitelem světa, zavraždili Jej a ničím se nenechali přesvědčit. Podobně jako satan po svém pádu i oni se utěšovali, že zvítězí nad Synem Božím. Ve své vzpouře pokračovali pronásledováním Kristových učedníků, které také vydávali na smrt. Nic tak nedráždilo jejich sluch, jako jméno Ježíš, Jehož ukřižovali a umínili si, že se nenechají přesvědčit žádným [209] důkazem v Jeho prospěch. Když Duch svatý skrze Štěpána uvedl mocný důkaz, že Ježíš je Synem Božím, zacpali si uši, aby nemohli být přesvědčeni. Satan měl vrahy Pána Ježíše pevně ve své [111 EW] moci. Svými zlými skutky se sami stali jeho ochotnými nástroji. Když pronásledovali ty, kteří uvěřili v Krista, pracoval skrze ně satan. Skrze Židy štval i pohany proti Pánu Ježíši a Jeho následovníkům. Ale Bůh poslal své anděly, aby posilovali učedníky v jejich díle, aby svědčili o tom, co viděli a slyšeli a aby svou stálostí nakonec zpečetili svá svědectví vlastní krví.

Satan se radoval, že Židé byli spolehlivě polapeni v jeho pasti. Pokračovali ve svých neužitečných zvyklostech, obětech a obřadech. Když Pán Ježíš visel na kříži a zvolal: "Dokonáno jest!", chrámová opona se roztrhla odshora dolů na dvě poloviny. To byl důkaz, že Bůh se už nebude zjevovat kněžím v chrámě, aby přijímal jejich oběti a obřady. Znamenalo to rovněž, že dělící zeď mezi Židy a pohany je zbořena. Pán Ježíš se obětoval pro Židy i pohany, a kdo z nich chce být spasen, musí uvěřit v Něho, že je jedinou obětí za hřích, že je Spasitelem světa.

Když Ježíš visel na kříži a vojáci probodli Jeho bok,vytekly z rány dva odlišné proudy: jeden proud krve, druhý proud vody. Krev měla obmýt hříchy těch, kteří uvěří v Jeho

jméno. Voda představuje vodu života, která pramení v Ježíši Kristu a dává život těm, kdož v Něho věří. [210]

Kapitola 47. Veliké odpadnutí

Byla jsem uvedena do doby, kdy pohanští modloslužebníci krutě pronásledovali a zabíjeli křesťany. Krev tekla proudem. Vznešení, vzdělaní i prostí lidé byli bez milosti zabíjeni. Bohaté rodiny byly uvrženy do chudoby, protože se nechtěly vzdát svého náboženského přesvědčení. Avšak navzdory všemu pronásledování a utrpení, které museli křesťané prožívat, nesnížili svoji úroveň. Uchovali si své náboženství čisté. Viděla jsem, jak satan vítězně jásal nad jejich utrpením. Ale Bůh si velmi vážil věrnosti svých mučedníků. Velmi miloval křesťany, kteří žili v této nebezpečné době, protože byli ochotni pro Něho trpět. Každé utrpení, které prožili, zvětšovalo jejich nebeskou odměnu.

I když se satan radoval z toho, že svatí musí trpět, přesto nebyl spokojen. Nechtěl získat svoji nadvládu jen nad jejich tělem, ale i nad jejich myslí. Utrpení, kterým procházeli, přibližovalo je blíž k Pánu, vedlo je k tomu, že se vzájemně více milovali a mnohem více se snažili, aby něčím Pána nezarmucovali. Satan si přál, aby na sebe uvalili Boží nelibost; pak by ztratili svou sílu, odvahu a stálost. Třebaže jich bylo tisíce povražděno, povstávali další, kteří zaujímali jejich místa. **EW 112**

Satan viděl, že mu jeho poddaní unikají. I když vytrpěli pronásledování a smrt, byli Pánem Ježíšem ujištěni, že budou poddanými Jeho království. Proto satan připravil nové plány, aby mohl co nejúspěšněji bojovat proti Boží vládě a přemoci církev. Ovlivnil pohanské modláře, aby přijali nějakou část křesťanského [211] učení. Pak vyznávali, že věří v Kristovo ukřižování i vzkříšeni a Jeho následovníkům navrhli, že se k nim připojí, avšak, jejich srdce nebylo změněno. Ó, jak velké nebezpečí to bylo pro církev! Byla to doba duševní úzkosti. Někteří si mysleli, že pokud učiní ústupky a spojí se s těmito modloslužebníky, kteří si osvojili pouze část křesťanské víry, poslouží to k jejich úplnému obrácení. Satan se snažil zkazit učení Bible.

Viděla jsem, že úroveň křesťanství začala nakonec upadat a později se křestané spojili s pohanskou modloslužbou. I když tito modloslužebníci vyznávali, že jsou obráceni, přinesli s sebou do církve své modlářství - vyměnili pouze předměty svého klanění za obrazy svatých a dokonce i Ježíše Krista a Marie, Jeho matky. Když se následovníci Kristovi s nimi postupně spojili, křesťanské náboženství se stávalo zkaženým a církev ztrácela svou čistotu a moc. Ale někteří se s nimi odmítli spojit. Zachovali si svoji čistotu a klaněli se pouze Bohu. Nechtěli se klanět před obrazem něčeho, co je nahoře na nebi, ani toho, co je dole na zemi.

Satan se radoval, že tak mnoho křesťanů upadlo. Potom podnítil padlou církev k tomu, aby ty, kteří si chtějí uchovat čistotu svého náboženství, přinutila, že bud přijmou její ceremonie a budou se klanět obrazům, nebo jinak že budou zamordováni. Znovu vzplál

oheň pronásledování proti pravé Kristově církvi a miliony jejich členů byly nemilosrdně povražděny.

Viděla jsem to takto: Veliký zástup modloslužebníků nesl černý prapor, na němž bylo zobrazeno slunce, měsíc a hvězdy. Zástup vypadal, že je velmi rozzuřený. Pak mi byl ukázán jiný zástup, který nesl čistý, bílý prapor, na němž bylo napsáno: "čistota a svatost Hospodinu." Z tváří těch, kteří nesli čistý [212] bílý prapor, vyzařovala statečnost a nebeská odevzdanost. Viděla jsem, jak se k nim přiblížili modloslužebníci a nastalo velké krveprolévání. Počet křesťanů se hodně zmenšil, ale oni se semkli těsněji a ještě pevněji drželi svůj prapor. Když mnozí padli, kolem praporu se znovu shromáždili jiní, aby zaujali jejich místa.

Viděla jsem, jak se zástup modloslužebníků radí. Protože se jim nepodařilo křesťany si podrobit, dohodli se na jiném plánu. Viděla jsem, že svůj prapor sklonili níže a potom se blížili k pevně semknutému zástupu křesťanů a dávali jim návrhy. Zpočátku byly jejich návrhy s rozhodností odmítány. Potom jsem viděla, že také křesťané se spolu radili. Někteří říkali, že souhlasí s tím, aby také sklonili svůj prapor a tak si zachránili život. Snad později budou zase dostatečně silní, aby mohli opět vztyčit mezi pohany svůj prapor. Někteří však nesouhlasili s tímto plánem. Byli pevně rozhodnuti, že raději zemřou, ale budou pevně držet svůj prapor a nikdy jej neskloní níže. Potom jsem viděla, jak mnozí snižovali svůj prapor a spojovali se s [113 EW] pohany. Avšak ti, kteří byli pevní a stateční, jej znovu pozvedli a drželi vztyčený vzhůru. Viděla jsem, jak stále jednotlivci opouštěli zástup těch, kteří drželi čistý, bílý prapor a přidávali se k modloslužebníkům, shromážděným pod černým praporem, aby pak společně pronásledovali ty, kteří nesli bílý prapor. Mnozí z nich padli, ale bílý prapor byl neustále vztyčen vzhůru a znovu povstávali věřící, kteří se kolem něj shromažďovali.

Židé, kteří kdysi vzbudili hněv pohanů proti Pánu Ježíši, neměli uniknout trestu. Když Pilát v soudní síni se zdráhal Ježíše odsoudit, rozzuření Židé volali: "Krev jeho na nás a na naše dítky." Židovský národ zakusil na sobě splnění této hrozné kletby, kterou na sebe sami svolávali. Pohané i takzvaní křesťané se stali jejich nepřáteli. Tito vyznavači křesťanství tak horlili pro Krista, jehož Židé ukřižovali, že se domnívali, že [213] čím více utrpení Židům způsobí, tím to bude Bohu příjemnější. Mnozí nevěřící Židé byli proto zabiti a jiní byli vyháněni z jednoho místa na druhé a různým způsobem trestáni.

Byli potřísněni krví Kristovou a Jeho učedníků, které vydávali na smrt a postihl je hrozný soud. Provázela je Boží kletba a opovržení jak ze strany pohanů, tak i ze strany takzvaných křesťanů. Ztratili svou čest, lidé se jim vyhýbali a nenáviděli je, jako kdyby měli vypáleno Kainovo znamení. Viděla jsem, že Bůh podivuhodným způsobem tento lid zachoval a rozptýlil jej po celém světě, aby lidé viděli, že právě tento národ postihlo Boží prokletí. Viděla jsem, že Bůh zavrhl Židy jako národ. Jsou však mezi nimi jednotlivci, kteří se obrátí a budou uschopněni roztrhnout závoj zatemňující jejich srdce a poznají, že

se vyplnilo proroctví o jejich národu. Ti přijmou Pána Ježíše jako Spasitele světa a poznají, jak velikého hříchu se jejich národ dopustil, když Jej zavrhl a ukřižoval.

Kapitola 48. Tajemství nepravosti

Satan se vždy snažil o to, aby odvrátil mysl lidí od Pána Ježíše a zaměřil jí na člověka, aby ztratili pocit osobní odpovědnosti. Když satan pokoušel Syna Božího, tak se mu tento záměr nepodařil. Ale když přišel k padlému člověku, měl větší úspěch. Křesťanství se zkazilo. Papežové a kněží si osvojili výsostné postavení a učili lid, aby odpuštění hříchu hledali u nich a neobraceli se osobně na Ježíše Krista. [214] Lidé byli úplně svedeni. Byli učeni, že papežové a kněží jsou Kristovými zástupci, zatímco ve skutečnosti byli zástupci satanovými a ti, kteří se jim klaněli, sloužili satanu. Lidé chtěli číst Bibli, ale kněží v tom viděli určité nebezpečí. Kdyby jim dovolili, aby sami četli Bibli, našli by tam pravdu a poznali by hříchy svých vůdců. Lidé byli učeni, že vše, co jim tito podvodníci hovoří, mají přijímat jako z Božích úst. Přivlastnili si moc nad svědomím jiných, která patřila pouze Bohu. Pokud někdo chtěl žít podle vlastního přesvědčení, vzplanula proti němu tak velká nenávist, jakou satan a Židé projevili vůči Pánu Ježíši, a ti kteří byli u moci, dychtili po jejich krvi.

Byla mi ukázána doba, kdy satan obvzláště vítězil. Velké množství křesťanů bylo hrozným způsobem usmrcováno, protože si chtěli uchovat čistotu svého náboženství. Bible byla nenáviděna a bylo vynaloženo úsilí, aby byla úplně zprovozena z povrchu zemského. Pod trestem smrti bylo lidem zakázáno číst tuto knihu a všechny opisy, které byly nalezeny, byly spáleny. Viděla jsem však, že Bůh o své slovo neobyčejně pečoval a chránil je. V některém období existovalo jen několik opisů Bible. Bůh však nedopustil, aby se Jeho Slovo ztratilo, nebo v posledních dnech má být natolik rozmnoženo, aby je mohla vlastnit každá rodina. Viděla jsem, že v době, kdy bylo jen několik opisů Bible, byla pro pronásledované Kristovy následovníky drahocennou a potěšující knihou. Byla tajně čtena, a ti,kteří měli tu vzácnou přednost, cítili, že rozmlouvají s Bohem a Jeho Synem Ježíšem, i s Jeho učedníky. Ale tato vzácná přednost stála mnohé jejich životy. Když byli prozrazeni, bývali vedeni na popraviště, na hranici, anebo do hlubokých vězení, kde zemřeli hladem. [215] Satan nemohl překazit plán vykoupení. Pán Ježíš byl ukřižován a třetího dne opět vstal z mrtvých. Ale satan řekl svým andělům, že i samo ukřižování a zmrtvýchvstání využije ve svůj prospěch. Přál si, aby ti, kteří vyznávají svou víru v Ježíše a věří, že Kristovou smrtí skončila platnost zákona o židovských obětech, věřili také tomu, že Jeho smrtí skončila platnost rovněž Desatera Božích přikázání.

Viděla jsem, že mnozí podlehli tomuto satanovu klamu. Celá nebesa byla rozhořčena, když viděla, že svatý Boží zákon je pošlapáván. Pán Ježíš a všechny nebeské zástupy znali povahu Božího zákona. Věděli, že nebyl změněn ani zrušen. Beznadějný stav člověka po jeho pádu vyvolal v nebi nejhlubší zármutek a přiměl Pána Ježíše k tomu, aby se nabídl, že umře za přestupníky svatého Božího zákona. Kdyby však tento zákon mohl být zrušen, pak by člověk mohl být zachráněn bez Ježíšovy smrti. Jeho smrtí nebyl zákon Jeho Otce

zrušen, ale vyvýšen a zveleben. Byla tím zdůrazněna poslušnost vůči všem Jeho svatým předpisům.

Kdyby si církev zachovala svou čistotu a stálost, satan by ji nemohl svést, aby pošlapávala Boží zákon. Tímto drzým plánem vedl satan boj přímo proti základům Boží vlády v nebi i na zemi. Pro svou vzpouru byl satan svržen z nebe. Když se vzbouřil, přál si, aby byl zachráněn tím, že Bůh změní svůj zákon, ale před všemi nebeskými bytostmi mu bylo řečeno, že Boží zákon je neměnitelný. Satan ví, že pokud svede jiné, aby přestoupili Boží zákon, získá je na svou stranu, protože každý přestupník zákona musí zemřít.

Satan se rozhodl, že půjde ještě dále. Svým andělům řekl, že někteří budou tak horlit pro Boží zákon, že tímto způsobem je nebude moci chytit do svých sítí. Desatero Božích přikázání [216] je tak jasné, že mnozí budou věřit, že je dosud závazné. A proto se musí snažit, aby aspoň jedno přikázání bylo narušeno. Pak jim předložil své záměry. Měli se pokusit změnit čtvrté, neboli sobotní přikázání. To jediné z desíti, které zjevuje pravého Boha, Stvořitele nebe i země. Pak jim poukázal na Ježíšovo slavné zmrtvýchvstání a řekl jim, že svým zmrtvýchvstáním prvního dne v týdnu Bůh změnil sobotu sedmého dne týdne na první den v týdnu.

Tak satan využil zmrtvýchvstání ve svůj prospěch. Spolu se svými anděly se radoval, že bludy, které připravili, byly tak dobře přijaty těmi, kteří o sobě tvrdí, že jsou Kristovými přáteli. Na co by jeden pohlížel se zbožnou hrůzou, to jiný přijme. Tak byly přijaty různé bludy, které byly později horlivě obhajovány. Boží vůle, která je v Jeho Slově tak jasně zjevena, byla zakryta bludy a tradicemi, kterým je vyučováno, jako by byly Božími přikázáními. I když tento do nebe volající podvod bude trvat až do druhého Kristova příchodu, po celou tu dobu trvání bludu a podvodu, má Bůh zde věrné svědky. Uprostřed temnoty a pronásledování církve se vždy našli praví a věrní jedinci, kteří zachovávali všechna Boží přikázáni.

Viděla jsem, že zástup Božích andělů byl naplněn úžasem, když viděl utrpení a smrt Krále slávy. Ale také jsem viděla, že to pro ně nebyl žádný zázrak, když Pán života a slávy, který naplnil celá nebesa radostí a nádherou, zlomil pouta smrti a jako slavný Vítěz vyšel ze svého vězení. Kdyby se tedy některá z těchto události měla slavit, jako den odpočinku, pak by to bylo ukřižování. Viděla jsem však, že žádná z těchto událostí nebyla určena k tomu, aby byl zákon Boží změněn nebo zrušen; [217] právě naopak, poskytují nejmocnější důkaz o jeho nezměnitelnosti.

Obě tyto důležité události mají svou památku. Účastí na Večeři Páně, lámáním chleba a přijímáním kalicha zvěstujeme smrt Páně, dokud nepřijde. Tím vzpomínáme na události, které se odehrály při Jeho utrpení a smrti. Kristovo zmrtvýchvstání si připomínáme tehdy, když při křtu jsme s Ním pohřbeni a pak vstáváme z vodního hrobu, podobně jak On vstal z mrtvých, abychom žili novým životem.

Bylo mi ukázáno, že Boží zákon bude stát pevně na věky a bude existovat po celou věčnost i na nové zemi. Když byly při stvoření kladeny základy země, pozorovali synové Boží dílo Stvořitelovo s obdivem a všechny nebeské zástupy se radovaly. Tehdy byl položen základ soboty. Na závěr svého díla, které konal, odpočinul. Požehnal sedmému dni a posvětil jej, protože v tento den odpočinul ode všech svých skutků. Sobota byla ustanovena před pádem v zahradě Eden a světili ji Adam, Eva a všechny nebeské zástupy. Bůh odpočinul sedmý den, který požehnal a posvětil. Viděla jsem, že sobota nebude nikdy zrušena, ale vykoupení svatí a všechny andělské zástupy ji budou světit po celou věčnost na počest Velkého Stvořitele. **116 EW 218**

Kapitola 49. Smrt není věčný život v mukách

Satan začal obelhávat lidi již v zahradě Eden. Řekl Evě: "Nikoli nezemřete smrtí." To byla první satanova lekce o nesmrtelnosti duše. Od té doby v tomto klamání pokračuje až dodnes a bude v něm pokračovat tak dlouho, dokud zajetí Božích dítek nebude ukončeno. Byla jsem upozorněna na Adama a Evu v ráji, kteří vzali ovoce ze zakázaného stromu. Potom přístup ke stromu života střežil cherubín s plamenným mečem a oni byli vyhnáni ze zahrady, protože jinak by jedli ze stromu života a stali by se nesmrtelnými hříšníky. Toto ovoce zajišťovalo nesmrtelnost. Slyšela jsem, jak se jeden anděl tázal: "Kdo z Adamovy rodiny prošel plamenným mečem a jedl ze stromu života?" Potom jsem slyšela, jak jiný anděl odpověděl: "Žádný z rodiny Adamovy neprošel plamenným mečem a nejedl z tohoto stromu; proto neexistují nesmrtelní hříšníci." Duše, která hřeší, zemře věčnou smrtí. Je to smrt, z níž neexistuje žádná naděje na vzkříšení. Pak bude Boží hněv usmířen.

Velmi jsem se divila tomu, že satan tak úspěšně oklamal lidi, aby věřili, že veršem z Božího Slova, který říká" "Duše, která hřeší, umře", je míněno, že duše, která hřeší, nezemře, ale bude žít ve věčných mukách. Anděl pravil: "Život je životem, buď v bolesti, nebo v radosti. Smrt je bez bolesti, bez radosti, bez nenávisti."

Satan řekl svým andělům, aby vynaložili velké úsilí k šíření lži, kterou řekl poprvé Evě v zahradě Eden: "Nikoli nezemřete smrtí!" Když lidé přijali tuto lež a začali věřit, že člověk je nesmrtelný, satan je svedl i k tomu, aby věřili, že [219] hříšník bude žít ve věčných mukách. Tak byla pro satana připravena cesta, aby mohl pracovat prostřednictvím svých zástupců, kteří lidem představovali Boha jako pomstychtivého tyrana, který všechny, jež se Mu nelíbí, uvrhne do pekla, kde budou věčně snášet Boží hněv. Bůh je představován jako ten, kdo se na ně shora s uspokojením dívá, zatímco oni trpí nevýslovná muka a svíjejí se ve věčných plamenech. Satan věděl, že kdyby byl tento blud přijat, pak by mnozí Boha spíše nenáviděli, než aby Jej milovali a uctívali Ho. Mnozí budou zase svedeni k tomu, aby věřili, že hrozby, o nichž Slovo Boží hovoří, nikdy nebudou doslova splněny, protože by se to příčilo Boží laskavé, shovívavé povaze, aby věčně mučil bytosti, které stvořil.

Na druhé straně zase satan vede lidi do jiného extrému, aby zcela přehlíželi Boží spravedlnost a hrozby, o nichž hovoří Slovo Boží a tvrdí jim, že Bůh je samá milost, takže nikdo ne [117 EW] bude trestán, nýbrž všichni, svatí i hříšníci, budou nakonec spaseni a dostanou se do Jeho království.

Jelikož bludy o nesmrtelnosti duše a nekonečných mukách jsou velmi populární, satan toho využívá a jinou třídu vede k tomu, aby nehleděli na Bibli jako na knihu inspirovanou. Tito lidé si myslí, že Bible učí mnoha dobrým věcem, ale nedůvěřují jí a ani si jí neoblíbili, protože byli učeni, že Bible obsahuje učení o věčných mukách.

Jinou třídu lidí vede satan ještě dál. Tito lidé dokonce popírají i samu Boží existenci. Jestliže Bůh dovolí, aby jedna část lidské rodiny snášela po celou věčnost hrozná muka, pak se to neshoduje s Boží povahou, jak je popsána v Bibli. Proto odmítají věřit Bibli, a v jejího Autora a smrt pokládají za věčný spánek.

Pak existuje ještě jedna třída, k níž patří lidé, kteří [220] jsou bázliví a ostýchaví. Ty satan svádí ke hříchu a když zhřeší, pak je přesvědčuje, že odplatou za hřích není smrt, ale život v hrozných mukách, který bude trvat po celé nekonečné věky. Když takto satan jejich slabým myslím vyličuje hrůzu nekonečného pekla, získává nad jejich myslemi nadvládu a tito lidé pak ztrácejí svůj rozum. Pak satan a jeho andělé jásají, zatímco nevěřící a ateisté svalují všechnu vinu na křesťanství. Tvrdí, že toto zlo je přirozeným důsledkem víry v Bibli a jejího Autora, i když jsou to ve skutečnosti následky přijetí všeobecně rozšířených bludů.

Viděla jsem, že nebeské zástupy byly rozhořčeny nad tímto drzým satanovým jednáním. Tázala jsem se, proč bylo dovoleno, aby tyto podvody měly tak velký vliv na lidskou mysl, když Boží andělé mají takovou moc, že kdyby dostali rozkaz, snadno by zničili satanovu moc. Potom jsem viděla, že Bůh věděl, že satan využije všeho svého umění, aby zničil lidstvo. Proto nechal napsat své Slovo, v němž tak jasně vyložil své záměry s lidským pokolením, takže ani ten nejslabší člověk se nemusí mýlit. Od té doby, co Bůh dal lidem své Slovo, dbal o to, aby satan nebo jeho andělé, nebo některý jeho služebník či zástupce, nemohli Jeho Slovo zničit. I když jiné knihy mohou být zničeny, Jeho slovo je nesmrtelné. V době před závěrem světových dějin, kdy satanových klamů bude přibývat, bude Bible tak rozšířena, že každý, kdo si to jen bude přát, bude moci mít její výtisk, aby se, mohl vyzbrojit proti satanovým svodům a jeho falešným zázrakům.

Viděla jsem, že Bůh obvzlášť střežil Bibli. A přece v době, když existovalo jen několik jejích opisů, našli se vzdělaní mužové, kteří změnili některá její slova v domění, že ji tím udělají srozumitelnější. Ve skutečnosti to, co bylo srozumitelné, udělali nesrozumitelné, protože to přizpůsobili svým zakořeněným názorům, které byly ovlivněny tradicemi. Viděla [221] jsem, že Slovo Boží jako celek představuje dokonalý řetěz, v němž jeden článek zapadá do druhého, přičemž jedna část Písma vysvětluje druhou. Ti, kteří opravdově hledají pravdu, nemusí chybovat, protože nejen Slovo Boží objasňuje zřetelně a jednoduše [EW 118] cestu života, ale byl dán také Duch svatý jako průvodce každé hledající duši, aby jí posloužil k porozumění cesty života, jež je v Bibli zjevena.

Viděla jsem, že Boží andělé nemají nikdy ovládat lidskou vůli. Bůh předkládá člověku život i smrt a každý si může vyvolit sám. Mnozí touží po životě, ale stále pokračují v kráčení po široké cestě. Vyvolují si vzpouru proti Božímu vedení a nedbají na to, že On ze své velké milosti a slitování dal svého Syna, aby za ně zemřel. Ti, kteří si nezvolili přijetí tak draze vykoupeného spasení, musí být potrestáni. Viděla jsem však, že Bůh je neuvrhne do pekla, kde by se věčně trápili, ani je nevezme do nebe, protože kdyby byli uvedeni do

toho svatého a čistého společenství, byli by nesmírně nešťastní. Bůh je úplně zničí a způsobí to, že budou, jakoby jich nikdy nebylo. Pak bude jeho spravedlnosti učiněno zadost. Bůh učinil člověka z prachu země; nesvatí a neposlušní budou stráveni ohněm a znovu z nich bude jenom prach. Viděla jsem, že tato Boží shovívavost a slitování by všechny měly vést k tomu, aby vděčně obdivovali Jeho povahu a uctívali Jeho svaté jméno. Až budou bezbožní vyhlazeni ze země, pak všechny nebeské zástupy zvolají: "Amen!"

Satan se s velkým uspokojením dívá na ty, kteří vyznávají Kristovo jméno a přitom pevně lnou k bludům, jejich autorem je on sám. Neustále vymýšlí nové bludy a jeho schopnost a mistrnost v tomto směru neustále vzrůstá. Své zástupce - papeže a kněze - vede k tomu, aby se sami vyvyšovali a podněcovali lidi k pronásledování a hubení těch, [222] kteří nejsou ochotni přijmout jeho klamy. Ó, jaká utrpení a jakou duševní úzkost museli prožít Ježíšovi následovníci! Andělé to věrně zapisovali. Andělům, kteří sloužili trpícím svatým, satan a jeho zlí andělé vychloubačně říkali, že všichni budou pobiti, takže na celé zemi nebude jediného pravého křesťana. Viděla jsem, že v té době byla Boží církev čistá. Nehrozilo nebezpečí, že by do ní vstoupili lidé se zkaženým srdcem; protože praví křesťané, kteří měli odvahu vyznat svou víru, vydávali se do nebezpečí, že zemřou na skřipci, na hranici, anebo budou mučeni jinými způsoby, které vynalezl satan a jeho zlí andělé a vnukli je do myšlení lidí.

Kapitola 53. Reformace

Přes všechna pronásledování svatých, všude povstávali živí svědkové Boží pravdy. Boží andělé vykonávali dílo, které jim bylo svěřeno. Prohledávali ta nejtemnější místa a z temnosti vybírali muže s upřímným srdcem. Tito mužové byli původně pohříženi v bludu, ale Bůh je povolal, stejně jako Saule, aby byli Jeho vyvolenými nádobami, aby nesli Jeho pravdu a pozvedali svůj hlas proti hříchům Jeho vyznávajícího lidu. Na srdce Martina Luthera, Melanchtona a jiných mužů na různých místech působili Boží andělé, aby zatoužili po živém svědectví Slova Božího. Vliv nepřítele se šířil jak velká povodeň a musela být proti němu vztyčena korouhev pravdy. Proto byl povolán Luther, který se měl srdnatě postavit proti útokům a hněvu padlé církve a měl být oporou několika jedincům, kteří se věrně drželi svého svatého vyznání. Stále se bál, aby se neprohřešil proti Bohu. Svými skutky se chtěl získat Boží přízeň, ale stále necítil plné uspokojení. [223] Teprve když do jeho mysli proniknul paprsek nebeského světla, přivedl jej k tomu, aby nespoléhal na své skutky, nýbrž na zásluhy krve Ježíše Krista. Potom mohl osobně přicházet k Bohu, ne prostřednictvím papeže nebo zpovědníků, ale jen prostřednictvím Ježíše Krista.

Ó, jak vzácné bylo pro Luthera toto nové a slavné světlo, které ozářilo jeho zatemnělou mysl a zapudilo jeho pověrčivost! Toho světla si vážil víc než největších pozemských pokladů. Slovo Boží se mu stalo něčím novým. Vše se změnilo. V knize, ze které měl strach, protože v ní neviděl nic krásného, nyní našel život, věčný život. Byla jeho radostí, jeho útěchou, jeho požehnanou učitelkou. Nic mu nemohlo zabránit, aby v ní přestal zkoumat. Předtím se bál i smrti, ale když četl Slovo Boží, všechen strach zmizel a on se obdivoval povaze Boží a miloval Jej. Zpočátku studoval Bibli sám pro sebe a kochal se poklady, které v ní objevil, ale později ji studoval v zájmu církve. Zhnusily se mu hříchy těch, v nichž skládal důvěru pro své spasení. A když viděl, že i mnozí jiní lidé žijí v téže temnotě, v jaké žil kdysi i on, hledal úzkostlivě příležitosti, aby jim ukázal na Beránka Božího, který snímá hříchy světa.

Když Luther pozvedl hlas proti bludům a hříchům papežské církve, opravdově se snažil zlomit okovy temnoty, která poutala tisíce lidí, jež si chtěli spasení zajistit svými skutky. Přál si nějakým způsobem otevřít mysl lidí, aby poznali pravé bohatství Boží milosti i velikost spasení, které je možno dosáhnout skrze Ježíše Krista. V moci Ducha svatého Luther vystoupil proti převládajícím hříchům církevních vůdců a když u kněží narazil na bouři odporu, neztratil svou odvahu, protože pevně věřil v Boží pomoc a s důvěrou očekával, že s Ním zvítězí. Když pokračoval ve svém boji, setkával se se stále větší vzteklostí [224] kněží. Nechtěli se dát reformovat, nechtěli být rušeni ze svého pohodlí; chtěli pokračovat v lehkovážných zábavách, ve zkaženosti. Přáli si, aby i církev byla nadále udržována v temnotě.

Viděla jsem, že když Luther káral hřích a hájil pravdu, dělal to s nadšením a horlivostí, nebojácně a statečně. Neměl obavy z bezbožných lidí, ani ďábla, protože věděl, že Ten, který je s Ním, je mocnější než ostatní. Někdy byl Luther v nebezpečí, že se svou horlivostí, odvahou a statečností zajde příliš daleko. Proto Bůh povolal Melanchtona, který byl pravým opakem Lutherovy povahy, aby Lutherovi pomáhal v díle reformace. Melanchton byl spíše ostýchavý, opatrný a velmi trpělivý. Bůh si jej velmi oblíbil. Jeho znalost Písma svatého byla veliká a výtečný byl i jeho úsudek i moudrost. Jeho láska k dílu Božímu se rovnala lásce Lutherově. Pán spojil srdce těchto mužů, kteří se EW 120 stali nerozlučnými přáteli. Luther byl Melanchtonovi velkou pomocí, když mu hrozilo nebezpečí, že by jednal bázlivě a váhavě; naopak Melanchton byl Lutherovi velkou pomocí, když hrozilo nebezpečí, že by jednal příliš ukvapeně. Melanchtonova prozíravost často zabránila těžkostem, které by mohly nastat, kdyby bylo dílo ponecháno pouze Lutherovi a mnohdy by dílo nešlo zdárně kupředu, kdyby bylo svěřeno pouze Melanchtonovi. Bylo mi ukázáno, že se v tom projevila moudrost Boží, když vybral tyto dva muže, aby stáli v čele reformačního díla.

Potom jsem byla uvedena do doby apoštolů a viděla jsem, že Bůh vyvolil nadšeného a horlivého Petra a mírného a trpělivého Jana, aby byli společníky. Petr byl někdy prudký a často bylo třeba, aby jej milovaný učedník Jan zadržel. A přece jej to nezměnilo. Když však Petr zapřel svého Pána a když pak toho [225] litoval a byl obrácen, bylo třeba jen mírné Janovy výstrahy, aby ovládl svou prudkost a horlivost. Kristové věci by často uškodilo, kdyby byla svěřena pouze Janovi; byla nutná také Petrova horlivost. Jeho odvaha a rozhodnost je často vysvobodily z těžkostí a umlčela jejich nepřátele. Jan dovedl na lidi zapůsobit. Svou shovívavostí a hlubokou oddaností získal mnohé pro Krista.

Bůh vzbudil muže, kteří upozorňovali na hříchy papežské církve, aby provedli dílo reformace. Satan chtěl zničit tyto živé svědky, ale Pán postavil kolem nich jakousi hráz. Bylo dovoleno, aby k oslavení Božího jména mnozí zpečetili své svědectví krví. Ale žili i jiní vlivní mužové jako Luther a Melanchton, kteří mohli lépe oslavovat Boha tím, že žili a odhalovali hříchy kněží, papežů a králů. Ti se chvěli, když slyšeli hlas Luthera a jeho spolupracovníků. Těmi vyvolenými muži byla temnota osvícena jasnými paprsky světla a mnozí vděčně toto světlo přijímali a nechali se jím vést. Když byl jeden svědek usmrcen, povstali dva nebo i více dalších, kteří zaujali jeho místo.

Ale satan nebyl spokojen. Měl moc pouze nad tělem. Nemohl vzít věřícím jejich víru a naději. I když umírali, zářila jim radostná naděje, že při vzkříšení spravedlivých získají nesmrtelnost. Měli víc než lidskou odvahu. Nedovolili si ani na okamžik zdřímnout, ale byli stále přepásáni křesťanskou výzbrojí, připraveni k boji nejen s duchovními nepřáteli, nýbrž i se satanem v podobě lidí, kteří stále volali: "Vzdejte se své víry, protože jinak zemřete" Těchto několik křesťanů mělo Boží sílu a byli Bohu dražší, než polovina světa těch, kteří sice nosili Kristovo jméno, ale v Jeho díle byli zbabělí. Když byla církev

pronásledována, její členové byli sjednoceni a milovali [226] se; byli silní v Bohu. Hříšníkům nebylo dovoleno připojit se k církvi. Jen ti, kteří byli ochotni opustit všechno pro Krista, mohli se stát Jeho učedníky. Rádi se stali chudými a pokornými lidmi, podobnými Kristu. [121 EW]

Kapitola 50. Spojení církve se světem

Potom jsem viděla, jak se satan radí se svými anděly a jak společně uvažovali o tom, co vlastně získali. Je pravda, že ze strachu před smrtí některé bázlivé duše zdržel, aby nepřijaly pravdu, ale mnozí, i ti nejbázlivější, pravdu přijali a hned je všechen strach a obavy opustily. Když byli svědky smrti svých bratří a pozorovali jejich vytrvalost a trpělivost, věděli, že Bůh i svatí andělé jim pomáhali snášet tato utrpení a jejich odvaha a statečnost rostla. Když pak měli položit svůj vlastní život, zachovali si svou víru s takovou trpělivostí a odvahou, že i jejich vrahové se přitom zachvěli. Satan i jeho andělé došli k závěru, že existuje jen jeden způsob, jak uvést duše do záhuby, který bude nakonec mnohem úspěšnější. I když křestané prožili mnoho utrpení, jejich statečnost a radostná naděje, která je povzbuzovala, dodávaly odvahy i těm nejslabším a uschopňovaly je k tomu, aby šli neohroženě vstříc hranicím a plamenům. Vzali si příklad z Kristova vznešeného chování, když stál před svými vrahy. Při pohledu na jejich stálost a Boží slávu, která je obklopovala, byli mnozí přesvědčeni o pravdě.

Proto se satan rozhodl, že bude muset pracovat mnohem mírnějším způsobem. Zfalšoval mnohé biblické pravdy a dal lidem tradice, které tím, že se hluboce zakořenily, přivedly milióny lidí do záhuby. Zmírnil svůj hněv a rozhodl se, že nebude pokračovat v tomto krutém pronásledování svých poddaných, ale přiměje církev k tomu, aby sváděla boje o různá lidská ustanovení a neusilovala o víru, které je jednou dána svatým. Když [227] přemluvil církev, aby přijímala světskou čest a jeho přízeň pod záminkou, že se jí tím dostane různých výhod, začala církev víc a více ztrácet přízeň Boží. Postupně ztratila i svou moc, protože se zdráhala hlásat ostré pravdy, které by odpuzovaly ty, kteří milují zábavy a přátelení se se světem.

Církev již dnes není odděleným a zvláštním lidem, jak tomu bylo v době, kdy proti ní plál oheň pronásledování. "Ó, jak temné je toto zlato, jak se toto nejčistší zlato změnilo!" Viděla jsem, že kdyby si církev uchovala stále svůj svatý a zvláštní charakter, pak by dosud měla moc Ducha svatého, která byla dána učedníkům. Nemocní by byli uzdravováni, ďáblové by se jí poddávali a byli by vymítáni, a její nepřátelé by viděli, že je to mocná a hrozná církev.

Viděla jsem velký zástup těch, kteří vyznávali Kristovo jméno, ale Bůh je neuznával za své vlastní - neměl v nich zalíbení. Zdálo se, že i satan přijal náboženský charakter a velmi [EW 122] si přál, aby si lidé mysleli, že jsou křesťané. Dokonce mu záleželo na tom, aby lidé věřili v Ježíše, v Jeho ukřižování a zmrtvýchvstání. Satan a jeho andělé tomu také věří, avšak třesou se. Ale pokud tato víra nevyvolává dobré skutky a pokud nevede ty, kteří ji vyznávají k tomu, aby napodobovali sebezapíravý život Kristův, pak je satan úplně klidný, protože takoví lidé se pouze nazývají křesťany, zatímco jejich srdce jsou nadále tělesná. V tomto stavu mohou satanu sloužit mnohem lépe, než kdyby vůbec nic nevyznávali. Svůj

pokřivený charakter skrývají pod jménem křesťan a proto jsou i lidmi pokládání za křesťany, přestože mají neposvěcené vlastnosti a zlé, nezkrocené vášně. Tím je nevěřícím poskytována příležitost, aby Kristu vyčítali jejich nedokonalosti a dává to podnět k tomu, že ti, kteří mají náboženství čisté a neposkvrněné, ocitají se v nevážnosti.

228 Kazatelé zvěstují příjemné věci, aby vyhověli tělesně smýšlejícím vyznavačům. Netroufají si kázat Ježíše a ostré biblické pravdy, protože jinak by tito tělesně smýšlející vyznavači nezůstali déle v církvi. A protože jsou mnozí z nich zámožní, musejí být v církvi drženi, třebaže se do ní hodí tak málo, jako satan a jeho andělé. Právě to je satanovým cílem. Je vyvoláván dojem, jakoby Ježíšovo náboženství bylo v očích světa populární a čestné. O lidech, kteří jsou věřící, se mluví, že si jich svět více váží. Ale to není v souladu s Kristovým učením. Jeho učení a učení světa se spolu nesnášejí. Ti, kteří Jej chtějí následovat, se musí vzdát tohoto světa. Původcem těchto příjemných věcí je satan a jeho andělé. Oni vytvořili plán a křesťané podle jména jej uskutečňují. Jsou vyprávěny příjemné bajky, které jsou ochotně přijímány. Pokrytci a veřejní hříšníci vstupují do církve. Kdyby byla pravda hlásána ve své čistotě, pak by určitě znemožnila vstup do církve této třídě lidí. Avšak mezi těmi, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky a mezi světem není žádného rozdílu. Viděla jsem, že kdyby členům církve byla odňata rouška přetvářky, vyšla by najevo jejich nepravost, zloba a porušenost, takže i to nejdůvěřivější dítko Boží by tyto formální křesťany bez váhání nazvalo jejich pravým jménem - dítkami svého otce ďábla - protože konají jeho skutky.

Pán Ježíš a všechny nebeské zástupy s nechutí pozorovali tento stav, ale přesto měl Bůh pro církev svaté a důležité poselství. Kdyby bylo přijato, způsobilo by v církvi důkladnou reformaci, probudilo by živé svědectví, takže pokrytci a hříšníci by byli vypuzeni a církev by se opět těšila Boží přízni.

Kapitola 51. Spojení církve se světem

Potom jsem viděla, jak se satan radí se svými anděly a jak společně uvažovali o tom, co vlastně získali. Je pravda, že ze strachu před smrtí některé bázlivé duše zdržel, aby nepřijaly pravdu, ale mnozí, i ti nejbázlivější, pravdu přijali a hned je všechen strach a obavy opustily. Když byli svědky smrti svých bratří a pozorovali jejich vytrvalost a trpělivost, věděli, že Bůh i svatí andělé jim pomáhali snášet tato utrpení a jejich odvaha a statečnost rostla. Když pak měli položit svůj vlastní život, zachovali si svou víru s takovou trpělivostí a odvahou, že i jejich vrahové se přitom zachvěli. Satan i jeho andělé došli k závěru, že existuje jen jeden způsob, jak uvést duše do záhuby, který bude nakonec mnohem úspěšnější. I když křestané prožili mnoho utrpení, jejich statečnost a radostná naděje, která je povzbuzovala, dodávaly odvahy i těm nejslabším a uschopňovaly je k tomu, aby šli neohroženě vstříc hranicím a plamenům. Vzali si příklad z Kristova vznešeného chování, když stál před svými vrahy. Při pohledu na jejich stálost a Boží slávu, která je obklopovala, byli mnozí přesvědčeni o pravdě.

Proto se satan rozhodl, že bude muset pracovat mnohem mírnějším způsobem. Zfalšoval mnohé biblické pravdy a dal lidem tradice, které tím, že se hluboce zakořenily, přivedly milióny lidí do záhuby. Zmírnil svůj hněv a rozhodl se, že nebude pokračovat v tomto krutém pronásledování svých poddaných, ale přiměje církev k tomu, aby sváděla boje o různá lidská ustanovení a neusilovala o víru, které je jednou dána svatým. Když [227] přemluvil církev, aby přijímala světskou čest a jeho přízeň pod záminkou, že se jí tím dostane různých výhod, začala církev víc a více ztrácet přízeň Boží. Postupně ztratila i svou moc, protože se zdráhala hlásat ostré pravdy, které by odpuzovaly ty, kteří milují zábavy a přátelení se se světem.

Církev již dnes není odděleným a zvláštním lidem, jak tomu bylo v době, kdy proti ní plál oheň pronásledování. "Ó, jak temné je toto zlato, jak se toto nejčistší zlato změnilo!" Viděla jsem, že kdyby si církev uchovala stále svůj svatý a zvláštní charakter, pak by dosud měla moc Ducha svatého, která byla dána učedníkům. Nemocní by byli uzdravováni, ďáblové by se jí poddávali a byli by vymítáni, a její nepřátelé by viděli, že je to mocná a hrozná církev.

Viděla jsem velký zástup těch, kteří vyznávali Kristovo jméno, ale Bůh je neuznával za své vlastní - neměl v nich zalíbení. Zdálo se, že i satan přijal náboženský charakter a velmi [EW 122] si přál, aby si lidé mysleli, že jsou křesťané. Dokonce mu záleželo na tom, aby lidé věřili v Ježíše, v Jeho ukřižování a zmrtvýchvstání. Satan a jeho andělé tomu také věří, avšak třesou se. Ale pokud tato víra nevyvolává dobré skutky a pokud nevede ty, kteří ji vyznávají k tomu, aby napodobovali sebezapíravý život Kristův, pak je satan úplně klidný, protože takoví lidé se pouze nazývají křesťany, zatímco jejich srdce jsou nadále tělesná. V tomto stavu mohou satanu sloužit mnohem lépe, než kdyby vůbec nic nevyznávali. Svůj

pokřivený charakter skrývají pod jménem křesťan a proto jsou i lidmi pokládání za křesťany, přestože mají neposvěcené vlastnosti a zlé, nezkrocené vášně. Tím je nevěřícím poskytována příležitost, aby Kristu vyčítali jejich nedokonalosti a dává to podnět k tomu, že ti, kteří mají náboženství čisté a neposkvrněné, ocitají se v nevážnosti.

228 Kazatelé zvěstují příjemné věci, aby vyhověli tělesně smýšlejícím vyznavačům. Netroufají si kázat Ježíše a ostré biblické pravdy, protože jinak by tito tělesně smýšlející vyznavači nezůstali déle v církvi. A protože jsou mnozí z nich zámožní, musejí být v církvi drženi, třebaže se do ní hodí tak málo, jako satan a jeho andělé. Právě to je satanovým cílem. Je vyvoláván dojem, jakoby Ježíšovo náboženství bylo v očích světa populární a čestné. O lidech, kteří jsou věřící, se mluví, že si jich svět více váží. Ale to není v souladu s Kristovým učením. Jeho učení a učení světa se spolu nesnášejí. Ti, kteří Jej chtějí následovat, se musí vzdát tohoto světa. Původcem těchto příjemných věcí je satan a jeho andělé. Oni vytvořili plán a křesťané podle jména jej uskutečňují. Jsou vyprávěny příjemné bajky, které jsou ochotně přijímány. Pokrytci a veřejní hříšníci vstupují do církve. Kdyby byla pravda hlásána ve své čistotě, pak by určitě znemožnila vstup do církve této třídě lidí. Avšak mezi těmi, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky a mezi světem není žádného rozdílu. Viděla jsem, že kdyby členům církve byla odňata rouška přetvářky, vyšla by najevo jejich nepravost, zloba a porušenost, takže i to nejdůvěřivější dítko Boží by tyto formální křesťany bez váhání nazvalo jejich pravým jménem - dítkami svého otce ďábla - protože konají jeho skutky.

Pán Ježíš a všechny nebeské zástupy s nechutí pozorovali tento stav, ale přesto měl Bůh pro církev svaté a důležité poselství. Kdyby bylo přijato, způsobilo by v církvi důkladnou reformaci, probudilo by živé svědectví, takže pokrytci a hříšníci by byli vypuzeni a církev by se opět těšila Boží přízni.

Kapitola 52. William Miller

Bůh poslal svého anděla, aby zapůsobil na srdce jednoho farmáře, který nevěřil Bibli, a aby jej vedl ke zkoumání proroctví [123 EW]. Znovu a znovu navštěvovali Boží andělé toho vyvoleného muže, aby usměrnili jeho myšlení a odkryli před jeho chápáním proroctví, která byla dříve lidu Božímu skryta. Byl mu předložen počátek řetězu pravdy a pak byl veden, aby hledal dál článek za článkem, až začal s úžasem obdivovat Slovo Boží. Viděl v něm dokonalý řetěz pravdy. Toto Slovo, které dřív nepokládal za inspirovanou knihu, se nyní jeho zraku otevřelo ve své plné kráse a slávě. Viděl, že jedno místo Písma vysvětluje druhé a pokud mu některá pasáž nebyla jasná, našel jinou část Písma, která mu to vysvětlila. Svaté Slovo Boží přijímal s radostí, nejhlubší úctou a posvátnou bázní.

Když studoval proroctví, zjistil, že obyvatelé této země prožívají závěrečnou scénu světových dějin, třebaže si to vůbec neuvědomují. A když pozoroval život v církvích, poznal jejich zkaženost. Svou lásku odvrátily od Ježíše a nasměrovaly ji na tento svět. Netoužily po slávě nebeské, ale po slávě světské; dychtivě sahaly po světském bohatství, místo aby se snažily uložit si poklad v nebi. Všude viděl pokrytectví, duchovní temnotu a smrt. Jeho nitro se v něm pohnulo. Bůh jej povolal, aby opustil svou farmu, podobně jako kdysi povolal Elizea, aby opustil své páry volů a pole, na němž pracoval a aby následoval Eliáše. Rozechvělým hlasem začal William Miller odhalovat před lidmi tajemství Božího království, když svým posluchačům vysvětloval jedno proroctví za druhým až došel k druhému příchodu Krista. S každým dalším úsilím mu přibývalo sil. Podobně jako [230] Jan Křtitel, který ohlašoval první Kristův advent a připravoval cestu pro Jeho příchod, tak William Miller společně s těmi, kteří se k němu připojili, zvěstoval druhý příchod Syna Božího.

Byla jsem uvedena zpět do doby apoštolů a bylo mi ukázáno, že Bůh měl pro milovaného Jana připraveno zvláštní dílo. Satan byl rozhodnut zabránit uskutečnění tohoto díla a vedl své služebníky, aby Jana zničili. Bůh však poslal svého anděla, který Jana podivuhodným způsobem zachránil. Každý, kdo byl svědkem velké Boží moci, jež se projevila při Janově vysvobození, se tomu divil a mnozí byli přesvědčeni, že s ním byl Bůh a že svědectví, které přinášel o Ježíši, bylo pravé. Ti, kteří se snažili ho zabít, dostali strach opět se pokoušet o jeho usmrcení a Janovi bylo dopřáno trpět pro Pána Ježíše dál. Svými nepřáteli byl nespravedlivě obžalován a brzy vypovězen na opuštěný ostrov, kam poslal Pán svého anděla, aby mu zjevil budoucí události, které měly na zemi brzy nastat. Také mu byl ukázán stav církve až do doby konce. Viděl její úpadek, ale i úroveň, jakou musí dosáhnout, pokud se chce líbit Bohu a nakonec zvítězit.

K Janovi přišel z nebe slavný anděl, jehož obličej zářil neobyčejnou Boží slávou. Zjevil Janovi události hlubokého a dalekosáhlého významu z dějin Boží církve a ukázal mu soužení, která budou muset zakoušet Kristovi následovníci. Jan viděl, že budou muset

projít prudkými zkouškami, aby byli bíleni a tříbeni a nakonec aby vyšli jako vítězové, kteří budou slavně zachráněni pro království Boží. Neobyčejně krásný andělův obličej se rozzářil radostí, když ukázal Janovi konečné vítězství Boží církve. Apoštol viděl konečné vysvobození Boží církve a byl tou [124 EW 231] slavnou scénou tak uchvácen, že s hlubokou úctou a bázní padl k nohám anděla, aby se mu klaněl. Ale nebeský posel jej okamžitě zvedl a laskavě jej napomenul: "Hleď, abys toho nečinil! Jsem spolusluţebník tvůj i bratří tvých, těch, kteří mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaněj! Svědectví pak Ježíšovo jest duch proroctví." Potom anděl Janovi ukázal nebeské město v celé jeho nádheře a oslňující slávě. Tím pohledem byl tak nadšen a uchvácen, že zapomněl na andělovo napomenutí a znovu padl k jeho nohám, aby se mu klaněl. Podruhé byl laskavě napomenut: "Hleď, abys toho nečinil. Neboť jsem spolusluţebník tvůj a bratří tvých proroků a těch, kteří ostříhají slov knihy této. Bohu se klaněj!"

Kazatelé a lid se dívají na knihu Zjevení jako na tajemnou knihu, která nemá tak velký význam, jako jiné části Písma svatého. Ale já jsem viděla, že tato kniha je opravdu zjevením, které je mimořádně prospěšné pro ty, jež budou muset žít v posledních dnech, aby je vedla k poznání jejich pravého stavu a jejich povinnosti. Bůh obrátil pozornost Williama Millera na proroctví a dal mu velké světlo, aby mohl pochopit knihu Zjevení.Kdyby lidé rozuměli Danielovým viděním, lépe by mohli porozumět viděním, která byla dána Janovi. Avšak Bůh v pravý čas působil na svého vyvoleného služebníka, který jasně a v moci Ducha svatého odhaloval proroctví a ukazoval soulad mezi Danielovým a Janovým viděním a jinými částmi Bible. Účinně působil na lidská srdce těmi svatými a hroznými výstrahami Slova Božího, aby je připravil na příchod Syna člověka. Jeho slova vyvolala hluboká a vážná přesvědčení v myslích jeho posluchačů. Kazatelé a prostí lidé, hříšníci a nevěřící se obrátili k Pánu a usilovali se připravit, aby obstáli na soudu.

Boží andělé doprovázeli Williama Millera v jeho posláni. Byl to pevný a neohrožený muž, který nebojácně hlásal poselství, jež mu bylo svěřeno. Svět, který ležel v bezbožnosti, jakož i chladná a zesvětáčtělá církev, byli dostatečným impulsem k tomu, aby vynaložil veškerou svou energii a ochotně snášel námahu, strádání i utrpení. I když se proti němu postavili formální křestané i svět a satan a jeho andělé na něj dotírali, neustal ve své činnosti. Všude, kam byl povolán, aby zvěstoval věčné evangelium, mocně znělo volání: "Bojte se Boha a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho!"

Kapitola 53. První andělské poselství

Viděla jsem, že Bůh s tím souhlasil, když byla hlásána doba Ježíšova příchodu v roce 1843. Bylo Jeho úmyslem, aby byl [125 EW] lid probuzen a přiveden k vážnému zkušebnímu okamžiku, kdy se měl rozhodnout buď pro nebo proti pravdě. Kazatelé byli přesvědčeni o správnosti výkladu prorockého údobí. Někteří se zřekli pýchy, vzdali se svého platu a opustili své církve, aby chodili z jednoho místa na druhé a zvěstovali toto poselství. Jelikož nebeské poselství proniklo do srdcí pouze mála kazatelů, kteří vyznávali svou víru v Krista, muselo být toto dílo vloženo na bedra mnohých, kteří nebyli kazateli. Aby mohli zvěstovat poselství, mnozí opustili svá orná pole, jiní zase své obchody a zboží. Někteří řemeslníci byli dokonce puzeni k tomu, aby opustili svá povolání a začali pracovat v tomto nepopulárním díle zvěstování poselství prvního anděla.

Kazatelé odložili své zvláštní názory a pocity a připojili se ke zvěstování Kristova příchodu. Všude, kde toto poselství bylo hlásáno, mocně působilo na lidi. Hříšníci činili pokání, plakali a prosili za odpuštění a ti, kteří něco nepoctivě [233] získali, snažili se o odškodnění. Rodiče projevovali velkou starostlivost o své děti. Ti, kteří přijali poselství, pracovali se svými neobrácenými přáteli a příbuznými. Zatímco jejich duše nesly tíhu slavného poselství, varovali je a naléhavě prosili, aby se připravili na příchod Syna člověka. Práce s blízkými byla nejnesnadnější, protože se nechtěli poddat váze důkazů, které jim byly dány v upřímném varování. Toto duše očišťující dílo odvádělo náklonnost od světských věcí a obracelo ji k oddanosti Pánu, jakou nikdy dříve lidé neprožili.

Tisíce přijímaly pravdu, kterou jim ve svých kázáních přinášel William Miller. V Duchu a v moci Eliášově povstávali Boží služebníci, aby zvěstovali toto poselství. Ti, kteří kázali toto slavné poselství, cítili podobně jako Kristův předchůdce Jan, že musí přiložit sekeru ke kořenu stromu, a tak vyzývat lidi, aby přinášeli ovoce, které by náležitě svědčilo o jejich pokání. Jejich svědectví mělo probudit církve, mocně je ovlivnit a také ukázat jejich pravou povahu. Když zaznívaly tyto slavnostní výstrahy, které poskytovaly možnost záchrany před Božím hněvem, mnozí členové různých církví toto ozdravné poselství přijali. Poznali své odpadnutí a s hořkými slzami pokání a v hluboké duševní úzkosti se před Bohem pokořili. Když na nich spočinul Duch Boží, tak i oni pomáhali hlásat poselství: "Bojte se Boha, vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho."

Kázání o pevně stanovené době příchodu vyvolalo ve všech třídách lidí velký odpor počínaje kazateli na kazatelnách a konče nejbezstarostnějším a nejtroufalejším hříšníkem. Pokrytečtí kazatelé i odvážní posměvači říkali: "Nikdo neví dne ani hodiny." Nechtěli se dát poučit a napomenout těmi, kteří poukazovali na rok, ve kterém, jak tomu věřili, mělo se ukončit prorocké [234] údobí. Nechtěli slyšet o znameních, které ukazovaly, že Kristus je blízko, dokonce přede dveřmi. Mnozí pastýři stáda, kteří vyznávali, že milují Pána Ježíše, říkali, že jim nevadí, je-li kázáno o Kristově příchodu, ale byli proti určování přesné doby.

Boží vševidoucí oko však četlo v jejich srdcích. Oni si vlastně blízký Ježíšův příchod nepřáli. Věděli, že by jejich nekřesťanský život neobstál ve zkoušce, protože nechodili za [EW 126] Ním po vyznačené stezce pokory. Falešní pastýři se stavěli do cesty dílu Božímu. Lidé slyšeli přesvědčující a mocnou pravdu, která na ně hluboce zapůsobila a oni, podobně jako žalářník, se ptali:

"Co máme činit, abychom byli spaseni?" Pastýři se však postavili mezi pravdu a lid a kázali o příjemných věcech, aby lid odvedli od pravdy. Spojili se se satanem a jeho anděly, když říkali: "Pokoj, pokoj", třebaže žádný pokoj nebyl. Ti, kteří milovali své pohodlí a byli spokojeni s tím, že jsou odloučeni od Boha, nechtěli být vyburcováni ze své tělesné bezstarostnosti. Uviděla jsem, že Boží andělé to všechno zaznamenávali. Roucho těchto neposvěcených pastýřů bylo potřísněno krví duší.

Kazatelé, kteří sami nechtěli přijmout zachraňující poselství, bránili v tom jiným, kteří by toto poselství chtěli přijmout. Lpí na nich krev těchto duší. Kazatelé a lid se spojili, aby se stavěli na odpor tomu nebeskému poselství a aby pronásledovali Williama Millera a jeho spolupracovníky. Za tím účelem byly rozšiřovány různé falešné zprávy, aby byl poškozen jeho vliv. Častokrát se stávalo, když jasně předkládal Boží záměry, a ostřejší pravda se dotkla srdcí posluchačů, že se na něj lidé velmi rozhněvali, a když opouštěl místo shromáždění, někteří na něj číhali, aby jej připravili o život. Bůh však poslal své anděly, aby jej ochraňovali a oni jej bezpečně provedli prostředkem rozzuřeného davu. Jeho dílo nebylo ještě u konce.

Ti nejoddanější radostně přijímali poselství. Věděli, že je to Boží poselství, a bylo jim dáno v pravou dobu. Andělé pozorovali s hlubokým zájmem, jaký bude výsledek nebeského poselství. Když se církve od něho odvrátily a odmítly je přijmout, byli zarmouceni a radili se s Ježíšem. On svůj obličej odvrátil od těchto církví a přikázal svým andělům, aby věrně bděli nad vzácnými jedinci, kteří toto svědectví nezavrhli, protože jim mělo být uděleno ještě další světlo.

Viděla jsem, že kdyby se vyznavači křesťanství těšili na příchod Spasitele a kdyby Mu věnovali svou náklonnost a uvědomovali si, že se Mu nemůže na světě nic vyrovnat, pak by se radovali hned při prvním oznámení Jeho příchodu. Ale tím, že projevili svou nelibost, když slyšeli o příchodu svého Pána, dokázali, že Jej nemilovali. Satan a jeho andělé vítězoslavně plesali a vmetli do tváře Kristu a Jeho svatým andělům, že lid, který se k Němu hlásí, Jej miluje tak málo, že si ani nepřeje, aby Pán Ježíš podruhé přišel.

Viděla jsem, že lid Boží radostně vyhlížel a očekával svého Pána. Bůh však měl v úmyslu, že jej vyzkouší. Jeho ruka přikryla jednu chybu ve výpočtu prorockého údobí. Ti, kteří očekávali na svého Pána, ji neobjevili. Dokonce ani těm nejvzdělanějším mužům, kteří se stavěli proti vypočítávání doby příchodu, se ji nepodařilo odhalit. Bůh to tak naplánoval, že Jeho lid má prožít zklamání. Stanovený čas uplynul a ti, kteří s radostnou

nadějí čekali na svého Spasitele byli smutní a zdrceni, zatímco ti, kteří netoužili po Kristově příchodu a poselství přijali jen ze strachu, se radovali, že nepřišel v předpokládané době. Jejich vyznání se ani nedotklo jejich srdce, ani nezušlechtilo jejich život. Toto uplynutí doby bylo právě [127 EW] předurčeno k tomu, aby takoví ukázali, co je v jejich srdci. Byli mezi prvními, kteří se odvrátili a posmívali se zarmouceným [236] a zklamaným věřícím, kteří opravdu s láskou očekávali příchod svého Spasitele. Viděla jsem, že Bůh ve své moudrosti vyzkoušel svůj lid a provedl jej důkladnou zkouškou, aby byli odhaleni ti, kteří by se v hodině pokušení zalekli a vrátili zpět.

Pán Ježíš a všechny nebeské zástupy se soucitem a láskou pohlíželi na ty, kteří toužebně očekávali, aby uviděli Toho, koho jejich duše milovaly. Andělé se nad nimi vznášeli, aby je podpírali v hodině jejich zkoušky. Ti, kteří nevšímavě pohrdli nebeským poselstvím a nechtěli je přijmout, byli ponecháni v temnotě. Bůh se na ně rozhněval, protože nechtěli přijmout světlo, jež jim poslal z nebe. Tito věrní zklamaní jedinci, kteří nemohli pochopit, proč jejich Pán nepřišel, nebyli ponecháni v temnotě. Znovu byli vedeni k Bibli, aby v ní zkoumali prorocká údobí. Pán sňal svou ruku s výpočtu a omyl byl vysvětlen. Poznali, že prorocké údobí sahá až do roku 1844. Tentýž důkaz, kterým potvrzovali, že prorocké údobí končí v roce 1843, dokazoval, že končí v roce 1844. Jejich postavení bylo objasněno světlem Slova Božího, a oni v něm našli zmínku o prodlení· "Jestliže by pak prodlévalo (vidění), posečkej na ně!" (Abk 2:3) Tím, že milovali bezodkladný Kristův příchod, přehlédli prodlení vidění, čímž mělo být dosaženo toho, aby se ukázali praví čekatelé. Určili další časový termín. Viděla jsem však, že se mnozí z nich nemohli přenést přes to kruté, bolestné zklamání a už neměli tolik horlivosti a síly, jakou se vyznačovala jejich víra v roce 1843.

Satan a jeho andělé nad nimi vítězně jásali a ti, kteří nepřijali poselství, si blahopřáli k tomu, že měli tak dobrý úsudek a byli tak chytří, že se nedali zlákat podvodem, jak na zývali [237] toto poselství. Neuvědomovali si však, že odmítnutím Boží rady škodí sami sobě, a že se připojili k satanovi a jeho andělům, aby zmátli lid Boží, který se neochvějně ztotožňuje s tímto nebem poslaným poselstvím.

Všichni, kteří věřili v to poselství, byli ve svých církvích utlačováni. Ti, kteří toto poselství nepřijali, se přechodně obávali projevit své pocity, avšak opoždění stanovené doby vyjevilo jejich pravé cítění. Ve svém nitru si přáli, aby bylo umlčeno svědectví, které ti očekávající byli puzeni vydávat, a sice, že prorocké údobí sahá až do roku 1844. Ti, kteří tomu poselství věřili, srozumitelně svou chybu vysvětlili a uvedli důvody, které je vedou k očekáváni příchodu svého Pána v roce 1844. Jejich odpůrci nemohli proti tak mocným důkazům nic namítat. A přesto se proti nim zvedla vlna hněvu ze strany církví, které se rozhodly, že o žádných důkazech nechtějí slyšet a že tomu svědectví znemožní přístup do církve, aby ani jiní neměli možnost je vyslechnout. Ti, kteří se neodvážili jiným zadržovat světlo, které jim Bůh udělil, byli z církví vyloučeni. Avšak Pán Ježíš byl stále s nimi a oni

se radovali ve světle Jeho obličeje. Tak byli připraveni na to, aby mohli přijmout poselství druhého anděla. **EW 128**

Kapitola 54. Druhé andělské poselství

Tím, že církve nechtěly přijmout poselství prvního anděla, zavrhly nebeské světlo a ztratily Boží přízeň. Spoléhaly na svou vlastní sílu a když odporovaly prvnímu poselství, pak už nemohly vidět světlo druhého andělského poselství. Ale milovaní Boží, kteří byli utlačováni, přijali poselství: "Padl, padl Babylon", a opustili církve.

Když se poselství druhého anděla blížilo ke svému závěru, viděla jsem, že z nebe svítilo na Boží lid velké světlo. Jeho paprsky byly jasnější než slunce. A pak jsem slyšela andělův hlas: "Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc!"

To bylo půlnoční volání, které mělo dodat moc druhému andělskému poselství. Z nebe byli vysláni andělé, aby povzbuzovali zmalomyslněné svaté a připravovali je pro velké dílo, které bylo před nimi. Prvními, kteří měli přijmout toto poselství, nebyli nadaní lidé. Andělé byli posláni k pokorným a oddaným lidem, které vybízeli k volání: "Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc!" Tito lidé, kterým bylo svěřeno půlnoční volání, spěchali a v moci Ducha svatého hlásali poselství, kterým měli být povzbuzeni jejich bratři, kteří již ztráceli odvahu. Toto dílo nebylo konáno díky lidské moudrosti nebo učenosti, ale díky moci Boží, které Jeho svatí, kteří slyšeli toto volání, nemohli odolat. Jako první přijali toto poselství nejvíce duchovně založení lidé a ti, kteří již dříve pracovali v díle, byli mezi posledními, jež přijali a pomáhali hlásat poselství: "Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc!"

Poselství druhého anděla bylo zaneseno do všech části země a dotklo se srdcí tisíců lidí. Šířilo se od města k městu, z jedné vesnice do druhé, dokud Boží očekávající lid nebyl úplné probuzen. V mnohých církvích nebylo dovoleno hlásat toto poselství, a proto velký zástup těch, kteří toto živé svědectví přijali, tyto padlé církve opustili. Půlnočním voláním bylo vykonáno veliké dílo. Toto poselství prověřilo lidská srdce a věřící byli přivedeni k tomu, aby prožili živou osobní zkušenost. Poznali, že nemohou spoléhat jeden na druhého.

Svatí toužebně očekávali na svého Pána, a to s postem, probdělými nocemi a téměř nepřetržitými modlitbami. Dokonce i někteří hříšníci hleděli s hrůzou do budoucnosti, ale velké masy 239 lidí projevovaly ducha satanova a postavily se do opozice proti tomuto poselství. Posmívali se a všude ironicky prohlašovali: "Nikdo neví dne ani hodiny." Působením zlých andělů zatvrzovali 129 EW svá srdce a opovrhovali každým paprskem nebeského světla a tak se stali obětmi satanovy léčky. Mnozí, kteří vyznávali, že očekávají Krista, se nezúčastnili hlásání poselství. Byli svědky Boží slávy, viděli pokoru a plnou odevzdanost očekávajících a byli přesvědčeni jejich mocnými důkazy. To vše je přimělo k tomu, že vyznávali, že tuto pravdu přijali - ale nebyli obráceni. Nebyli připraveni na příchod svého Pána.

Mezi svatými byl všude pociťován duch slavnostních a vážných modliteb. Spočívala na nich posvátná vážnost. S hlubokým zájmem andělé bděli nad úspěchem poselství;

pozvedali ty, kteří je přijali a odváděli je od pozemských věcí, aby se mohli hojně napít ze spasitelného zdroje. Pak Bůh svůj lid přijal. Pán Ježíš na ně pohlížel s potěšením, protože vyzařovali Jeho podobu. Všechno obětovali, dokonale se dílu zasvětili a očekávali, že budou proměněni k nesmrtelnosti. Ale měli být ještě jednou bolestně zklamáni. Doba, ke které vzhlíželi a v níž očekávali vysvobození, minula. Stále byli ještě na této zemi a následky kletby se jim jevily ještě zřejmější. Svou lásku obrátili k nebi a ve své mysli už prožívali sladký život nesmrtelnosti, ale jejich naděje se neuskutečnily.

Bázeň, která dolehla na mnohé lidi, nezmizela v jednom okamžiku; nezačali se ihned radovat, když viděli zklamané věřící. Ale když se neobjevilo žádné zjevné znamení Božího hněvu, vzpamatovali se ze svého strachu a začali se posmívat a pošklebovat. Lid Boží byl znovu zkoušen a prověřován. Svět se jim vysmíval 240, zesměšňoval je a tupil. Ti, kteří věřili, že Pán Ježíš určitě přijde, aby vzkřísil mrtvé, proměnil žijící a ujal se svého království, aby v něm navěky vládl, ti se cítili asi jako učedníci u Kristova hrobu: "Vzali Pána mého, a nevím, kam ho položili."

Kapitola 55. Popis adventního hnutí

Viděla jsem několik skupin, které byly jakoby navzájem spojeny provazem. V těch skupinách se mnozí nacházeli v úplné temnotě. Jejich zrak byl skloněn k zemi a vypadalo to, jakoby mezi nimi a Pánem Ježíšem neexistovalo žádné spojení. V těch různých společenstvích se však tu a tam nalézali i takoví, kteří se dívali vzhůru k nebi a jejich obličej zářil, protože od Ježíše na ně dopadaly paprsky světla, podobné slunečním paprskům. Anděl mi řekl, abych se pozorně dívala, a já jsem viděla, že nad každým člověkem, na něhož dopadaly paprsky světla, bděl jeden anděl; kdežto ti, kteří se nacházeli v temnotě, byli obklopeni zlými anděly. Pak jsem slyšela jednoho anděla, který volal: "Bojte se Boha a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho."

Pak nad těmito skupinami zazářilo slavné světlo a osvítilo všechny, kteří je chtěli přijmout. Někteří z těch, kteří byli v temnotě je přijali a radovali se z něj. Jiní nebeské světlo odmítali a tvrdili, že bylo dáno jenom proto, aby je zavedlo na scestí. Světlo je tedy opustilo a byli ponecháni v temnotě. Ti, kteří světlo od Ježíše přijímali, s láskou opatrovali toto stále přibývající světlo, které bylo na ně vylito. Je [241] jich tvář zářila svatou radostí, když s hlubokým zájmem pozorovali Pána Ježíše a bylo slyšet, jak spolu s anděly volají: "Bojte se Boha a vzdejte mu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho." Viděla jsem, že když se přidali k tomu volání, tak mnozí, kteří byli v temnotě, do nich svými boky a zády strkali. Mnozí, kteří s láskou opatrovali toto svaté světlo, přetrhli provaz, kterým byli poutáni k ostatním a oddělili se od těch skupin. Když to vykonali, pak příslušníci jednotlivých skupin, kterých si dříve vážili, přicházeli mezi ně a někteří laskavými slovy, jiní s hněvem je začali znovu svazovat. Přitom jim stále tvrdili: "Bůh je s námi! Jsme ve světle Máme pravdu!" Tázala jsem se, kdo jsou tito muži? Bylo mi řečeno, že jsou to kazatelé a vedoucí činitelé, kteří sami světlo zavrhli a nyní jim není vhod, když jiní toto světlo chtějí přijmout.

Viděla jsem, že ti, kteří přijali světlo, hleděli vzhůru a toužebně očekávali, že Pán Ježíš přijde a vezme je k sobě. Brzy se nad nimi objevil tmavý mrak a jejich tváře byly zarmoucené. Tázala jsem se, co představuje tento oblak. A bylo mi ukázáno, že je to jejich zklamání. Doba, kdy očekávali příchod svého Spasitele, uplynula a Pán Ježíš nepřišel. Když prožívali toto zklamání, pak kazatelé a vedoucí, které jsem dříve pozorovala, se radovali, stejně jako ti, kteří světlo nepřijali. Také satan a jeho andělé jásali.

Potom jsem slyšela, jak jiný anděl zvolal: "Padl, padl Babylon." Na zmalomyslněné duše zazářilo světlo a oni se žhavou touhou po Jeho příchodu znovu upřeli své oči na Pána Ježíše. Viděla jsem jistý počet andělů, jak rozmlouvali s andělem, který [242] přinesl zvěst o pádu Babylona a pak společně s ním volali: "Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc!" Zdálo se, že melodické hlasy těchto andělů se všude rozléhají. Nad těmi, kteří opatrovali světlo, se objevila neobyčejně krásná a slavná záře. Jejich tváře zářily neobyčejnou slávou a oni se

přidali k andělům a společně s nimi volali: "Aj, ženich jde!" Když jejich souladné zvolání zaznělo uprostřed různých společenství, pak ti, kteří nepřijali světlo, je odháněli a s hněvivými pohledy jimi opovrhovali a vysmívali se jim. Satan a jeho andělé je obklopili a rozprostřeli kolem nich svou temnotu a tím je chtěli dohnat k tomu, aby zavrhli světlo z nebe. Ale Boží andělé je chránili svými křídly.

Potom jsem slyšela hlas, který mluvil k odstrkovaným a posmívaným: "Vyjděte z prostředku jejich a nečistého se nedotýkejte!" Veliký počet lidí uposlechlo tomu hlasu a přetrhlo provazy, [131 EW] kterými byli svázáni. Opustili společnosti, jež byly v temnotě a přidali se k těm, kteří se již dříve osvobodili a radostně spojili své hlasy s nimi. Slyšela jsem některé z těch, kteří dosud setrvávali ve společnostech nacházejících se v temnotě, jak se vážně a horlivě modlili. Kazatelé a vedoucí mužové procházeli různými skupinami a neustále upevňovali provazy; ale přesto jsem stále slyšela hlas úpěnlivé modlitby. Potom jsem viděla, že ti, kteří se modlili, vztahovali své ruce k sjednocené svobodné společnosti, jež se radovala v Bohu, a prosili o pomoc. Ti vážně pohlédli k nebi, pozvedli své ruce a odpověděli jim: "Vyjděte z prostředku jejich a nečistého se nedotýkejte!" Viděla jsem jednotlivce, kteří bojovali o svoji svobodu, jak nakonec přetrhli provaz, kterým byli pevně svázáni. Nedovolili, aby byli opět provazy svázáni a odmítli věnovat pozornost opakovanému ujišťování: "Bůh je s námi." "U nás je pravda."

Lidé neustále opouštěli společnosti, které se nacházely v temnotě a připojovali se ke svobodné společnosti, které vypadala jakoby byla na širém prostranství vyzdvižena nad zem. Jejich pohled směřoval vzhůru, spočívala na nich Boží sláva a oni radostně chválili Pána. Byli úzce spojeni a zdálo se, že jsou zahaleni nebeským světlem. Kolem dokola této společnosti byli někteří, kteří se dostali pod vliv světla, ale nebyli s tou společností do všech podrobností spojeni. Všichni, kteří milovali světlo, jež bylo na ně vylito, se dívali s hlubokým zájmem vzhůru, a Pán Ježíš na ně shlížel s vlídným souhlasem. Čekali na Jeho příchod a toužili po tom, aby se již zjevil. Na zem už nevrhali ani jediný váhavý pohled. Ale znovu se nad nimi objevil tmavý oblak a viděla jsem, jak znaveně sklopili své oči. Tázala jsem se na příčinu této změny. Anděl, který mě doprovázel, mi řekl: "Znovu se ve svém očekávání zklamali. Pán Ježíš ještě nemůže přijít na zem. Musejí pro Něho vytrpět ještě větší zkoušku. Musejí se vzdát bludných učení a tradic, které přijali od lidí a musejí se cele obrátit k Bohu a Jeho Slovu. Musejí být očištěni, zbíleni a přetříbeni. Ti, kteří obstojí v této hořké zkoušce, dosáhnou věčného vítězství."

Ježíš nepřišel na zem, jak očekávala tato radujfct se společnost, aby očistil svatyni tim, že zemi očistí ohněm. Viděla jsem, že jejich výpočet prorockého údobí byl správný; v roce 1844 se prorocké údobí skončilo a Pán Ježíš vstoupil do svatyně svatých, aby na skonání dnů očistil svatyni. Jejich omyl spočíval v tom, že neporozuměli, co je tou svatyní a co znamená její očištění. Když jsem znovu pohlédla na ten očekávající zklamaný zástup,

vypadal velmi smutně. Znovu pečlivě zkoumali důkazy své víry a ověřili si výpočet prorockého údobí, ale nemohli objevit žádnou chybu. Čas se naplnil, ale kde je jejich [244] Spasitel? Ztratili Jej.

Bylo mi ukázáno zklamání učedníků, když přišli ke hrobu a nenašli tam Ježíšovo tělo. Marie řekla: "Vzali Pána mého a nevím, kam ho položili." Zklamaným učedníkům andělé řekli, že Pán vstal a že je předejde do Galilee.

Viděla jsem, že Pán Ježíš podobným způsobem pohlížel s hlubokým soucitem na ty, kteří očekávali na Jeho příchod. Poslal [EW 132] své anděly, aby řídili jejich myšlenky, aby Jej mohli následovat tam, kde se nacházel. Ukázal jim, že tato země není svatyní, ale že musí vstoupit do svatyně svatých v nebeském svatostánku, aby vykonal dílo smíření za svůj lid a přijal království od svého Otce. Potom se pro ně vrátí zpět na tuto zem, vezme je k sobě, aby mohli s Ním navždy přebývat. Zklamání prvních učedníků přiléhavě znázorňuje zklamání těch, kteří v roce 1844 očekávali na svého Pána.

Byla jsem uvedena zpět do doby, kdy Pán Ježíš vítězně vjížděl do Jeruzaléma. Tehdy rozradostnění učedníci věřili, že se ujme království a bude vládnout jako světský vladař. Šli za svým Králem s velkými nadějemi. Nasekali krásné palmové ratolesti, vzali svá roucha a s nadšením je pokládali na cestu. Někteří šli vpředu, jiní šli za Ním a volali: "Hosanna Synu Davidovu. Požehnaný, kterýž se béře ve jménu Páně. Hosanna na výsostech." Tento rozruch farizee pobouřil a oni si přáli, aby Pán Ježíš své učedníky za to pokáral. Ale On jim řekl: "Budou-li oni mlčet, kamení bude hned volat." Muselo se vyplnit Zachariášovo [245] proroctví (9:9); ale přesto museli učedníci zakusit hořké zklamání. Po několika dnech doprovázeli Pána Ježíše na Golgatu a viděli, jak zkrvavený a zohavený visí na krutém kříži. Byli svědky Jeho smrtelného zápasu a uložili Jej do hrobu. Jejich srdce byla zlomena žalem, jejich očekávání se nesplnila ani v jedné podrobnosti. Jejich naděje umřely s Ježíšem. Když však vstal z mrtvých a ukázal se svým zarmouceným učedníkům, tu jejich naděje znovu ožily. Opět Jej nalezli.

Viděla jsem však, že zklamání těch, kteří věřili, že v roce 1844 přijde Pán Ježíš, přece jenom nebylo zcela shodné se zklamáním prvních učedníků. V prvním a druhém andělském poselství bylo proroctví vyplněno. Poselství byla zvěstována v pravý čas a bylo vykonáno dílo, které Bůh skrze ně zamýšlel vykonat.

Kapitola 56. Jiné znázornění

Bylo mi ukázáno, jaký zájem mají celá nebesa o dílo, jež probíhá na zemi. Jednoho mocného anděla Pán Ježíš pověřil, aby sestoupil a varoval obyvatele země, aby se připravili na Jeho druhý příchod. Když anděl v nebi opustil Ježíšovu přítomnost, šířila se před ním neobyčejná záře a slavné světlo. Bylo mi řečeno, že jeho posláním je osvítit zemi svou slávou a varovat lidi před nastávajícím Božím hněvem. Mnozí toto světlo přijali. Zdálo se, že někteří z nich jsou velmi vážní, zatímco jiní byli radostní a nadšení. Všichni, kteří přijali světlo, obrátili své tváře k nebi a oslavovali Boha. I když světlo zářilo na všechny, [133 Ew] někteří se pouze dostali pod jeho vliv, ale srdcem je nepřijali. Mnozí byli naplněni velkým hněvem. Kazatelé a lid se spojili s nejhoršími lidmi a tvrdošíjně se stavěli na odpor světlu, které šířil tento mocný anděl. Ale všichni, kteří toto světlo [246] přijali, odvrátili se od světa a těsné se spojili jeden s druhým. Satan a jeho andělé byli velmi zaměstnáni, protože se snažili myšlení pokud možno co nejvíce lidí odvést od světla. Společnost, která světlo zavrhla, byla ponechána v temnotě. Viděla jsem, jak Boží anděl s hlubokým zájmem pozoruje lid, který vyznával, že věří v Krista, aby zaznamenal, jaký vliv mělo nebeské poselství na rozvoj jejich povahy. Mnozí z těch, kdož vyznávali, že Ježíše miluji, odvrátili se s posměchem, opovržením a nenávistí od nebeského poselství, a tehdy anděl zapsal na pergamen tuto zahanbeníhodnou zprávu. Celá nebesa byla rozhořčena nad tím, že Ježíš musí snášet takové opovržení od těch, kteří vyznávají, že jsou Jeho následovníky.

Viděla jsem, jak věřící byli zklamáni, když nespatřili svého Pána v očekávané době. Bylo Božím úmyslem zakrýt budoucnost a tím přivést svůj lid k rozhodnutí. Kdyby nebyla kázána přesná doba Kristova příchodu, pak by se Boží záměr nesplnil. Satan svedl mnohé k tomu, aby si mysleli, že velké události, týkající se soudu a konce doby zkoušky, jsou v daleké budoucnosti. Bylo nutné, aby lidé byli přivedeni k tomu, aby se snažili připravovat již nyní v přítomné době.

Jakmile čas uplynul, pak ti, kteří plně nepřijali andělovo světlo, spojili se s těmi, kteří pohrdli poselstvím a začali se posmívat zklamaným. Andělé zaznamenávali chování lidí, kteří o sobě tvrdili, že jsou Kristovými následovníky. Tím, že stanovený čas uplynul, byli vyzkoušeni a vyprubováni. Mnozí byli zváženi na váze a nalezeni lehcí. Hlasitě vyznávali, že jsou křesťany, ale ve skutečnosti Krista v ničem nenásledovali. Satan jásal nad stavem, v němž se nacházeli Kristovi následovníci. Měl je ve své pasti. Většinu z nich svedl, aby opustili [247] úzkou cestu a aby se pokoušeli vyšplhat do nebe nějakou jinou cestou. Andělé viděli, že na Sionu jsou spolu s čistými a svatými také smícháni hříšníci a pokrytci milující svět. Bděli nad pravými Ježíšovými učedníky, ale zkažení měli na svaté velký vliv. Ti, kteří ve svém srdci chovali silnou touhu vidět Pána Ježíše, měli od svých vyznávajících

bratří zakázáno mluvit o Jeho příchodu. Andělé pozorně hleděli na tuto scénu a měli soucit s ostatky, které milovaly příchod svého Pána.

Pak dostal jiný mocný anděl rozkaz, aby sestoupil na zem. Pán Ježíš mu dal do rukou list a on, když přišel na zem, zvolal: "Padl, padl Babylon!" Potom jsem viděla, jak zklamaní opět pohlédli k nebi a s vírou i nadějí očekávali příchod svého Pána. Mnozí však vypadali otupělí, jako kdyby spali; v jejich obličejích jsem mohla vidět výraz hlubokého zármutku. Tito zklamaní na základě Písma svatého zjistili, že se nacházejí v době prodlévání a že musí trpělivě čekat na vyplnění vidění. Tentýž důkaz, který je přiměl, aby svého Pána očekávali v roce 1843, je vedl k tomu, aby Jej očekávali v roce 1844. Přesto jsem **EW 134** viděla, že většina z nich už neměla tu sílu, kterou se vyznačovala jejich víra v roce 1843. Zklamání jejich víru utlumilo.

Když se lid Boží spojil, aby společně hlásal poselství druhého anděla, nebeské zástupy s hlubokým zájmem zaznamenávaly účinek tohoto poselství. Viděli, že mnozí nositelé jména křesťan se posmívali a opovrhovali těmi, kteří byli zklamáni. Posměvači říkali: "Vy jste ještě nevystoupili vzhůru?!" A anděl to zapsal. Pak anděl řekl: "Oni se posmívají Bohu." Bylo mi ukázáno, že podobný hřích byl spáchán už ve starozákonní době. Když byl **248** Eliáš vzat do nebe, spadl jeho plášť na Elizea. Pak přišli bezbožní chlapci, kteří se od svých rodičů naučili pohrdat mužem Božím, šli za Ním a posměšně volali: "Vystupuj vzhůru, ty lysý, vystupuj vzhůru, ty lysý!" Tím, že uráželi Jeho služebníka, uráželi vlastně Boha a proto byli ihned potrestáni. Podobně i ti, kteří potupovali svaté a posmívali se jim, že ještě nejsou v nebi, budou potrestáni Božím hněvem a pocítí, že to nebyla maličkost, když se posmívali jejich Stvořiteli.

Ježíš poslal jiné anděly, aby rychle letěli a oživili a posílili klesající víru Jeho lidu a připravili jej, aby porozuměl poselství druhého anděla a důležité události, která se brzy odehraje v nebi. Viděla jsem, že andělé dostali od Pána Ježíše velkou moc a světlo a rychle letěli na zem, aby splnili své pověření a pomohli druhému andělu v jeho práci. Když andělé zvolali: "Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc", zazářilo na lid Boží velké světlo. Potom jsem viděla, jak zklamaní povstali a společně s druhým andělem hlásali: "Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc!" Světlo těchto andělů všude pronikalo temnotou. Satan a jeho andělé se snažili zabránit šíření tohoto světla a nechtěli dovolit, aby splnilo svůj účel. Přeli se s nebeskými anděly a říkali jim, že Bůh svůj lid oklamal a že se vším tím světlem a mocí nemohou svět přimět, aby uvěřil tomu, že Kristus přijde. Navzdory satanovu úsilí zatarasit cestu a odvrátit mysl lidu od světla, pokračovali Boží andělé ve svém díle.

Ti, kteří přijali světlo, vypadali velmi šťastní. Vytrvale se dívali směrem k nebi a toužili po tom, aby se Pán Ježíš **249** zjevil. Někteří plakali a modlili se ve velké úzkosti. Své zraky měli stále upřeny sami na sebe a neměli odvahu se dívat vzhůru. Nebeské světlo

rozptýlilo temnotu, která je obklopovala a pak se jejich zraky, které měli ze zoufalství nejdřív obráceny jen na sebe, obrátily vzhůru a jejich obličeje vyzařovaly vděčnost a svatou radost. Pán Ježíš a všechny zástupy andělů hleděli s uspokojením na tyto věrné a čekající duše.

Ti, kteří nepřijali a odporovali poselství prvního anděla, ztratili rovněž světlo druhého andělského poselství a nemohli mít duchovní užitek z moci a slávy, jež doprovázely poselství: "Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc." Pán Ježíš se od nich s nelibostí odvrátil, protože si Ho nevážili a opovrhli Jím. Ti, kteří přijali toto poselství, byli zahaleni oblakem slávy. S velkou bázní se snažili, aby Boha nějak neuráželi. Čekali, bděli a modlili se, aby poznali Jeho vůli. Viděla jsem, že satan a jeho andělé se snažili zastřít Božímu lidu toto božské světlo, ale pokud si očekávající duše vážily světla a nedívaly [135 EW] se na zem, nýbrž na Ježíše, satan je nemohl oloupit o tyto drahocenné paprsky světla. Toto poselství, dané z nebe, satana a jeho anděly rozzuřilo, a on pak vedl ty, kteří se tvářili, že milují Pána Ježíše, ale pohrdali Jeho příchodem, aby věrné, věřící duše nenáviděli a posmívali se jim. Anděl však zapisoval každou urážku, každé opovržení a každou křivdu, kterou zakusily Boží dítky ze strany svých formálních bratří.

Mnozí se připojili k volání "Aj, ženich jde!" a opustili své bratry, kteří netoužili po objevení se Ježíše a kteří jim nechtěli trpět, že se stále zabývají Jeho druhým příchodem. Viděla jsem, že Pán Ježíš odvrátil svoji tvář od těch, kteří odmítali a opovrhovali Jeho příchodem a přikázal svým andělům, aby vyvedli Jeho lid z prostředku nečistých lidí, aby se od nich nenakazili. Ti, kteří uposlechli poselství, svobodně vyšli [250] a vzájemně se sjednotili. Svítilo na ně svaté světlo. Zřekli se světa, obětovali své pozemské zájmy, vzdali se svých pozemských pokladů a svůj pohled upřeli cele k nebi, protože očekávali, že spatří svého milovaného Vysvoboditele. Z jejich obličejů zářilo svaté světlo, které svědčilo o jejich pokoji a radosti, jež ovládaly jejich nitro. Pán Ježíš přikázal svým andělům, aby k nim šli a posilovali je, protože se blížila hodina jejich zkoušky. Viděla jsem Boží milost a dobrotivost, která se projevovala tím, že znovu a znovu posílal lidem na zemi výstrahy a poselství, aby je přivedl k pečlivějšímu zpytování srdce a ke studiu Písma svatého, aby se mohli zbavit bludů, které zavedli pohané a papežství. Tímto poselstvím Bůh vyvádí svůj lid tam, kde by mohl pro něj působit ještě s větší mocí, a kde by mohl zachovávat všechna Jeho přikázání.

Kapitola 57. Svatyně

Viděla jsem jak bolestné bylo zklamání lidu Božího, když Ježíš nepřišel v očekávané době. Nevěděli, proč jejich Spasitel nepřišel, protože neměli žádný důkaz o tom, že by prorocké údobí ještě neskončilo. Anděl řekl: "Selhalo Slovo Boží? Selhal Bůh a zapomněl splnit svá zaslíbení? Ne, On splnil vše, co zaslíbil. Ježíš povstal a v nebeské svatyni zavřel dveře vedoucí do svatyně a otevřel dveře do svatyně svatých a vstoupil jimi dovnitř, aby očistil svatyni. Všichni, kteří trpělivě čekají, porozumí tomuto tajemství. Zmýlil se člověk; ze strany Boha nedošlo k žádnému selhání. Všechna Boží zaslíbení se splnila, ale člověk se mylně domníval, že svatyně je země, která má být na [251] konci prorockého údobí očištěna. Zklamalo nikoli Boží zaslíbení, nýbrž zklamaly lidské předpoklady.

Pán Ježíš poslal své anděly, aby obrátili mysl zklamaných duší ke svatyni svatých, kam odešel, aby očistil svatyni a vykonal zvláštní dílo smíření pro Izrael. Ježíš andělům řekl, že všichni, kteří Jej naleznou, porozumí dílu, jež koná. Viděla jsem, že během své služby ve svatyni svatých, bude Pán Ježíš oddán s Novým Jeruzalémem. Když bude Jeho dílo ve svatyni svatých dokončeno, sestoupí ve své královské moci k této zemi a vezme k sobě všechny věrné duše, které trpělivě očekávaly na Jeho příchod.

Bylo mi ukázáno, co se odehrálo v nebi v roce 1844, když skončilo prorocké údobí. Jakmile Pán Ježíš ukončil svou službu ve svatyni a zavřel dveře do tohoto oddělení, pak ti, kteří slyšeli poselství o Jeho příchodu a zavrhli je, byli zahaleni hustou temnotou a Ježíš se jim ztratil z očí. Potom si Pán Ježíš oblékl nádherné roucho; na jeho spodním okraji byly střídavě zlaté zvonečky a granátová jablka. Z ramenou Mu splývala mistrně zhotovená náprsenka, která se při každém Jeho pohybu třpytila jako diamanty. Na ní se leskla písmena, jež vypadala jako vepsaná nebo vyrytá jména. Na jeho hlavě bylo něco, co se podobalo koruně. Jakmile byl cele oděn, obklopili Jej andělé a v ohnivém voze se odebral za druhou oponu.

Potom jsem byla vyzvána, abych věnovala pozornost oběma oddělením nebeské svatyně. Opona neboli dveře byly otevřeny a bylo mi dovoleno, abych vstoupila dovnitř. V prvním oddělení jsem viděla sedmiramenný svícen, stůl s chleby předložení, kadidlový [252] oltář a kadidelnici. Všechny předměty v tomto oddělení vypadaly jako nejčistší zlato a zrcadlily podobu Toho, který vstoupil dovnitř. Opona, která oddělovala obě oddělení, měla různé barvy. Byla zhotovena z různého materiálu s nádherným okrajem, na kterém byly zlatem vyšity postavy, které znázorňovaly anděly. Opona byla zdvižena a já jsem nahlédla do druhého oddělení. Viděla jsem tam truhlu, která vypadala, že je zhotovena z nejjemnějšího zlata. Na víku truhly byl zhotoven velmi krásný okraj, který připomínal řadu korun. V truhle byly kamenné desky, na nichž bylo vyryto deset přikázání.

Na obou okrajích truhly stáli dva krásní cherubínové s roztaženými křídly. Když Ježíš stál před slitovnicí, navzájem se jejich křídla dotýkala nad Jeho hlavou. Stáli naproti sobě a dívali se dolů na truhlu. Tito chrubínové představují všechny zástupy andělů, kteří se zájmem hledí na Boží zákon. Mezi cherubíny byla zlatá kadidelnice. Když modlitby svatých, předkládané ve víře, přicházely k Ježíši a On je předával svému Otci, z kadidla se šířil oblak vůně, jež vypadal jako dým v nejkrásnějších barvách. Nad místem, kde Pán Ježíš stál před truhlou, se rozprostírala neobyčejná zář slávy, na niž jsem se nemohla dívat. Vypadala jako Boží trůn. Když k Otci vystupoval dým z kadidla, od trůnu přicházela na Pána Ježíše velká sláva, která se od Něj dále rozlévala na ty, jejichž modlitby vystupovaly vzhůru jako příjemná vůně kadidla. K Pánu Ježíši proudilo bohaté světlo, které zastiňovalo slitovnici a celý chrám byl naplněn Boží slávou. Nemohla jsem se dlouho dívat na tu neobyčejnou zář. Slovy se to nedá popsat. Byla jsem tím přemožena a musela jsem se odvrátit od majestátu a slávy této scény.

Byla mi ukázána i pozemská svatyně, v níž také byly dvě oddělení. Podobala se nebeské svatyni a bylo mi řečeno, že byla její napodobeninou. Zařízení, které se nacházelo v první části [253] pozemské svatyně, bylo podobné, jako v prvním oddělení nebeské svatyně. Byla odhrnuta opona a já jsem se podívala do svatyně svatých. Viděla jsem, že její vybavení bylo stejné, jako ve svatyni svatých v nebeské svatyni. V pozemském svatostánku konal kněz službu v obou odděleních. Denně vcházel do prvního oddělení, kdežto do svatyně svatých vstupoval jen jednou v roce, aby ji očistil od hříchů, které tam byly přenášeny. Viděla jsem, že Ježíš konal službu v obou odděleních nebeské svatyně. Do pozemské svatyně vstupovali kněží s krví zvířat, jakožto obětí za hřích. Kristus vstoupil do nebeské svatyně s obětí své vlastní krve. Do pozemské svatyně vstupovali kněží, jejichž funkční období končilo smrtí a proto tam nemohli sloužit trvale, ale Pán Ježíš je knězem navěky. Přinášením darů a obětí do pozemské svatyně měli Izraelité získat představu o své závislosti na zásluhách Spasitele, který má jednou přijít. A Bůh ve své moudrosti vylíčil podrobnosti tohoto díla i nám, abychom při pohledu na tyto obřady mohli pochopit Ježíšovo dílo v nebeské svatyni.

Když Pán Ježíš umíral na Golgatě, zvolal "Dokonáno jest" a chrámová opona se roztrhla na dvě části odshora až dolů. Tím bylo ukázáno, že služby v pozemské svatyni jsou navždy ukončeny a že Bůh se již nebude setkávat s kněžími v jejich pozemském chrámu, aby přijímal jejich oběti. Pak byla vylita Ježíšova krev, s níž měl později sám vstoupit do nebeské svatyně. Tak jako kněz vstupoval jednou v roce do svatyně svatých, aby očistil pozemskou svatyni, tak i Pán Ježíš po ukončení 2300 prorockých dnů o nichž se zmiňuje Daniel v 8. kapitole, vstoupil do svatyně svatých nebeského chrámu, aby vykonal konečné smíření za všechny, kteří mohou vzít prospěch z Jeho prostřednického díla, a tím aby očistil svatyni.

Kapitola 58. Třetí andělské poselství

Když Pán Ježíš ukončil svou službu ve svatyni a přešel do svatyně svatých a postavil se před truhlu smlouvy, obsahující zákon Boží, poslal na zem dalšího mocného anděla s třetím poselstvím pro tento svět. Anděl obdržel do rukou pergamen a když s mocí a slávou sestoupil na zem, zvěstoval hroznou výstrahu s nejhroznějšími vyhrůžkami, jakých se kdy lidstvu dostalo. Účelem tohoto poselství bylo varování dítek Božích před nastávající hodinou zkoušky a úzkosti, jež byla před nimi. Anděl [254] [EW 138] pravil: "Dostanou se do přímého souboje se šelmou a jejím obrazem. Jejich jedinou nadějí na věčný život je vytrvalost. I když jim hrozí nebezpečí smrti, musí se pevně držet pravdy." Třetí anděl končí své poselství těmito slovy: Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteří ostříhají přikázání Boží a víru Ježíšovu." Když anděl opakoval tato slova, poukázal na nebeskou svatyni. Všichni, kteří přijímají toto poselství, zaměřují své mysli na svatyni svatých, kde Ježíš stojí před truhlou a předkládá svou konečnou přímluvu za všechny, pro něž ještě platí milost a za ty, kteří nevědomky přestupují zákon Boží. Toto smíření je konáno jak za spravedlivé zemřelé, tak i za spravedlivé žijící. Vztahuje se na všechny, kteří zemřeli s důvěrou v Krista, třebaže nevědomky hřešili přestupováním Jeho předpisů, protože se jim nedostalo světla o zákoně Božím.

Po tom, co Pán Ježíš otevřel dveře do svatyně svatých, bylo zjeveno světlo o sobotě a Boží lid byl zkoušen tak jako kdysi národ Izraelský, aby se ukázalo, bude-li zachovávat zákon [255] Boží. Viděla jsem, jak třetí anděl pozvedl svou ruku a ukazoval zklamaným věřícím cestu do svatyně svatých v nebeské svatyni. Pokud vírou vstoupí do svatyně svatých, naleznou Pána Ježíše a v jejich srdci ožije nová radost a naděje. Viděla jsem, jak se dívali zpět a uvažovali o minulosti, o svých zkušenostech při zvěstování druhého Ježíšova příchodu a o tom, co všechno prožili, když v roce 1844 čas uplynul, aniž se jejich naděje splnily. Nyní však dostali vysvětlení, proč byli zklamáni, a znovu je začala povzbuzovat radost a jistota. Třetí anděl jim objasnil minulost, současnost i budoucnost a až poznali, že je ve své tajemné prozřetelnosti vedl skutečně Bůh.

Bylo my ukázáno, že ostatky následovaly Pána Ježíše do svatyně svatých, viděly tam truhlu i slitovnici a byly uchváceny jejich slávou. Pak Ježíš nadzvedl víko truhly, a hle, byly tam kamenné desky, na nich bylo napsáno deset Božích přikázání. Prohlíželi si ty živé Božské výpovědi, ale když mezi těmito deseti svatými předpisy uviděli čtvrté přikázání, roztřásli se a zděšeně couvli zpět. Toto přikázání zářilo mnohem jasněji než ostatních devět a bylo orámováno slavnou svatozáří. Nenašli tam nic, co by jim sdělovalo, že sobota byla zrušena nebo změněna na první den týdne. Toto přikázání platí stále stejně, jako v době, kdy je sám Bůh oznámil na hoře Sinai slavnostní a hroznou důstojností, za blýskání a hřímání. Zní stále stejně jako v době, kdy Bůh svým vlastním prstem napsal na kamenných deskách: "Šest dni budeš pracovat a dělat všeliké dílo své, ale dne sedmého je

odpočinutí Hospodina Boha tvého." Velmi se divili, když viděli, s jakou pečlivostí se zachází s desaterem přikázání. Viděli, že je umístěno v těsné blízkosti Hospodina, obklopené a chráněné Jeho svatostí. Viděli, že pošlapávali čtvrté přikázání desatera a namísto dne, který posvětil Hospodin, zachovávali [256] den, který byl zaveden pohanstvím a papežstvím. Pokořili se před Bohem a truchlili nad svými minulými přestoupeními.

Viděla jsem, že když Pán Ježíš předkládal svému Otci jejich vyznání a modlitby, vystupoval z kadidelnice dým kadidla. Přitom Ježíše i slitovnicí ozářilo jasné světlo. Horlivě modlicím se duším, které byly zarmouceny, protože zjistily, že jsou [139] [EW] přestupníky Božího zákona, bylo požehnáno a jejich tváře zazářily radostí a nadějí. Připojily se k činnosti třetího anděla a pozvedly svůj hlas, aby zvěstovaly slavnou výstrahu. Zpočátku ji přijímalo jen málo lidí, ale oni přesto pokračovali v hlásání tohoto poselství. Potom jsem viděla mnohé, kteří přijali poselství třetího anděla a svůj hlas spojili s těmi, kteří jako první hlásali tuto výstrahu. Oslavovali Boha tím, že zachovávali Jeho posvěcený den odpočinku.

Mnozí, kteří přijali třetí poselství, neměli žádné zkušenosti z doby, kdy byla hlásána první dvě poselství. Satan to dobře věděl, a proto je svým zlým zrakem sledoval, aby je přemohl. Ale třetí anděl jim poukázal na svatyni svatých a ti, kteří měli zkušenosti v minulých poselstvích, ukazovali jim cestu do nebeské svatyně. Mnozí viděli dokonalý řetěz pravdy v andělském poselství, přijímali je s radostí v jejich pořadí a následovali Pána Ježíše ve víře do nebeské svatyně. Tato poselství mi byla představena jako kotva Božího lidu. Ti, kteří jim porozumí a přijmou je, nebudou strženi záplavou satanských svodů.

Po velkém zklamání v roce 1844 byli satan a jeho andělé velmi zaměstnáni kladením různých nástrah, kterými chtěli podlomit víru mnohých lidí v církvi. Ovlivňovali mysl lidí, kteří [257] nabyli určité zkušenosti během hlásání předcházejících poselství a jevili se navenek jako pokorní. Mnozí si mysleli, že první i druhé poselství se splní v budoucnosti, zatímco jiní prohlašovali, že se již splnila dávno v minulosti. Tito lidé měli vliv na mysli nezkušených a zviklali jejich víru. Někteří zkoumali Bibli, aby si vybudovali svou vlastní víru, nezávislou na ostatních v církvi. Z toho všeho měl satan nevýslovnou radost, protože věděl, že bude moci různými bludy ovlivnit ty, kteří se odpoutají od kotvy; oni pak budou unášeni různými větry učení. Mnozí, kteří hráli vedoucí roli v hlásání prvního i druhého poselství, nyní je popírali a mezi členy církve šířili zmatek a rozkol.

Potom byla moje pozornost obrácena na Williama Millera. Byl z toho všeho zmaten a byl sklíčen úzkostí a obavami o svůj lid. Společnost těch, kteří v roce 1844 byli sjednoceni a vzájemně se milovali, svou lásku ztráceli. Žil v neustálém sporu a upadli do chladného, odpadlického stavu. Když to všechno pozoroval, zármutek ničil jeho sílu. Viděla jsem, že vedoucí mužové jej pozorovali a obávali se, že přijme poselství třetího anděla a Boží přikázání. Když se už klonil k tomu, že přijme nebeské světlo, tito mužové vymýšleli různé plány, aby jeho mysl odvedli stranou. Působili na něj různí lidé, aby byl udržen v

temnotě a aby svůj vliv nadále šířil mezi těmi, kteří odporovali pravdě. Nakonec William Miller pozvedl svůj hlas proti nebeskému světlu. Jeho selhání spočívalo v tom, že nepřijal poselství, jež by mu poskytlo vysvětlení o zklamání a ozářilo by mu světlem a jasem celou minulost. Osvěžilo by jeho vyčerpané síly, dodalo mu novou naději a přivedlo ho k oslavování Boha. On se spolehl na lidskou moudrost, místo na Boží. Avšak zlomen těžkou prací, kterou vykonal pro svého Mistra a vzhledem ke [258] svému stáří, nenesl tak velkou odpovědnost jako ti, kteří mu bránili v přijetí pravdy. Oni jsou zodpovědni a hřích zůstává na nich.

Kdyby William Miller mohl vidět to jasné světlo třetího poselství, mnohé věci, které se mu zdály temné a tajemné, by měl vysvětleny. Ale jeho bratři mu projevovali tak velkou lásku a zájem o něj, že si nemohl představit, že by se měl od nich odtrhnout. Jeho srdce by se přiklonilo k pravdě, ale bral ohled na své bratry, a oni jí odpírali. Mohl opustit ty, kteří s ním úzce spolupracovali při hlásání druhého příchodu Ježíše Krista? Domníval se, že ho určitě nevedou na scestí.

Bůh dovolil, aby se William Miller dostal pod satanovu moc - pod vládu smrti, a skryl jej v hrobě před těmi, kteří se stále snažili o to, aby jej odvrátili od pravdy. Mojžíš se dopustil chyby těsně před vstupem do zaslíbené země. Viděla jsem, že William Miller se rovněž dopustil chyby těsně před vstupem do nebeského Kanánu, protože dovolil, aby jeho vliv působil proti pravdě. Jiní jej k tomu přivedli a ti budou za to zodpovědní. Boží andělé bdí nad vzácným prachem tohoto Božího služebníka a on při posledním zatroubení vstane z mrtvých.

Kapitola 59. Pevné základy

Viděla jsem společnost lidí, kteří stáli pevně a rozhodně na stráži a vůbec se nedali vyvést z míry těmi, kteří chtěli zviklat upevněnou víru církve. Bůh se na ně díval se zalíbením. Byly mi ukázány tři stupně - první, druhé a třetí andělské poselství. Anděl, který mne doprovázel, řekl: "Běda tomu, kdo mění něco velkého nebo i něco nejmenšího na těch poselstvích. Je životně důležité, aby tato poselství byla správně chápána. Osud duší závisí na tom, jaký postoj k nim zaujmou. Pán mě znovu provedl zvěstováním těchto poselství a viděla jsem, jak draze lid nabýval své zkušenosti. Byly získány mnohými utrpeními a těžkými zápasy. Bůh vedl své dítky krok za krokem, až byli postaveni na pevnou, neochvějnou základnu. Viděla jsem, jak se jednotlivci přibližovali k této základně a zkoušeli její základy. Někteří na ni vystoupili bez váhání a s radostí. Jiní začali na základech vyhledávat chyby. Chtěli vykonat některá zlepšení, aby se základna stala ještě dokonalejší a lidé, kteří na ni stáli, ještě šťastnější. Někteří ze základny sestoupili, aby si ji prohlédli a vyjádřili se, že je postavena na špatných základech, Já jsem však viděla, že na této základně téměř všichni stáli pevně a napomínali ty, kteří odcházeli, aby si nestěžovali, protože Mistrem stavitelem je sám Bůh, a oni vlastně bojují proti Němu. Vyprávěli jim o podivuhodném Božím díle, které je přivedlo na tuto pevnou základnu a všichni společně pohlédli vzhůru k nebi a hlasitě oslavovali Boha. Někteří z těch, kteří si dříve stěžovali a opustili tuto základnu, byli tím tak dojati, že s pokorou usilovali opět na ni vystoupit.

141 EW Byla jsem uvedena zpět do doby, kdy byl hlásán první příchod Kristův. Jan byl poslán v duchu a v moci Eliášově, aby Ježíši připravoval cestu. Ti, kteří nepřijali Janovo poselství, neměli žádný užitek ani z Ježíšova učení. Jejich odpor vůči poselství, které předpovídalo Jeho příchod je zavedl tak daleko, že pak již nebyli ochotni přijmout ani nejmocnější důkazy o tom, že je Mesiášem. Ty, kteří nepřijali Janovo poselství, vedl satan ještě dále, aby zavrhli Krista a ukřižovali Jej. Tím, že to vykonali, uvedli sami sebe do takového postavení, kde nemohli přijmout požehnání, jež bylo dáno o letnicích, které by jim ukázalo cestu do nebeské svatyně. Když se opona v chrámě roztrhla, bylo tím ukázáno, že židovské oběti a obřady již nebudou **260** nadále přijímány. Veliká Oběť, která byla přinesena, byla přijata a Duch svatý, který sestoupil o letnicích, obrátil mysl učedníků od pozemské svatyně k nebeské, kam Pán Ježíš vstoupil se svou vlastní krví, aby na své učedníky vylil dobrodiní svého díla smíření. Židé však byli ponecháni v naprosté temnotě. Ztratili veškeré světlo, které mohli mít o plánu vykoupení, a stále věřili, že jejich neužitečné oběti a dary mají ještě význam. Úlohu pozemské svatyně plně převzala nebeská svatyně, ale oni o této změně vůbec nic nevěděli. Proto nemohli mít žádný užitek z Kristova prostřednického díla ve svatyni.

Na Židy se mnozí dívají s hrůzou, protože zavrhli a ukřižovali Krista. Když čtou události o Jeho ponížení, myslí si, že oni by Jej milovali a nezapřeli by Krista jako Petr,

anebo že by Jej neukřižovali jako Židé. Avšak Bůh, který čte v každém lidském srdci, je vyzkoušel, aby se ukázalo, jak veliká je jejich láska k Ježíši, kterou předstírají. Celá nebesa s hlubokým zájmem pozorovala, jak bude přijato poselství prvního anděla. Ale mnozí, kteří předstírali, že Pána Ježíše milují a při čtení o Jeho ukřižováni plakali, vysmívali se radostnému poselství o Jeho příchodu. Místo, aby toto poselství s radostí přijali, prohlašovali, že je to blud. Nenáviděli ty, kteří milovali Jeho zjevení se a vyloučili je z církve. Takoví, kteří zavrhli poselství prvního anděla, nemohli mít žádný užitek ani z druhého poselství a už vůbec ne z půlnočního volání, které je mělo připravit k tomu, aby vírou vstoupili s Pánem Ježíšem do svatyně svatých v nebeské svatyni. Zavržením prvních dvou poselství byl jejich rozum tak zatemněn, že nemohli vidět světlo ve třetím [261] andělském poselství, které jim mělo ukázat cestu do svatyně svatých. Viděla jsem, že podobně jak Židé ukřižovali Ježíše, tak i církve podle jména ukřižovaly tato poselství. Proto vůbec neznají cestu, vedoucí do svatyně svatých a nemohou mít žádný duchovní užitek z Kristovy prostřednické služby. Podobně jako lidé, kteří zbytečně přinášeli své oběti, i oni vysílají zbytečně své modlitby do oddělení, které Pán Ježíš opustil. Satan má radost z toho, že jsou podvedeni. Předstírá svůj náboženský charakter a svou mocí, znameními a falešnými zázraky vede mysl formálních křesťanů, aby je chytil do svých osidel. Některé oklamává jedním způsobem a jiné zase jiným. Vymyslel si různé svody, aby měl vliv na různé povahy lidí. Někteří lidé jeden podvod s hrůzou zavrhují, zatímco ochotně přijímají jiný. Některé satan svádí skrze spiritismus. Přichází rovněž jako anděl světla a svůj vliv po zemi šíří prostřednictvím falešné reformace. Církve jsou hrdé a myslí si, že Bůh pro ně koná podivuhodné dílo, ale ve skutečnosti se jedná o činnost jiného ducha. Vzrušení časem zmizí a svět i církve se pak nacházejí ještě v horším stavu než předtím.

Viděla jsem, že Bůh má opravdové dítky mezi adventisty podle jména, i mezi padlými církvemi a než budou vylity rány, budou z těchto církví povoláni jak kazatelé tak i členové a s radostí přijmou pravdu. Satan to ví, a než zazní hlasité volání třetího anděla, vyvolá v těchto náboženských společnostech určité oživení, aby ti, kteří zavrhli pravdu, si pak mohli myslet, že Bůh je s nimi. Dělá si naději, že svede i upřímné členy, aby si mysleli, že Bůh stále pro tyto církve pracuje. Ale světlo zazáří a všichni věrní tyto padlé církve opustí a připojí se k ostatkům.

Kapitola 60. Spiritismus

Byl mi ukázán klam, projevující se klepáním. Viděla jsem, že satan má takovou moc, že nám může ukázat podobu nebo postavu našich příbuzných nebo přátel, kteří v Pánu zesnuli. Bude to vypadat tak, jako kdyby tito přátelé byli opravdu přítomni. Budou užívat slova, která používali, když byli mezi námi i tón hlasu, jaký měli za svého života, bude znít našim uším. Toto vše bude konáno proto, aby byl svět polapen do léčky a uvěřil, že je to pravda.

Viděla jsem, že svatí musí být důkladně obeznámeni s pravdou a toho mohou dosáhnout jedině studiem Písma svatého. Musí vědět, jaký je stav člověka po smrti, protože jinak se jim budou zjevovat duchové, kteří budou o sobě tvrdit, že jsou jejich milými, příbuznými nebo přáteli a budou jim přinášet nebiblická učení. Vykonají všechno, co bude v jejich moci, aby získali jejich sympatie a své výroky budou potvrzovat konáním zázraků. Lid Boží musí být připraven, aby těmto duchům dovedl odolávat biblickou pravdou, která nám zjevuje, že mrtví nevědí nic a ti, kteří se za ně vydávají, jsou duchové ďábelští.

Musíme dobře prověřit základ naší naděje, protože ji budeme muset obhájit Písmem svatým. Uvedený blud se bude stále rozšiřovat a my jim budeme muset čelit tváří v tvář. Když na to nebudeme připraveni, budeme polapeni do léčky a přemoženi. Když však vykonáme to, co z naší strany můžeme vykonat, abychom se připravili na boj, který je právě před námi, Bůh vykoná svůj díl a Jeho všemohoucí rámě nás ochrání. On by spíše "poslal všechny anděly, žijící v nebeské slávě, aby vytvořili zeď kolem věrných duší, než aby je nechal svést a odvést satanovými falešnými zázraky.

Viděla jsem, s jakou rychlostí se tento podvod šířil. Byl [263] mi ukázán železniční vlak, jedoucí rychlostí blesku. Anděl mi přikázal, abych se pozorně dívala. Upřela jsem svůj zrak na vlak a zdálo se mi, jakoby v něm cestoval celý svět. Potom mi anděl ukázal průvodčího, který byl krásný a vznešený, ke kterému všichni cestující obdivně vzhlíželi a prokazovali mu čest. Byla jsem tím přivedena do rozpaků a ptala jsem se anděla, jenž mne doprovázel, kdo to je. Odpověděl mi: "To je satan. On je průvodčí v podobě anděla světla. On zajal svět. Jsou vydáni mocným podvodům, aby uvěřili lži a tak aby byli zatraceni. Jím ustanovený zástupce, který má druhé nejvyšší postavení hned po něm, je strojvůdcem a další podřízení mají různé jiné funkce, pro satana velmi nezbytné. Všichni ujíždějí rychlosti blesku na zahynutí."

Tázala jsem se anděla, jestli jsou ve vlaku všichni beze zbytku a on mě vybídl, abych se podívala opačným směrem. Uviděla jsem tam malou skupinu těch, kteří kráčeli úzkou stezkou. Zdálo se, že všichni jsou pevně spojeni pravdou. Tato malá společnost vypadala

velmi ustaraně. Jako kdyby prošla těžkými zkouškami a boji. Pak to vypadalo, jakoby z mračna vysvitlo slunce a ozářilo jejich tváře; začali vypadat vítězoslavně, jakoby vítězství bylo již na dosah.

Viděla jsem, že Pán dal světu příležitost, aby léčku odhalil. I kdyby neexistoval žádný jiný důkaz, pak aspoň jedna věc by měla být pro křesťana dostatečným důkazem, a to ta skutečnost, že spiritismus nedělá žádný rozdíl mezi dobrem a zlem. Thomas Paine, jehož tělo se již rozpadlo v prachu země a který bude vzkříšen při druhém zmrtvýchvstání na konci tisíce let, aby přijal svou odplatu a vytrpěl druhou smrt, je satanem představován jako by byl v nebi a měl tam vysoké postavení. Satan jej na zemi užíval dokud mohl a nyní pokračuje v tomtéž díle tím, že předstírá, že Thomas Paine má v nebi vysoké a vznešené postavení. [264] Tím se satan snaží o něm vyvolat dojem, že jak učil zde na zemi, tak učí i v nebi. Někteří s hrůzou pozorovali, jeho život, smrt i jeho zkažené učení, dokud byl živ, ale nyní se jím nechají poučovat - člověkem nejzkaženějším a nejšpatnějším, který pohrdal Bohem a Jeho zákonem.

Ten, jenž je otcem lži, zaslepuje a svádí svět tím, že posílá své anděly, kteří mluví jakoby byli apoštolé a vytváří zdání, že popírají to, co napsali pod vlivem Ducha svatého během svého pozemského života. Tito lživí andělé vyvolávají zdání, že apoštolé zavrhli své vlastní učení a prohlásili je za falešné. To je práce satanova, neboť jemu dělá radost, když může vyznávající křesťany a celý svět uvrhnout do pochybnosti o Slově Božím. Tato svatá Kniha mu kříží cestu a překáží jeho plánům; proto vede lidi k tomu, aby pochybovali o božském původu Bible. Potom jim představuje nevěřícího Thomase Paineho, jako člověka, který byl po své smrti vzat do nebe, aby nyní společně se svatými anděly, které na zemi nenáviděl, poučoval svět.

Satan dává každému svému andělu určitý úkol. Nabádá je, aby byli lstiví, zchytralí a prohnaní. Některým přikazuje, aby zaujali místo apoštolů a hovořili jakoby oni, zatímco jiní aby zaujali místa nevěřících a bezbožných, kteří se do své smrti Bohu rouhali, ale nyní se objevují jako velmi pobožní. Nedělá se rozdíl mezi nejsvětějším apoštolem a nejbezbožnějším nevěrcem. Oba mají učit totéž. Satanovi nezáleží na tom, koho nechá mluvit, jen když splní jeho záměr. Na zemi byl s Painem ve velmi důvěrném spojení, protože mu sám pomáhal v jeho práci, takže to pro něho není nic obtížného, aby znal jeho slova, která používal [265] nebo i rukopis svého služebníka, který věrně plnil jeho úmysly. Satan nadiktoval Painemu mnohé z jeho spisů, a proto může nyní snadno oznámit svým andělům jeho myšlenky a podat je tak, aby se zdálo, že jejich autorem je Thanas Paine. To je satanovo mistrné dílo. Všechna tato učení, která zdánlivě přinášejí apoštolé, svatí a bezbožní lidé, kteří zemřeli, pocházejí přímo od jeho satanova veličenstva.

Již samá skutečnost, když satan předstírá, že ten, kdo jej tak hodně miloval a Boha tak dokonale nenáviděl, nyní žije ve slávě svatých apoštolů a andělů, by měla stačit k tomu, aby osvítila lidem mysl a odhalila jim temné a tajemné dílo satanovo. Satan ve skutečnosti

namlouvá světu i nevěřícím toto: "Nezáleží na tom, jak jste bezbožní, zda věříte v Boha a Bibli, anebo nevěříte. Můžete žít jak chcete, nebe je vaším domovem vždyť všichni vědí, že když Thomas Paine zaujímá v nebi tak vysoké postavení, pak se tam dostanou také oni." Tento blud je tak do očí bijící, že každý kdo chce, může jej rozeznat. Skrze jednotlivce takového ražení, jako byl Thomas Paine se snaží satan pokračovat v díle, které započal po svém pádu. Svou mocí a falešnými zázraky strhává křesťanům základ jejich naděje, zakrývá jim slunce, které je světlem na jejich úzké cestě k nebesům. Snaží se o to, aby svět uvěřil, že Bible není inspirovanou knihou, že není o nic lepší než pohádková kniha a místo ní jim nabízí něco jiného, jmenovitě spiritistické projevy.

Toto je satanův osvědčený postup, jež je pod jeho kontrolou a skrze něho může navádět svět k takové víře k jaké chce. Knihu, podle níž bude souzen se svými následovníky klade do takového stínu, kde ji právě chce mít. O Spasiteli světa učí, že byl jenom obyčejným člověkem, a tak podobně, jako římská stráž, která hlídala Ježíšův hrob, rozšiřovala lživé správy 266 podle návodu předních kněží a starších, tak budou duchovní těm ubohým, svedenýrn následovníkům opakovat falešné projevy spiritismu a dokazovat, že na narození, smrti a zmrtvýchvstání Spasitele není nic podivuhodného. Když tímto způsobem zatlačí Pána Ježíše do pozadí, obrátí pozornost světa na sebe, na své divy a zázraky, o nichž tvrdí, že převyšují skutky Ježíše Krista. Takto svět podlehne satanovým nástrahám, a ukolébán pocitem bezpečí, nepozná ten hrozný podvod, dokud nebude vylito sedm posledních ran. Satan se směje, když vidí, že jeho plán je tak úspěšný a že celý svět je chycen do jeho osidel.

Kapitola 61. Lakomství (Žádostivost)

Viděla jsem, že satan přikazuje svým andělům, aby do svých osidel chytali hlavně ty, kteří očekávají druhý příchod Kristův a zachovávají všechna Boží přikázání. Satan řekl svým andělům, že církve spí a že když rozmnoží svou moc a lživé zázraky, může je pevně držet v rukou. Řekl: "Nenávidím tu sektu světitelů soboty. Oni ustavičně pracují proti nám a berou nám naše poddané, aby ostříhali ten nenáviděný zákon Boží. Jděte a působte na ty, kteří mají pozemky a peníze, aby byli starostmi o ně úplně pohlceni. Podaří-li se nám je přimět, aby k těm věcem přilnuli, budeme je mít tam, kde je chceme mít. Můžou si vyznávat cokoli, jen je přimějte k tomu, aby víc pečovali o peníze, než o budování království Kristova, nebo rozšiřování pravdy, kterou nenávidíme.

Představujte jim svět v nejpříznivějším světle, aby si jej zamilovali a zbožňovali ho. Musíte si udržet nadvládu nad co největším množstvím peněz, neboť tím více prostředků obětují Kristovi následovníci pro službu Jemu, o to [267] víc získají našich poddaných a budou tak škodit našemu království. Když plánují shromáždění na různých místech, jsme v nebezpečí. Tehdy buďte obvláště bdělí. Způsobujte zmatek a vyrušování. Ničte jejich vzájemnou lásku. Zmalomyslňujte jejich kazatele a zbavujte odvahy, protože je nenávidíme. Ty, kteří mají peněžité prostředky, svádějte ke všem možným výmluvám, jen aby je nevydávali. Pokud možno získejte nadvládu nad peněžními záležitostmi a uvrhněte jejich kazatele do nedostatku a bídy. To oslabí jejich odvahu a horlivost. Bojujte o každou píď země. Učiňte, aby se žádostivost a láska k pozemským statkům staly hlavními rysy jejich povahy. Dokud budou tyto povahové vlastnosti převládat, budou milost Boží a spasení zatlačeny do pozadí. Obklopte je všemožnými lákadly a určitě budou naši. A nejen, že si je zajistíme, ale jejich nenáviděný vliv už nebude přivádět jiné na cestu k nebesům. A kdyby se někteří přece jenom pokoušeli něco dát, probuďte v jejich nitru skrblictví, aby dávali jen poskrovnu.

Viděla jsem, že satan postupuje přesně podle svých plánů. Když se služebníci Boží dohodnou na shromáždění, je satan se svými anděly ihned na místě činu, aby tomu překazil tím, že lidu Božímu neustále něco našeptává. Některé vede tou cestou, jiné zase jinou a přitom využívá špatných povahových rysů bratří a sester a podněcuje a rozdmýchává jejich přirozené náklonnosti. Jsou-li náchylní k sobectví a žádostivosti, satan se postaví po jejich boku a užije veškeré své moci k tomu, aby podléhali svým zamilovaným hříchům. Milost Boží a světlo pravdy mohou na chvíli zapudit jejich sobecké a žádostivé sklony, ale jestliže nezískají úplné vítězství a nebudou pod spasitelným vlivem, satan vejde do srdce a zničí každou vznešenou a šlechetnou [EW 146] zásadu a oni si pak myslí, že je od nich příliš mnoho požadováno. Unavuje je konání dobrých skutků a zapomínají na [268] velikou oběť, kterou Pán Ježíš přinesl, aby je vykoupil z moci satanovy a beznadějné bídy.

Satan využil Jidášovy náklonnosti k žádostivosti a sobectví a svedl ho k tomu, aby reptal, když Marie vylila drahou mast na Pána Ježíše. Jidáš to pokládal za velkou marnotratnost a prohlásil, že mast mohla být prodána a utržené peníze mohly být dány chudým. On se nestaral o chudé, ale takovou štědrou oběť pro Pána Ježíše považoval za přehnanou. Pro Jidáše neměl jeho Mistr větší cenu, než několik stříbrných, za které Ho prodal. A já jsem viděla, že mezi těmi, kteří vyznávají, že očekávají na svého Pána, jsou takoví, jako byl Jidáš. Satan je ovládá, ale oni si toho nejsou vědomi. Bůh nemůže schvalovat ani tu sebemenší míru žádostivosti nebo sobectví a oškliví si modlitby a napomínání těch, kteří povolují těmto špatným povahovým vlastnostem. Protože satan vidí, že má krátký čas, svádí člověka ke stále většímu sobectví a chamtivosti a potom jásá, když vidí, že se takový člověk stará jen o sebe a uzavírá se do své lakoty a sobectví. Kdyby těmto lidem mohly být otevřeny oči, viděli by, že satan má pekelnou radost, že nad nimi jásá a směje se bláznovství těch, kteří přijali jeho našeptávání a jdou do jeho pasti.

Satan a jeho andělé si zapisují všechny nízké a žádostivé činy těchto lidí, pak je ukazují Pánu Ježíši a Jeho svatým andělům a vyčítavě volají: "To jsou Kristovi následovníci! Ti se připravují na to, aby byli proměněni!" Satan jejich počínání srovnává s místy Písma svatého, kde je takové počínání, jako je jejich, velmi káráno a potom tupí nebeské anděly, řka: "Toto jsou následovníci Krista a Jeho slova! To jsou ovoce Kristovy oběti a vykoupení!" Andělé se s nechutí odvracejí od této scény. Bůh vyžaduje od svého lidu, aby neustále pracoval a jestliže jej unavuje konání dobra, pak i Boha unaví Jeho prokazování shovívavosti. Viděla jsem, že se Bohu velmi nelíbí sebemenší [269] projev sobectví u lidu, který Jej vyznává a pro nějž Pán Ježíš nelitoval svůj vlastní drahocenný život. Každý sobecký, žádostivý člověk sejde z cesty. Jako Jidáš, který prodal svého Pána, prodají i oni správné zásady a svou šlechetnost a štědrost za trochu pozemského zisku. Všichni takoví lidé budou tříbením z Božího lidu odstraněni. Ti, kteří chtějí být jednou přijati v nebesích, musí s veškerou svou energií jakou mají upevňovat nebeské zásady. Jejich duše nemají chřadnout sobectvím, ale růst ke stále větší dobročinnosti. Každé příležitosti by se mělo využít k tomu, aby se jiným činilo dobře a tak se pěstovaly nebeské zásady. Jako dokonalý vzor mi byl ukázán Pán Ježíš. Jeho život byl prostý sobeckých zájmů, ale vždy se vyznačoval nezištnou dobročinností [147 EW]

Kapitola 62. Tříbení

Viděla jsem, jak někteří v silné víře a v srdcervoucích voláních vysílali své úpěnlivé prosby k Bohu. Jejich obličeje byly bledé a vyznačovaly se hlubokou úzkostí, a bylo vidět, že bojují velký vnitřní boj. Přitom se na jejich obličejích zračila odhodlanost a velká vážnost. Na čele jim vyvstávaly velké krůpěje potu. Chvílemi se jejich tváře rozzářily, když pocítili, že Bůh má v nich zalíbení, ale vzápětí se na nich znovu objevil onen slavnostní, vážný a úzkostlivý výraz.

Obklopovali je zlí andělé a svírali je temnotou, která jim měla zakrýt pohled na Pána Ježíše, aby jejich oči hleděly do tmy, která je obklopovala, a tím způsobem aby pozbyli důvěru v Boha a reptali proti Němu. Jejich jediným bezpečím bylo, upírat své oči stále vzhůru. Boží andělé bděli nad Jeho lidem a když se tyto vroucí duše ocitly ve zhoubném vlivu zlých andělů, nebeští andělé stále mávali svými křídly, aby rozptylovali tmu.

Když tito modlitebníci pokračovali ve svém opravdovém volání, ozařovaly je chvílemi paprsky světla od Pána Ježíše, aby povzbudily jejich srdce a vyjasnily jejich obličeje. Viděla jsem, že někteří se nezúčastnili těchto vroucích modliteb. Ani nebylo na nich vidět žádnou úzkost. Vypadali duchovně lhostejní a bezstarostní. Nebránili se tmě kolem sebe, takže jí byli úplně zahaleni. Boží andělé je opustili a šli na pomoc těm, kteří se tak opravdově modlili. Viděla jsem, jak spěchají k těm, kteří zápasili ze všech sil, aby se ubránili zlým andělům a svou pomoc hledali v tom, že nepřestávali vytrvale vzývat Pána. Andělé opustili ty, kteří se nesnažili sami o pomoc a pak jsem je již neviděla.

Tázala jsem se, jaký význam má toto tříbení, jehož jsem byla svědkem a bylo mi ukázáno, že bude vyvoláno přímým svědectvím Věrného Svědka k církvi laodicejské. Ono bude účinkovat na srdce toho, kdo je přijme a přivede jej k tomu, aby vyzdvihl korouhev, a zvěstoval přímou pravdu. Někteří však toto přímé svědectví nesnesou, postaví se proti němu a tak vznikne tříbení mezi lidem Božím.

Viděla jsem, že tomuto svědectví Věrného Svědka se nevěnuje pozornost ani z poloviny. Toto slavnostní svědectví, na němž závisí osud církve, je oceňováno jen povrchně nebo dokonce úplně přehlíženo. Toto svědectví však musí vyvolat hluboké pokání. Všichni, kteří je opravdově přijmou, budou mu poslušni a budou očištěni.

Anděl pravil: "Dobře poslouchej!" A brzo jsem slyšela hlas, připomínající zvuk mnoha hudebních nástrojů, které všechny [EW 148] zněly lahodně a v dokonalém souzvuku. Tento hlas byl krásnější než všechna hudba, kterou jsem kdy slyšela a mně se zdálo, že je plný milosrdenství, soucitu a svaté povznášející radosti. [271] Rozechvíval celým mým nitrem. Anděl pravil: "Pohleď sem!" Potom byla moje pozornost obrácena na zástup lidí, který jsem již dříve viděla a který byl mocně tříben. Byli mi ukázáni ti, které jsem předtím viděla, jak pláčí a modlí se ve své duševní úzkosti. Počet ochraňujících andělů, kteří byli

kolem nich, se zdvojnásobil a oni, oděni od hlavy až k patě, se pohybovali v dokonalém pořádku jako nějaký vojenský oddíl. Výraz jejich obličejů svědčil o tuhém zápase a smrtelné úzkosti, kterou prošli. A přesto, že jejich tváře jevily známky velké duševní úzkosti, nyní zářily světlem a slávou nebes. Dosáhli vítězství a to je naplnilo pocitem nesmírné vděčnosti a posvátné radosti.

Počet lidí v tomto zástupu se zmenšil. Někteří byli vytříbeni a ponecháni svému osudu vedle cesty. Bezstarostní a lhostejní, kteří se nepřipojili k těm, jež si tolik vážili vítězství a spasení, že o ně vytrvale prosili a trpěli duševní úzkostí, ti vítězství nedosáhli a byli zanecháni vzadu v temnotách. Na jejich místo okamžitě přišli jiní, kteří se chopili pravdy a zaplnili řady. Zlí andělé sice nepřestávali na ně dotírat, ale už neměli nad nimi moc.

Slyšela jsem, jak ti, kteří měli na sobě oděni, s velkou mocí zvěstovali pravdu a jak tato pravda účinkovala. Mnozí byli svázáni; některé ženy svými muži a některé děti svými rodiči. Ti opravdoví, kterým bylo zabraňováno, aby nemohli slyšet pravdu, se jí nyní chopili. Přestali se bát svých příbuzných a pravda jim byla dražší a cennější než život. Na mou otázku, co tuto změnu způsobilo, odpověděl jeden z andělů: "Je to pozdní déšť, neboli občerstvení od tváři Páně, hlasité volání třetího anděla."

Tyto vyvolené provázela veliká moc. "Podívej se", řekl anděl. Moje pozornost byla obrácena na bezbožné, neboli nevěřící. Vládlo mezi nimi veliké vzrušení, protože horlivost a moc Božího lidu je vyburcovala a rozzuřila. Všude kolem zavládl zmatek. Potom jsem viděla, jak se dělala opatření proti tomu zástupu, jenž měl světlo a Boží moc. Tma kolem nich houstla, oni však stáli pevně, důvěřovali Bohu a byli Jim uznáni. Viděla jsem, že byli v těžkostech. Potom jsem slyšela, jak horlivě volali k Bohu a jejich volání neustávalo ani v noci: "Staň se Tvá vůle, Bože! Jestliže by bylo tím Tvé jméno oslaveno, připrav pro svůj lid nějaké východisko. Vysvoboď nás od pohanů, kteří nás obklopují a ukládají nám o život. Tvé rámě nám však může přinést vysvobození." Toto je všechno, co mi z jejich slov zůstalo v paměti. Zdálo se mi, že všichni jsou hluboce přesvědčeni o své nehodnosti a cele se poddávají Boží vůli. Podobně jako kdysi Jákob, každá duše bez výjimky zápasila v modlitbě s Bohem o vysvobození.

Brzy nato, když začali tak naléhavě volat, byli andělé naplněni soucitem a chtěli jim přispěchat na pomoc. Ale vysoký anděl, udělující rozkazy, jim to nedovolil. Řekl jim: "Ještě se nenaplnila vůle Boží. Musí vypít kalich, musí být pokřtěni křtem."

Brzy jsem slyšela Boží hlas, který otřásal nebem a zemí. Nastalo veliké zemětřesení. Všude kolem se zřítily budovy. Potom jsem slyšela jásavý, zvučný, melodický a hlasitý jásot vítězství. A když jsem pohlédla na zástup. který byl ještě před chvíli v takové nesnázi a soužení, viděla jsem, že jeho zajetí skončilo. Osvítilo je nádherné světlo, které jim propůjčilo nevídanou krásu. Všechny stopy starosti a únavy zmizely, a z jejich tváře zářilo zdraví a krása. Jejich nepřátelé - ti pohané, [273] kteří byli kolem"nich - padli na zem jako

mrtví. Nemohli snést světlo, které teď obklopovalo vysvobozené svaté. Toto světlo a sláva zůstaly na nich až do chvíle, kdy se objevil Pán Ježíš na nebeských oblacích. Pak byl tento zástup věrných a zkoušených v jediném okamžiku proměněn "od slávy v slávu". Hroby se otevíraly, vycházeli z nich svatí, oblečeni v nesmrtelnost a volali: "Vítězství nad smrtí a nad hrobem!" A pak byli společně s žijícími svatými vyzdviženi do oblaků vstříc svému Pánu a každý z těch nesmrtelných provolával z plna hrdla vítězství a slávu. Jejich volání znělo jako hudba.

Kapitola 63. Hříchy babylona

Viděla jsem, že církve od té doby, co druhý anděl zvěstoval jejich pád, byly stále víc a více zkaženější. Jejich členové jsou sice následovníky Kristovými podle jména, ale je nemožné odlišit je od světa. Kazatelé sice používají verše ze Slova Božího, ale jejich kázání jsou přívětivá. Přirozené srdce proti tomu nic nenamítá. Tělesné srdce se protiví jedině duchu a moci pravdy a spasení z Ježíše Krista. Oblíbení duchovní nezvěstují nic, co by vzbuzovalo satanův hněv, co by hříšníkem otřáslo a zasáhlo srdce a svědomí posluchačů hroznou skutečností o nastávajícím soudu. Zlí lidé se obyčejně spokojují s jakousi formou nábožnosti bez pravé bázně Boží a jen takové náboženství budou podporovat a prosazovat.

Anděl řekl: "Jedině úplné odění spravedlnosti umožní člověku, aby přemohl moci temna a zvítězil nad nimi. Satan úplně ovládl církve jako celek. Místo, aby se mluvilo o jasných a ostrých pravdách Slova Božího, soustřeďuje se pozornost na to, co nějací lidé řekli nebo udělali. Duch a přízeň tohoto světa jsou s Bohem v nepřátelském poměru. Jakmile pravda ve své jednoduchosti a přesvědčivosti - jaká je v Ježíši - vystoupí proti světu, ihned se probouzí duch pronásledování. Velmi mnoho těch, kteří vyznávají, že jsou křesťané, Boha vůbec neznají. Přirozené srdce není změněno a tělesně srdce zůstává vůči Bohu nepřátelské. Takoví lidé jsou věrní satanovi služebníci, přestože na sebe vzali jiné jméno.

Viděla jsem, že od té doby, co Pán Ježíš opustil první oddělení nebeské svatyně a vešel za druhou oponu, naplňují se církve stále víc "nečistým, ohyzdným ptactvem." Viděla jsem v církvích velikou nepravost a nemravnost, přestože jejich členové vyznávali, že jsou křesťany. Jejich vyznání, modlitby a napomínání jsou v očích Božích ohavností. Anděl řekl: "Bůh nemá zalíbení v jejich shromážděních. Bez výčitek svědomí páchají sobectví, klam a podvod a všechny tyto zlé rysy charakteru přikrývají pláštěm zbožnosti." Byla mi ukázána pýcha církví, které jsou jimi jen podle jména. Bůh vůbec není náplní jejich myšlení; jejich tělesné smýšlení je obráceno jen na ně samotné. Zdobí svá ubohá smrtelná těla a pak na sebe hledí s uspokojením a rozkoší. Pán Ježíš i andělé se však na ně dívají s hněvem. Anděl pravil: "Jejich hříchy a jejich pýcha dosáhly až k nebi. Jejich osud je již rozhodnut. Spravedlnost a soud jakoby dlouho spaly, avšak brzy procitnou. Má jest pomsta, já odplatím, praví Pán." Strašné hrozby třetího anděla se uskuteční a všichni bezbožní budou pít kalich Božího hněvu. Nesčíslný zástup zlých andělů se rozšiřuje po celé zemi a vniká do církví. Tito satanovi [275] zástupci hledí s nadšením na církevní společenství, protože se tam pod pláštěm zbožnosti skrývají největší zločiny a hříchy.

Celá nebesa se s rozhořčením dívají, jak lidské bytosti - mistrovské Boží dílo - snížily své bližní na nejnižší stupeň a postavily je na úroveň zvířat. Vyznávající následovníci našeho drahého Spasitele, který byl vždy plný soucitu při pohledu na lidské utrpení, se

velmi horlivě podílejí na tomto strašném hříchu. Kupčí s lidmi a jejich dušemi jako s otroky a lidská muka nemají konce. Andělé o tom podávají zprávu a vše je zaznamenáno v knize. Všechny slzy zbožných otroků a otrokyň - ať už otců, matek, dětí, bratří, či sester - jsou uschovány v nebeských lahvicích. Jen na krátký čas zadrží ještě Bůh svůj hněv, který v Něm plane proti tomuto národu a především proti těm církevním společenstvím, která k tomuto strašlivému kupčení dala souhlas a sama se ho zúčastnila. Mnozí z těch, kdož se prohlašují za následovníky pokorného a tichého Ježíše, hledí naprosto netečně na takovou nespravedlnost, utiskování a utrpení. Mnozí z nich dokáží sami s pocitem ukojené nenávisti způsobovat všechna tato nepopsatelná muka a ještě se odvažují vzývat Boha. Je to fraška nejhoršího druhu. Satan nad tím jásá a ukazuje Pánu Ježíši a Jeho andělům na tento rozpor, když říká s pekelnou radostí: "Tak to jsou ti Kristovi následovníci"

Tito domnělí křesťané čtou o utrpeních mučedníků a slzy dojetí jim stékají po tvářích. Nedovedou pochopit, že lidé mohli být tak bezcitní a páchali takové ukrutnosti na svých bližních. Avšak titíž lidé, kteří tak mluví a smýšlejí, současně drží v zajetí lidské bytosti. Ale to ještě není všechno; oni přetrhávají přirozené svazky a krutě utiskuji své spolubližní. Dovedou 276 mučit lidi se stejnou nelidskou a neoblomnou krutostí, s jakou kdysi vystupovali pohané a papeženci proti následovníkům Ježíšovým. Anděl řekl: "V den Božího soudu bude snesitelněji pohanům [151 EW] a papežencům než takovým lidem." Nářek utiskovaných pronikl do nebes a andělé stojí v úžasu nad nevyličitelnými utrpeními, jaké člověk, stvořený k Božímu obrazu, může způsobit svému bližnímu. Anděl řekl: "Jména trýznitelů jsou zapsána krví, podtržena ranami bičem a polita horkými slzami utrpení. Boží hněv neustane, dokud tato "země světla" nebude donucena pít z koflíku Jeho hněvu a dokud se Babylonu nedostane dvojnásobné odplaty. Dejtež jemu, jakož i on dával vám a dejte jemu dvojnásob podle skutků jeho; v koflík, kterýž naléval, nalijte jemu dvojnásob."

Viděla jsem, že otrokář se bude muset zodpovídat za duši svého otroka, jehož udržoval v nevědomosti. Hříchy těchto otroků budou vyhledávány na jejich pánech. Bůh nemůže vzít do nebe otroka, úmyslně drženého v nevědomosti, který neví nic o Bohu, ani o Bibli, bojí se jedině biče svého pána a zaujímá mnohdy nižší postavení než zvíře. Učiní však pro něj to nejlepší, co může soucitný Bůh učinit: nechá jej zaniknout, jako by ho nikdy nebylo; jeho pán však bude muset vytrpět sedm posledních ran a pak při druhém zmrtvýchvstání bude probuzen, aby vytrpěl druhou, nejhroznější smrt. Potom bude učiněn zadost Boží spravedlnosti.

Kapitola 64. Hlasité volání

Viděla jsem nebeské anděly, jak spěchají sem i tam, sestupuji na zem a znovu vystupují vzhůru a jak se připravují na vyplnění nějaké důležitě události. Potom jsem viděla jiného mocného anděla, který dostal příkaz, aby sestoupil na zem, spojil svůj hlas s hlasem třetího anděla a dodal tak jeho poselství více moci a důrazu. Tomu andělu byla dána taková veliká moc a sláva, že když sestoupil, byla země ozářena jeho slávou. Světlo, které toho anděla obklopovalo, všude pronikalo a on volal velkým hlasem: "Padl, padl Babylon ten veliký a učiněn jest příbytkem ďáblů a skrýší každého ducha nečistého a skrýší všelikého ptactva nečistého a ohyzdného." Poselství o pádu Babylona, jak je zvěstoval druhý anděl, je opakováno a rozšířeno zmínkou o všech zkaženostech, které se vloudily do církví po roce 1844. Dílo tohoto anděla přichází zrovna v pravý čas, aby se připojilo k poslednímu velikému dílu poselství třetího anděla a spolu s jeho voláním zesílilo v hlasitě volání. Lid Boží je tímto způsobem připravován, aby obstál v hodině pokušení, která má na něj brzy přijít. Viděla jsem, že na něm spočívalo velké světlo; členové se spojili, aby nebojácně zvěstovali poselství třetího anděla.

Mocnému andělu z nebe byli posláni na pomoc andělé a já jsem zaslechla hlas, který bylo slyšet všude: "Vyjděte z něho, lide můj, abyste neobcovali hříchům jeho a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť dosáhli hříchové jeho až k nebi a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho." Vypadalo to, jako by toto poselství doplňovalo a připojovalo se k třetímu andělskému poselství, podobně jako půlnoční volání se v roce 1844 připojilo k poselství [278] druhého anděla. Boží sláva spočívala na trpělivě očekávajících svatých, kteří bez bázně zvěstovali poslední vážnou výstrahu, oznamující pád Babylona. Vyzývali Boží lid, aby vyšel z Babylona, a tak unikl hrozné záhubě.

Světlo, které se rozlévalo na čekající duše, pronikalo všude, a ty duše v církvích, které měly trochu světla a ještě ta tři poselství neslyšely a nezavrhly, uposlechly volání a opustily padlé církve. Mezitím co tato poselství byla hlásána, přišli mnozí do let, kdy už byli za sebe plně zodpovědní; obklopilo je světlo a oni měli přednost volit život nebo smrt. Někteří zvolili život a připojili se k těm, kteří hledali svého Pána a zachovávali všechna Jeho přikázání. Třetí poselství mělo vykonat své poslání; všichni měli být skrze ně zkoušeni a drahé duše měly být vyvolány z náboženských společností. Jakási neodolatelná moc zapůsobila na ty opravdové, zatímco jejich nevěřící příbuzné a přátele naplnila bázeň a ostýchavost, když se projevila Boží moc, takže se neodvážili bránit těm, kteří na sobě cítili působení Ducha Božího. Neměli k tomu ani dost sil. Poslední volání se dostalo rovněž i k ubohým otrokům a ti, kteří byli mezi nimi zbožní, s nadšením zpívali a hleděli vstříc svému šťastnému vysvobození. Jejich pánové je nedokázali zadržet, neboť bázeň a úžas jim nedovolil promluvit. Děly se veliké zázraky, nemocni byli uzdravováni, znamení a divy provázely věřící. Bůh byl v tom díle a každý svatý bez jakýchkoli obav před

následky šel za přesvědčením svého svědomí a spojil se s těmi, kteří zachovávali přikázání Boží; všichni s velikou mocí zvěstovali poselství třetího anděla. Viděla jsem, že toto poselství bude ukončeno s velikou silou a mocí, která daleko předčí půlnoční volání.

279 Boží služebníci, oděni mocí z výsosti, vyšli s rozzářenými tvářemi. Vynikali svatým zasvěcením se dílu a hlásali poselství z nebes. Duše, které byly dosud rozptýleny v nejrůznějších církvích, odpověděly na toto volání a nejvzácnější z nich byly spěšně vyvedeny z odsouzených církví, jako byl kdysi Lot spěšně vyveden ze Sodomy, než byla zničena. Lid Boží byl posílen nevýslovnou slávou, která v hojné míře na něm spočinula a umožnila mu obstát v hodině pokušení. Ze všech stran bylo slyšet množství hlasů, které říkaly: "Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteří ostříhají přikázání Boží a víru Ježíšovu." **153 EW**

Kapitola 65. Ukončení poselství třetího anděla

Byla jsem uvedena do doby, kdy poselství třetího anděla dospělo k svému ukončení. Moc Boží spočívala na Jeho lidu, který ukončil své dílo a byl připraven na hodinu zkoušky, která měla přijít. Přijali pozdní déšť, neboli rozvlažení od tváře Páně a živé svědectví opět ožilo. Poslední veliké varování proniklo všude a znepokojilo a rozzuřilo ty obyvatele země, kteří to poselství nechtěli přijmout.

Viděla jsem anděly v nebi, jak spěchají sem a tam. Jeden anděl s kalamářem po boku se vrátil zpět ze země a oznamoval Pánu Ježíši, že jeho dílo je dokonáno - svatí jsou sečteni a zapečetěni. Potom jsem viděla Pána Ježíše, který vykonával službu před truhlou smlouvy, v níž je deset Božích přikázání, jak odložil kadidelnici. Pozdvihl své ruce vzhůru a řekl mocným hlasem: "Stalo se". Všechny andělské zástupy odložily své koruny a Pán Ježíš pronesl slavnostní prohlášení: "Kdo je nečestný, [280] budiž i nadále nečestný, kdo je nečistý, budiž i nadále nečistý; a kdo je spravedlivý budiž i nadále spravedlivý a kdo je svatý, budiž i nadále svatý."

Každý případ byl rozhodnut buď k životu nebo k smrti. Zatímco Pán Ježíš konal službu ve svatostánku, konal se soud nad spravedlivými zemřelými a potom nad spravedlivými žijícími. Kristus se ujal svého království, neboť přinesl oběť smíření za svůj lid a smazal Jeho hříchy. Poddaní nebeského království byli v plném počtu. Svatba Beránkova byla vykonána a království, a velikost všech království pod veškerým nebem byla dána Pánu Ježíši a dědicům spasení. Pán Ježíš má panovat jako Král králů a Pán pánů.

Když Pán Ježíš vycházel ze svatyně svatých, slyšela jsem zvonění zvonečků na Jeho oděvu. A když svatyni svatých opustil, jakýsi temný oblak zahalil obyvatele země. Mezi hříšníkem a uraženým Bohem už nebyl žádný prostředník. Dokud mezi Bohem a hříšným člověkem stál Pán Ježíš, byla tu pro lid jakási zábrana; když však opustil své místo Prostředníka mezi Otcem a člověkem, byla zábrana odstraněna a satan plně ovládl nekající hříšníky. Dokud vykonává Pán Ježíš službu ve svatyni, nemohou být rány vylity. Jakmile však Jeho dílo a s Ním i Jeho úřad Prostředníka skončí, nebude již nic bránit tomu, aby se Boží hněv s veškerou prudkostí nevylil na nechráněnou hlavu hříšníkovu, který spasením pohrdal a kárání nenáviděl. V této hrozné době, kdy Pán Ježíš přestal být Prostředníkem, žili svatí před tváří živého Boha bez Přímluvce. Všechny případy již byly rozhodnuty, všechny vzácné klenoty byly sečteny. Pán Ježíš se na chvíli zdržel v předsíni nebeské svatyně a hříchy, které byly [281] vyznány za Jeho pobytu ve svatyni svatých, byly vloženy na satana, původce hříchu, který za ně musí nést trest.

Potom jsem viděla, jak Pán Ježíš odložil své kněžské roucho a oblékl svůj nejmajestátnější královský oděv. Na hlavě měl mnoho korun, jedna zapadala do druhé. Pak, obklopen nebeskými anděly, opustil nebesa. Když na obyvatele země začaly dopadat

rány, někteří Boha osočovali a proklínali Jej. Jiní spěchali k lidu Božímu, aby byli poučeni, jak by mohli uniknout Jeho soudům. Avšak svatí už pro ně neměli nic. Poslední slzy za hříšníky již byly prolity, poslední úpěnlivé modlitby již byly k nebesům vyslány, poslední odpovědnost byla splněna a poslední výstraha zvěstována. Sladký hlas milosti již nikoho nezval. Když celá nebesa i svatí usilovali o jejich spasení, ani neměli zájem. Byl jim předložen život i smrt. Mnozí toužili po životě, ale nevynaložili sebemenší úsilí, aby jej získali. Nezvolili si život a nyní již nebyla k dispozici krev smíření, aby smyla jejich vinu, ani soucitný Spasitel, který by za ně prosil a volal: "Ušetři, ušetři toho hříšníka ještě nějaký čas!" Veškerá nebesa se spojila s Pánem Ježíšem, když zaslechla ta hrozná slova: "Stalo se; dokonáno jest!" Plán vykoupení byl vykonán, ale jen nemnozí se rozhodli pro jeho přijetí. Nyní, když dozněl líbezný hlas milosti, zachvátila bezbožné bázeň a hrůza. S děsivou určitostí slyšeli slova: "Příliš pozdě! Příliš pozdě!"

Ti, kteří si nevážili Slova Božího, běhali sem a tam, od moře k moři, od severu na východ a hledali Slovo Boží. Anděl pravil: "Nenajdou je! Na zemi nastal hlad; ne hlad po chlebě a žízeň po vodě, ale po slyšení slov Hospodinových. Co všechno by nyní dali za jediné slovo uznání od Boha! Ale ne, musí dále 282 hladovět a žíznit. Den co den pohrdali spásou, víc si vážili pozemského bohatství a světských rozkoší než nebeského pokladu nebo nebeského povzbuzení. Zavrhli Pána Ježíše a pohrdli Jeho svatými. Kdo je nečistý, musí zůstat navždy nečistý."

Mnozí bezbožní se velmi rozhněvali, když museli snášet účinky ran. Byl to hrozný pohled. Rodiče vyčítali svým dětem a děti svým rodičům, bratři svým sestrám a sestry svým bratřím. Všude bylo slyšet hlasité naříkání: "To tys mi bránil, abych neřijal pravdu, která by mě uchránila od táto strašné hodiny." Lidé se obraceli s nenávistí proti svým kazatelům a vyčítali jim: "Vy jste nás nevarovali, vy jste nám říkali, že celý svět má být obrácen a volali jste "Pokoj, pokoj", abyste potlačili každou vzniklou bázeň. Vy jste nám o této hodině nic neřekli a o těch, kteří nás před ní varovali, jste prohlašovali, že to jsou fanatikové a zlí lidé, kteří nás chtějí uvrhnout do záhuby" Viděla jsem však, že kazatelé neunikli Božímu hněvu. Jejich utrpení bylo desetkrát větší, než utrpení jejich lidu. **155 EW**

Kapitola 65. Doba soužení

Viděla jsem, jak svatí opouštěli města i vesnice, sdružovali se do skupin a přebývali na nejosamělejších místech. Andělé jim opatřovali jídlo a pití, zatímco bezbožní trpěli hladem a žízní. Potom jsem viděla muže, kteří měli ve svých rukou správu země, jak se radí a satan se svými anděly byli jimi velmi zaměstnáni a stáli kolem nich. Také jsem viděla listinu, jejíž opisy byly rozšiřovány do různých části země. V ní se dovolovalo lidu, aby po určité době libovolně usmrtili svaté, kteří se nechtěli vzdát své zvláštní víry a nechtěli ustoupit [283] od svěcení soboty, místo níž by světili první den týdne. Avšak svatí byli v této hodině zkoušky klidní a rozvážní; důvěřovali Bohu a spoléhali se na Jeho zaslíbení, že jim způsobí cestu k úniku. Na některých místech se bezbožníci vrhli na svaté ještě dříve, než nařízení nabylo platnost, ale andělé v podobě vojáků za ně bojovali. Satan si přál, aby mohl vyhubit svaté Nejvyššího, ale Pán Ježíš přikázal svým andělům, aby nad nimi bděli. Bůh chtěl být oslaven tím, že před tváří pohanů učiní smlouvu s těmi, kdo zachovávali Jeho zákon; a Pán Ježíš bude oslaven proměněním věrných duší, které na něho tak dlouho čekaly, aniž by okusily smrt.

Brzy jsem viděla, jak svatí prožívali velkou duševní úzkost. Zdálo se, že je obklopují všichni bezbožní obyvatelé země, že je vše proti nim. Některé již přemáhala obava, že Bůh je přece jen opustil, aby zahynuli rukou bezbožných lidí. Kdyby však mohly být jejich oči otevřeny, viděli by, že je obklopují Boží andělé. Potom přišlo množství rozhněvaných bezbožníků spolu se spoustou zlých andělů, kteří je nabádali, aby svaté zahubili. Jenže dříve, než by se bezbožní mohli přiblížit k lidu Božímu, museli by projít množstvím mocných svatých andělů a to nebylo možné. Boží andělé způsobili, že bezbožní ustoupili a s nimi i zlí andělé, kteří na svaté z těsné blízkosti dotírali, se stáhli zpět.

Pro svaté to byla hodina hrozné úzkosti. Dnem i nocí volali k Bohu o vysvobození. Navenek to vypadalo beznadějně, aby nějak mohli uniknout. Bezbožní se již začali radovat a křičeli: "Proč vás už nevysvobodí váš Bůh z našich rukou? Proč nevystoupíte vzhůru, abyste si zachránili vaše životy?" Ale svatí si [284] jich nevšímali. Podobně jako Jákob i oni zápasili s Bohem. Andělé je chtěli vysvobodit, ale museli ještě trochu počkat; lid Boží musel vypít kalich utrpení a museli být pokřtěni křtem. Věrně tedy plnili svůj úkol a ještě nad nimi bděli. Bůh nestrpí, aby pohané tupili Jeho jméno. Nastávala doba, kdy Bůh chtěl zjevit svou velkou moc a slavně vysvobodit své svaté. On chtěl pro slávu svého jména vysvobodit každého z těch, kdo na něj [EW 156] třpělivě očekávali a jehož jméno bylo zapsáno v knize života.

Byl mi připomenut věrný Noe. Než začalo pršet a nastala potopa, vešel Noe se svou rodinou do korábu a Bůh za nimi zavřel. Noe věrně varoval obyvatele předpotopního světa, zatímco oni se mu posmívali a tupili jej. Když vody na zemi přibývalo a tonuli jeden za druhým, dívali se na archu, která jim dřív připadala tak směšná, jak bezpečně pluje po

vodě i s věrným Noem a jeho rodinou. Viděla jsem, že stejným způsobem bude zachován lid Boží, který věrně varoval svět před příchodem Božího hněvu. Bůh nestrpí, aby bezbožní zahubili ty, kteří očekávali na proměnění a nechtěli se klanět příkazu šelmy, ani přijmout její znamení. Viděla jsem, že kdyby bylo bezbožným dovoleno zabít svaté, bylo by to velkým potěšením pro satana a všechny jeho zlé zástupy a všechny, kteří nenávidí Boha. Jaký by to byl pro satana triumf, kdyby v posledním závěrečném boji získal moc nad těmi, kteří tak dlouho čekali, aby uviděli Toho, kterého milovali Ti, kteří se vysmívali myšlence, že svatí vstoupí na nebesa, budou svědky toho, jak Bůh pečuje o svůj lid a uvidí jejich slavné vysvobození.

Když svatí opustili města a vesnice, bezbožní je pronásledovali [285] a snažili se je zabít. Ale meče, vytasené proti lidu Božímu se zlomily a bezmocné padaly jako stébla slámy. Andělé Boží chránili svaté, když dnem i nocí volali k Bohu o vysvobození a Pán jejich volání uslyšel.

Kapitola 66. Vysvobození svatých

Byla půlnoc, když se Bůh rozhodl, že vysvobodí svůj lid. Když bezbožní všude kolem nich se jim posmívali, vysvitlo znenadání slunce v plné síle a měsíc se zastavil. Bezbožní hleděli na tuto scénu v úžasu, zatímco svatí naplněni posvátnou radostí pozorovali znamení svého vysvobození. Znamení a divy následovaly rychle za sebou. Bylo zřejmé, že se všechno vymklo ze svého obvyklého řádu. Řeky přestaly téci, temné, těžké mraky vystupovaly na nebi a narážely do sebe. Ale bylo tam jedno jasné místo stálé, neslábnoucí slávy, odkud zaznívalo Boží hlas, jako hukot mnohých vod a otřásal nebem i zemí. Nastalo mohutné zemětřesení. Hroby se otvíraly a věřící, kteří zemřeli v době hlásání poselství třetího anděla a zachovávali sobotu, vycházeli oslaveni ze svých prachových lůžek, aby uslyšeli smlouvu pokoje, kterou Bůh hodlal uzavřít s těmi, kteří zachovávali Jeho zákon.

Nebe se otvíralo a zavíralo a bylo v pohybu. Hory se chvěly jako třtina ve větru a ostré balvany z nich padaly všude [157 EW] kolem. Moře vřelo jako v hrnci a vyhazovalo kameny na pevninu. Když Bůh oznamoval den a hodinu Ježíšova příchodu a uzavíral věčnou smlouvu se svým lidem, vyřkl vždy jednu větu, pak se odmlčel a zatím se Jeho slova rozléhala po celé zemi. Izrael Boží stál se zraky upřenými vzhůru a naslouchal slovům, jež vycházela 286 ze rtů Hospodinových a zněla zemí jako dunění hromů. Zavládla jakási děsivá velebnost. Na konci každé věty svatí zvolali: "Sláva! Haleluja!" Jejich obličeje byly ozářeny Boží slávou, podobně jako tvář Mojžíšova, když sestoupil z hory Sinaj. Bezbožní pro tu slávu se nemohli na ně dívat. A když bylo vyřčeno věčné požehnání nad těmi, kteří oslavovali Boha zachováváním Jeho svaté soboty, zaznělo mocné provolávání vítězství nad šelmou a jejím obrazem.

Potom začalo milostivé léto, kdy má země odpočívat. Viděla jsem jak zbožní otroci povstali, vítězné plesali a setřásli okovy, které je poutaly, zatímco jejich bezbožní pánové ve svém zoufalství nevěděli, co si počít; bezbožní totiž nemohli rozumět Hospodinovým slovům.

Záhy se objevil velký bílý oblak, na němž seděl Syn člověka. Když se objevil v dálce, zpočátku vypadal tento oblak velmi malý. Anděl řekl, že je to znamení Syna člověka. Když se oblak přibližoval k zemi, mohli jsme vidět neobyčejnou slávu a velebnost Ježíšovu, který vyjel, aby přemáhal. Doprovázel Ho zástup svatých andělů se zářícími a třpytícími se korunami na hlavách. Žádná lidské řeč nedokáže vylíčit slávu tohoto výjevu. Ten živý oblak velebnosti a nedostižné slávy se přiblížil, takže jsme mohli zřetelně vidět půvabnou postavu Pána Ježíše. Již neměl trnovou korunu, ale na Jeho svaté hlavě spočívala koruna slávy. Na Jeho oděvu a bedrech bylo napsáno jméno: Král králů a Pán pánů. Jeho tvář zářila jako polední slunce. Jeho oči byly jako plamen ohně a Jeho nohy vypadaly jako nejjemnější mosaz.

Jeho hlas připomínal zvuk mnoha hudebních nástrojů. Země se [287] před Ním zachvěla, nebe ustoupilo jako stočený svitek pergamenu a každá hora i ostrov se pohnuly ze svého místa. "A králové země, i knížata, i bohatí a úředníci, a mocní i každý služebník, i všeliký svobodný skryli se v jeskyních a v skalách hor. A řekli horám a skalám: Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, kterýž sedí na trůnu a před hněvem toho Beránka. Neboť přišel ten den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci obstáti?" Ti, kteří ještě nedlouho předtím chtěli ze země vyhladit věrné dítky Boží, byli nyní svědky toho, jak na nich spočinula Boží sláva. A uprostřed veškeré té hrůzy slyšeli hlasy svatých, kteří v radostném plesání pravili: "Aj Bůh náš tento jest, očekávali jsme ho a vysvobodí nás."

Země se prudce zatřásla, když hlas Syna Božího vyvolával zesnulé svaté. Oni uslyšeli toto voláni, vyšli oděni slavnou nesmrtelností a volali: "Vítězství, vítězství nad smrtí a hrobem! Ó smrti, kde je osten tvůj? Ó hrobe, kde je vítězství tvé?" Potom žijící svatí a ti vzkříšení pozvedli svůj hlas k vítěznému, dlouhotrvajícímu a všudepronikajícímu volání. Těla, která kdysi klesla do hrobů poznamenána nemocí a smrtí, nyní z nich vyšla v nesmrtelném zdraví a síle. Žijící svatí byli v jediném okamžiku proměněni a uchváceni spolu se vzkříšenými vzhůru [Ew 158] vstříc Pánu do vzduchu. Ó, jak slavné to bylo setkání! Přátelé, které smrt rozdělila, byli nyní spojeni, aby se již nikdy nerozloučili.

Po obou stranách oblakového vozu byla křídla a pod nimi živá kola. Když se vůz vznášel vzhůru, kola volala: "Svatý!" Také křídla při pohybu volala: "Svatý!" A zástup svatých andělů [288] kolem oblaku rovněž volal: "Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí!" A svatí v oblaku volali: "Sláva! Haleluja!" A vůz stoupal vzhůru do Svatého Města. Dříve než vstoupili do města, byli svatí seřazeni do dokonalého čtyřúhelníku, v jehož středu stál Pán Ježíš, který hlavou i rameny převyšoval svaté i anděly. Všichni mohli vidět Jeho vznešenou postavu a laskavý obličej.

Kapitola 67. Odměna Svatých

Potom jsem viděla veliký počet andělů přinášet z města nádherné koruny - pro každého svatého jednu korunu, na které bylo napsáno jeho jméno. Když Pán Ježíš ty koruny žádal, andělé Mu je podávali a laskavý Pán Ježíš je vlastní pravicí posazoval na hlavy svatých. Andělé přinesli také i harfy, které Pán Ježíš rovněž podával svatým. Anděl udílející rozkazy jako první se dotekl strun, aby udal notu a pak se všechny harfy rozezvučely vděčným radostným chvalozpěvem, přičemž každá ruka se dotýkala harfy tak dovedně, že vyluzovala nádherné a dokonalé tóny. Pak jsem viděla, jak Pán Ježíš vedl ten vykoupený zástup k městské bráně. Dotykem ji rozevřel v jejich třpytících se závěsech a vyzval národy, které zachovávaly pravdu, aby vešly. Všechno, co bylo uvnitř města, bylo pastvou pro oči. Všude viděli mnoho slávy. Potom pohleděl Pán Ježíš na své vykoupené svaté; jejich tváře zářily slávou; a když na ně upřel své laskavé oči, pravil svým sytým, melodickým hlasem: "Vidím výsledek mých duševních muk a jsem spokojen. Toto bohatství slávy vám patří navěky. Vaše utrpení skončilo. Již nebude smrti, ani utrpení, ani nářku, ani bolesti." Viděla jsem, jak se ten vykoupený zástup sklání a a jak všichni kladou své třpytící se koruny k nohám Pána Ježíše. Když On je však svou laskavou rukou pozvedl, svatí začali hrát na své zlaté harfy a naplnili celá nebesa nádhernou hudbou a písněmi ke chvále Beránka.

Pak jsem viděla, že Pán Ježíš vede svůj lid ke stromu života. Znovu jsme slyšeli jak promlouvá svým něžným libozvučným hlasem, jaký ucho smrtelníka nikdy neslyšelo: "Listí tohoto stromu slouží ke zdraví národů. Jezte z něho všichni." Na stromě života viselo nejkrásnější ovoce, z něhož směli svatí volně brát. Ve městě stál nádherný trůn, z něhož vytékala řeka živé vody, čisté jako křišťál. Po obou stranách této řeky stál strom [159] [EW] života a na jejich březích bylo mnoho jiných krásných stromů, které nesly ovoce, dobré k jídlu.

Lidská řeč je zcela nepostačitelná, aby mohla vylíčit nebeskou slávu. Když se mi ten výjev vybaví v mysli, jsem přemožena úžasem. Uchvácena nepopsatelnou nádherou a neobyčejnou slávou, odkládám pero a volám: "Ach, jaká láska! Jaká podivuhodná láska!" Ani nejvznešenější lidská řeč nedokáže popsat tu nebeskou slávu nebo tu bezmeznou hloubku Spasitelovy lásky.

Kapitola 68. Odměna Svatých

Potom jsem viděla veliký počet andělů přinášet z města nádherné koruny - pro každého svatého jednu korunu, na které bylo napsáno jeho jméno. Když Pán Ježíš ty koruny žádal, andělé Mu je podávali a laskavý Pán Ježíš je vlastní pravicí posazoval na hlavy svatých. Andělé přinesli také i harfy, které Pán Ježíš rovněž podával svatým. Anděl udílející rozkazy jako první se dotekl strun, aby udal notu a pak se všechny harfy rozezvučely vděčným radostným chvalozpěvem, přičemž každá ruka se dotýkala harfy tak dovedně, že vyluzovala nádherné a dokonalé tóny. Pak jsem viděla, jak Pán Ježíš vedl ten vykoupený zástup k městské bráně. Dotykem ji rozevřel v jejich třpytících se závěsech a vyzval národy, které zachovávaly pravdu, aby vešly. Všechno, co bylo uvnitř města, bylo pastvou pro oči. Všude viděli mnoho slávy. Potom pohleděl Pán Ježíš na své vykoupené svaté; jejich tváře zářily slávou; a když na ně upřel své laskavé oči, pravil svým sytým, melodickým hlasem: "Vidím výsledek mých duševních muk a jsem spokojen. Toto bohatství slávy vám patří navěky. Vaše utrpení skončilo. Již nebude smrti, ani utrpení, ani nářku, ani bolesti." Viděla jsem, jak se ten vykoupený zástup sklání a a jak všichni kladou své třpytící se koruny k nohám Pána Ježíše. Když On je však svou laskavou rukou pozvedl, svatí začali hrát na své zlaté harfy a naplnili celá nebesa nádhernou hudbou a písněmi ke chvále Beránka.

Pak jsem viděla, že Pán Ježíš vede svůj lid ke stromu života. Znovu jsme slyšeli jak promlouvá svým něžným libozvučným hlasem, jaký ucho smrtelníka nikdy neslyšelo: "Listí tohoto stromu slouží ke zdraví národů. Jezte z něho všichni." Na stromě života viselo nejkrásnější ovoce, z něhož směli svatí volně brát. Ve městě stál nádherný trůn, z něhož vytékala řeka živé vody, čisté jako křišťál. Po obou stranách této řeky stál strom života a na jejich březích bylo mnoho jiných krásných stromů, které nesly ovoce, dobré k jídlu.

Lidská řeč je zcela nepostačitelná, aby mohla vylíčit nebeskou slávu. Když se mi ten výjev vybaví v mysli, jsem přemožena úžasem. Uchvácena nepopsatelnou nádherou a neobyčejnou slávou, odkládám pero a volám: "Ach, jaká láska! Jaká podivuhodná láska!" Ani nejvznešenější lidská řeč nedokáže popsat tu nebeskou slávu nebo tu bezmeznou hloubku Spasitelovy lásky.

Kapitola 69. Zpustošená země

Moje pozornost byla opět obrácena k zemi. Bezbožní byli zničeni a jejich mrtvá těla ležela na povrchu země. Hněv Boží postihl obyvatele země sedmi posledními ranami takovou měrou, že se bolestí kousali do jazyků a zlořečili Bohu. Mimořádným předmětem Božího hněvu byli nepraví pastýři. Stáli sice ještě na nohou, ale jejich oční důlky byly bez očí a jejich ústa bez 290 jazyka. Když byli svatí vysvobozeni Božím hlasem, obrátila se zuřivost bezbožníků jeden proti druhému. Zdálo se, že celá země je zaplavena krví a mrtvá těla ležela od jednoho konce země ke druhému.

Země se podobala bezútěšné poušti. Města i vesnice byly zničeny zemětřesením a ležely v sutinách. Hory se pohnuly ze svého místa a utvořily hluboké jeskyně. Rozsochaté balvany vyvržené mořem nebo vyrvané ze země, ležely roztroušeny po celém jejím povrchu. Všude kolem ležely vyvrácené, mohutné stromy. Tady má být po tisíc let domov satana a jeho zlých andělů. Bude omezen na toto místo a bude bloumat sem a tam po zničeném povrchu země a hledět na následky své vzpoury proti Božímu zákonu. Tisíc let bude užívat ovoce kletby, kterou způsobil. Bude omezen pouze na tuto zemi a nebude mít možnost dostat se na jiné planety, aby tam pokoušel a znepokojoval ty, kteří nikdy nepadli do hříchu. Po celou tuto dobu bude satan hrozně trpět. Od jeho pádu byla jeho zlá povaha neustále v činnosti. Nyní však bude zbaven své moci a bude mu umožněno, aby přemýšlel nad svou životní roli, kterou hrál od svého pádu. S chvěním a hrůzou bude hledět vstříc hrozné budoucnosti, kdy bude muset trpět za všechno zlo, které učinil; bude potrestán za všechny hříchy, jichž byl původcem.

Slyšela jsem vítězná volání andělů i vykoupených svatých, která zněla jako desetitisíce hudebních nástrojů, neboť nikoho z nich již satan nemohl znepokojovat, ani pokoušet, a rovněž i obyvatelé jiných světů byli zbaveni jeho přítomnosti a jeho pokušení.

Potom jsem viděla trůny, na nichž se Pán Ježíš i vykoupení [291] svatí posadili; a svatí kralovali s Bohem jako králové a kněží. Kristus společně se svým lidem soudil bezbožné mrtvé. Srovnávali jejich činy s knihou zákona, se Slovem Božím a rozhodovali o každém případu podle skutků, jichž se dopouštěli za svého života. Poté určili každému bezbožnému trest podle toho, jaké byly jejich skutky a zapsali jej k jejich jménu do knihy smrti. Také satana a jeho anděly soudil Pán Ježíš a svatí. Jeho trest měl být mnohem větší, než těch, které svedl, proto také jeho utrpení nebude možno přirovnat k jejich utrpení. Satan bude naživu ještě i potom, kdy zahynou všichni ti, které oklamal a bude trpět mnohem déle. [292]

Když skončil soud nad mrtvými bezbožnými a skončilo tisíc let, opustil Pán Ježíš město a svatí i průvod andělů Jej následovali. Pán Ježíš sestoupil na vysokou horu, která se rozestoupila ve velikou rovinu, jakmile se jí dotkla Jeho noha. Když jsme pak pohlédli

vzhůru a viděli jsme to veliké a nádherné město, založené na dvanácti základech s dvanácti branami, třemi na každé straně a s andělem u každé brány, zvolali jsme: "Město, to veliké město! Ono sestupuje od Boha z nebe!" Město se sneslo dolů v celé své nádheře a oslňující slávě a zůstalo stát na obrovské rovině, kterou pro ně Pán Ježíš připravil.

Kapitola 70. Druhé vzkříšení

Potom Pán Ježíš s celým průvodem svatých andělů i všech vykoupených svatých opustil město. Andělé obklopili svého velitele a provázeli Jej na Jeho cestě, a průvod vykoupených svatých Jej následoval. Potom Pán Ježíš s hroznou a děsivou velebností vyvolal bezbožné mrtvé. Oni vyšli s týmiž slabými a nemocnými těly, s jakými byli uloženi do hrobů. Jaký to pohled! Jaký to obraz! Při prvním vzkříšení všichni povstali ve své nesmrtelné svěžesti, ale při druhém jsou na všech viditelná znamení kletby. Králové a šlechtici země, prostí i nízcí, učení i neučení, vycházejí společně z hrobů. Všichni vidí Syna člověka a titíž mužové, kteří Jím pohrdali a posmívali se Mu, kteří Mu vsadili na hlavu trnovou korunu a bili Ho pruty, vidí Jej v celém Jeho královském majestátu. Ti, kteří Mu v hodině Jeho výslechu plivali do tváře, se nyní odvracejí od Jeho pronikavého pohledu a od slávy Jeho obličeje. Ti, kteří probíjeli hřeby Jeho ruce a nohy, hledí teď na stopy Jeho ukřižování. Ti, kteří probodli kopím Jeho bok, vidí teď známky své ukrutnosti na Jeho těle a vědí, že je to opravdu ten, kterého ukřižovali a jemuž se v Jeho nepopsatelných duševních mukách posmívali. Ale teď s velikým bědováním a kvílením prchají, aby se skryli před přítomností Krále králů a Pána pánů.

Všichni se snaží ukrýt ve skalách, aby se uchránili před hroznou slávou Toho, jímž kdysi pohrdali. Nyní ochromeni a bolestivě dotčeni Jeho velebností a nesmírnou slávou, se strašnou zřetelností jednomyslně pozvedají své hlasy a volají: "Požehnaný, kterýž se béře ve jménu Páně!"

Pak se Pán Ježíš a svatí andělé, doprovázeni všemi svatými vrátili zpět do města a hořké naříkání a bědování odsouzených bezbožných naplňovalo ovzduší. Potom jsem viděla, že satan znovu začal konat své dílo. Procházel se mezi svými poddanými, posiloval slabé a mdlé a říkal jim, že on a jeho andělé jsou velmi mocní. Poukazoval jim na nesčíslné milióny těch, kteří vstali z mrtvých. Byli mezi nimi mocni válečníci i králové, kteří byli zkušení v bojích a kteří dobyli celá království. Byli tam mohutní obři a udatní mužové, kteří žádnou bitvu nikdy neprohráli. Byl tam pyšný, ctižádostivý Napoleon, před nímž se kdysi chvěla království. Byli tam mužové vznešené postavy a důstojného chování, kteří padli v boji, když prahli po vítězství. Jakmile ti všichni vyjdou ze svých hrobů, budou dále rozvíjet své myšlenky týmž směrem, kde byly smrtí přerušeny. Jejich touha po vítězství, kterou měli než padli, trvá dál. Satan se radil se svými anděly a potom s králi, dobyvateli a mocnými muži. Potom přehlédl toto nesčíslné vojsko a pravil jim, že zástup ve městě je jen malý a slabý, že jej snadno přemohou, město dobudou, jeho obyvatele vypudí a sami se zmocní jeho bohatství a slávy.

Satan má úspěch ve svém svádění a všichni se okamžitě připravují k boji. V tom ohromném vojsku je mnoho zručných mužů, kteří hned sestrojují různé válečné náčiní. Potom zástup se satanem v čele postupuje kupředu. Králové a válečníci jdou hned za

satanem a ostatní dav je následuje v oddílech. Každý oddíl má svého vůdce a ukázněně pochodují po zničeném povrchu země ke Svatému Městu. Pán Ježíš uzavírá městské brány a tato obrovská armáda obkličuje město a seřazuje se k boji v očekávání nelítostného střetnutí. Pán Ježíš a všechny andělské zástupy i všichni svatí, se zářícími korunami na svých hlavách, vystupují na zdi města. A tu Pán Ježíš majestátně promluvil a řekl: "Pohleďte, vy hříšníci, na odplatu spravedlivých! A pohleďte moji vykoupení, na odplatu bezbožných!" Obrovský dav hledí na slavný zástup na městských zdech. Když tak pozorují krásu jejich korun a vidí záři jejich tváři, v nichž se zrcadlí obraz Ježíšův a vidí nevýslovnou slávu a velebnost Krále králů a Pána pánů, jejich odvaha slábne. Nyní začínají chápat, jaký poklad a jakou slávu ztratili a uvědomují si, že odplatou za hřích je smrt. Vidí ten svatý, šťastný zástup, kterým pohrdali, jak je oděný slávou, poctou, nesmrtelností a věčným životem, zatímco oni jsou vně mimo město, kde je všechno ohavné a hnusné.

Kapitola 71. Druhá smrt

Satan se vrhá do středu svých následovníků a pokouší se je přimět k činu. Avšak padá na ně oheň z nebe od Boha a všechny společně stravuje, velké a mocné, urozené, chudé i bídné. Viděla jsem, že někteří byli zničeni rychle, zatímco jiní museli trpět déle; všichni byli potrestáni podle svých skutků vykonaných v těle. Někteří byli ohněm pohlcováni celé dny, dokud na nich zbyla ještě nějaká část, kterou oheň dosud nestrávil, zůstalo jim zachováno plné vnímání utrpení. Anděl pravil: "Červ jejich neumírá a oheň jejich nehasne, dokud ještě na nich zbyla ta nejnepatrnější částečka, která může být strávena."

Satan a jeho andělé trpěli dlouho. Satan nesl trest ne [295] jen za své vlastní hříchy, ale byly na něj vloženy i všechny hříchy vykoupených svatých. Musí rovněž pykat za zničené duše, které svedl do zahynutí. Potom jsem viděla, že oheň strávil to velké množství bezbožných, i satana, a tak bylo učiněno zadost Boží spravedlnosti. Všechny nebeské zástupy společně s vykoupenými svatými pronesly hlasité "Amen"

Anděl řekl: "Satan je kořen a jeho dítky jsou ratolesti. Nyní je stráven kořen i ratolesti. Zemřeli věčnou smrtí. Již nikdy nebudou vzkříšeni a Bůh bude mít čistý vesmír." Viděla jsem pak, jak oheň, který strávil bezbožné, spaluje veškeré smetí a odpad a očišťuje zemi. Když jsem se podívala znovu, byla již země očištěna. Nebylo na ni ani jediného znamení kletby. Rozervaný, nerovný zemský povrch byl nyní jedinou rozsáhlou rovinou. Celý Boží vesmír byl čistý a velký spor byl provždy ukončen. Kamkoli jsme pohlédli a na čemkoli naše oko spočinulo, vše bylo krásné a svaté. Všechen vykoupený zástup, staří i mladí, velcí i malí vrhali své třpytící se koruny k nohám svého Spasitele a padli v pokoře k zemi, aby se klaněli Tomu, který žije od věků až na věky. A ta nová překrásná země, se vší svou slávou, se stala věčným dědictvím svatých. "Království pak i panství a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsosti", kteří ji mají mít navždy, ano, na věky věků.
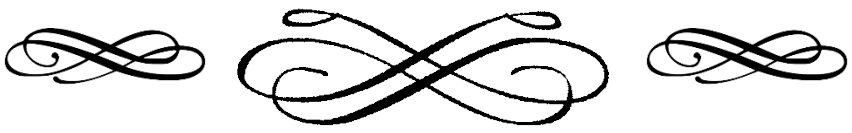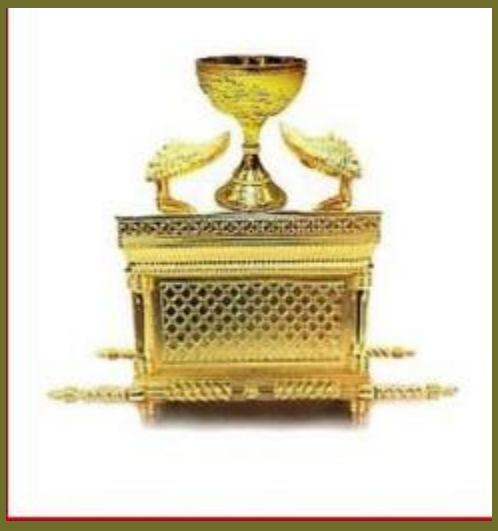
V Očekávání Konce